DEREK LANDY

Dedektif Kafatası

Suratsızlar

ARTEMİS GENÇ

PANİK YOK! GELİYORLAR!

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

https://archive.org/details/dedektifkurukafa0000dere_x8s9

Dedektif Kurukafa

SURATSIZLAR!

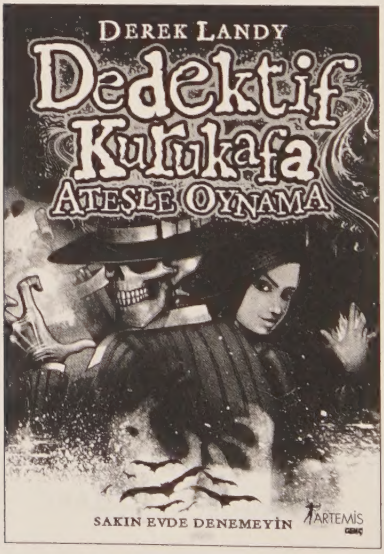
DEREK LANDY

İngilizce'den Çeviren: Barbaros Bostan

ARTEMİS YAYINLARI

Artemis'teki Derek Landy Kitapları:

Dedektif Kukukafa

SURATSIZLAR!

ABG/44
AB/192
A/55

DEDEKTİF KURUKAFA

DEREK LANDY

Orijinal Adı : *Skulduggery Pleasant - Faceless Ones*
Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Barbaros Bostan
Türkçe Düzenleme : Alp Özalp
Kapak Çizimi : Tom Percival
Kapak Tasarımı : Harper Collins Publishers Ltd 2007
Logo : Harper Collins Publishers
Kapak Uygulama : Melek Koç
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Haziran 2009
ISBN : 978-605-4228-06-5
Sertifika No : 10905

©2008, Derek Landy
Harper Collins Children's Books

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

1

SUÇ MAHALİ

Ölü adam yemek odasındaydı, yüzüstü kahve masasının yanında yatıyordu. Adı Cameron Light'tı, ama isminin kalbi atıyorken ve ciğerleri havayla doluyorken bir anlamı vardı. Yattığı yerden odanın dışına doğru yayılan kan kurumuş ve halının üzerinde büyük bir leke bırakmıştı. Bıçaklanmıştı, bir kez, sırtından. Üzerinde kıyafetleri vardı, elleri boştu ve odada dikkat çekici başka bir şey yoktu.

Valkyrie kendisine öğretildiği gibi odayı dolaştı, yüzeylere ve zemine göz gezdirdi ama cesede bakmamayı başardı. Gerekmediği sürece cesede bakıp midesini bulandırmak istemiyordu. Bakışları pencereye doğru kaydı. Sokağın di-

ğer tarafındaki oyun parkı boştu, kaydıraklar yağmurla ıslandığı için parıldıyor, salıncaklar sabah esintisiyle sallanıyordu.

Odada ayak sesleri duyunca kafasını çevirip baktı ve Dedektif Kurukafa'nın cebinden küçük bir toz kesesi çıkarttığını gördü. Dedektifin üzerinde iskelet formunu başarıyla gizleyen çizgili bir takım vardı ve şapkası boş göz yuvalarını gizleyecek şekilde öne doğru eğik duruyordu. Eldivenli parmaklarını kesenin içine soktu ve küçük topakları ezmeye başladı.

Dedektif, "Bir fikrin var mı?" diye sordu.

Valkyrie, "Hazırlıksız yakalanmış," diye cevap verdi. "Karşı koymuş olsaydı odada bunun izlerine rastlardık. Tıpkı diğerleri gibi."

"Demek ki katil çok sessizmiş..."

"Ya da kurbanlar ona güveniyormuş." Odada garip bir şey vardı, düzene uymayan bir şey. Valkyrie etrafına bakındı. "Burada yaşadığına emin misin? Ne büyü kitapları, ne tılsımlar, ne de duvarlarda koruyucu semboller görüyorum, hiçbir şey..."

Dedektif omzunu silkti. "Bazı büyücüler her iki dünyada birden yaşamayı sever. Büyücüler gizliliğe önem verir, ama istisnalar vardır. Bazıları 'ölümlü' dünyada çalışır ve sosyalleşir. Bay Light'ın muhtemelen büyücü olduğunu bilmeyen arkadaşları vardı."

Bir rafın üzerinde çerçeveli resimler duruyordu, Bay Light ve yanında başka insanlar. Arkadaşları, sevdikleri. Resimlerden anlaşıldığı kadarıyla güzel bir yaşamı vardı ve dostları çoktu. Ama artık her şey sona ermişti. Bundan sonra Cameron Light yoktu, geriye sadece halının üzerindeki boş kabuk kalmıştı.

Valkyrie'ye göre, suç mahalleri bunaltıcı yerlerdi.

Arkasına bakınca tozu havaya saçan Kurukafa'yı gördü. Buna gökkuşağı tozu deniyor, çünkü havada kalan büyü izleri tozun renginin değişmesine sebep oluyordu. Ama bu sefer, toz yere çökene kadar aynı renkte kaldı.

Kurukafa, "Hiç iz yok," dedi.

Kanepe görüş alanını engellese de, Valkyrie cesedin bir bacağını görebiliyordu. Cameron Light'in ayağında siyah ayakkabıları ve gri aşınmış çorapları vardı. Bileği bembeyazdı. Valkyrie ayağı da görmemek için biraz daha kenara çekildi.

İçeriye geniş omuzları ve masmavi gözleri olan kel kafalı bir adam girdi. "Dedektif Crux yakında burada olur," dedi. "Suç mahallinde görülürseniz..." Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine de gerek yoktu.

Kurukafa, "Gidiyoruz," dedi. Ceketini giydi ve yüzünün alt kısmını gizlemek için eşarbı çenesine sardı. "Bu arada, bizi çağırdığın için teşekkür ederim."

Bliss, "Dedektif Crux bu tarz olaylar için uygun değil," dedi. "Zaten Tapınak da bu yüzden sizi ve Bayan Cain'i yeniden işe almak istiyor."

Kurukafa'nın sesine neşesi yansıdı. "Sanırım Thurid Guild bu konuda seninle aynı fikirde değildir."

"Yine de, ben Yüce Büyücü'den öğleden sonra sizinle görüşmesini rica ettim ve o da kabul etti."

Valkyrie bir kaşını havaya kaldırdı ama bir şey söylemedi. Bliss yeryüzündeki en güçlü adamlardan biriydi, ama aynı zamanda en ürkütücüler sınıfına da dahildi. Hala Valkyrie'yi korkutuyordu.

Kurukafa, "Guild bizimle konuşacağını mı söyledi?" diye sordu. "Herhangi bir konuda fikrini değiştirmek ona göre değildir."

Bliss, "Zor zamanlar," dedi.

Kurukafa başıyla onayladı ve Valkyrie ile birlikte dışarıya çıktı. Gökyüzü gri olmasına rağmen eşarbın üzerine güneş gözlüklerini taktı, boş göz yuvalarını yanından geçen insanların farketmesini istemiyordu. Gerçi kötü hava koşulları sağduyulu insanların evden çıkmasına engeldi.

Kurukafa, "Dört kurban," dedi. "Hepsi de Işınlayıcı. Neden?"

Valkyrie ceketinin düğmelerini iliklerken zorlandı. Siyah üniforması hatırlayamadığı kadar çok kez hayatını kurtar-

mıştı ama her hareketinde, Ghastly Bespoke kıyafeti diktiğinden beri ne kadar büyüdüğünü anımsıyordu ve artık on iki yaşında değildi. Botlarını çok küçüldükleri için atmak zorunda kalmış, sıradan bir dükkandan sıradan bir bot satın almıştı. Ghastly'nin heykel formundan çıkıp kendisine yeni bir kıyafet dikmesine ihtiyacı vardı. Valkyrie bir an için çok bencil olduğu için kendini suçladı, sonra işine odaklandı.

"Belki de Cameron Light, diğer Işınlayıcılarla birlikte, katile bir şey yapmıştır. Katil de bu şekilde intikam alıyordur."

"Bu Birinci Teori. Başka?"

"Belki de katil onlardan bir şey istiyordur."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bir şeylerin bir yere ışınlanması olabilir mi?"

"O zaman onları neden öldürsün?"

"Belki de, Eskiler'in Asası gibi, birinin kullanabilmesi için sahibini öldürmesi gereken türden eşyalardır."

"Tamam, bu da İkinci Teori olsun."

"Veya katil bu büyücülerden birinde olan bir nesnenin peşindedir, aradığını bulana kadar da büyücüleri teker teker ziyaret ediyordur."

"Bu da bir ihtimal, buna da İkinci Teori, B Varyasyonu diyelim."

Valkyrie, "Gereksiz yere her şeyi karmaşıklaştırmadığın için teşekkürler," diye mırıldandı.

Yanlarında siyah bir kamyonet durdu. Şoför aşağıya indi, sokağın yukarısına ve aşağısına göz gezdirdi, kimsenin izlemediğinden emin olunca kayan kapıyı açtı. Dışarıya iki Yarıcı çıktı ve sessizce dikilmeye başladı, üzerlerinde gri üniformaları ve yüzlerini gizleyen kaskları vardı. Her ikisi de uzun birer orak taşıyordu. Kamyonetten en son bir adam indi ve Yarıcı'ların ortasında durdu. Bol bir pantolon ve blazer bir ceket giyiyordu, geniş bir alnı ve çenesini daha uzunmuş gibi gösteren keçisakalı vardı. Remus Crux yüzünde tiksinir bir ifadeyle Kurukafa ve Valkyrie'ye baktı.

"Oh," dedi. "Sizi burada görmek ne güzel." Akşam yemeği için sızlanan bir kedi gibi, meraklı bir ses tonuna büründü.

Kurukafa adamın iki yanındaki Yarıcı'lara baktı ve başıyla onayladı. "Görüyorum da, bugün yine kimliğinizi gizliyorsunuz."

Crux'un tüyleri diken diken oldu. "Ben Tapınak'ın baş dedektifiyim. Düşmanlarım var, bu yüzden de korumalarım olması normal."

Valkyrie, "Sokağın ortasında dikilmek zorundalar mı?" diye sordu. "Fazla dikkat çekiyorlar."

Crux sırıttı. "On üç yaşında bir kız için büyük sözler."

Valkyrie adamın çenesine bir yumruk atmamak için kendini zor tuttu. "Aslında, değiller," diye cevap verdi. "Standart sözcükler. Hem, ben on dört yaşındayım. Ayrıca, sakalın çok komik duruyor."

Kurukafa'nın yüzü aydınlandı. "Eğlenceli, değil mi? Üçümüzün bu kadar iyi anlaşıyor olması çok güzel."

Crux, Valkyrie'ye doğru öfkeli bir bakış attı, sonra Kurukafa'ya döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Biz buradan geçiyorduk, yeni birinin öldürüldüğünü duyduk ve suç mahaline bakmak istedik. Aslında, yeni geldik. Acaba, izin verirsen?.."

Crux sırtını dikleştirerek, "Özür dilerim, Bay Dedektif," dedi. "Bu suçların uluslararası doğası ve çektikleri ilgi yüzünden, Yüce Büyücü bu soruşturmayı benim kusursuz profesyonelliğimle halletmemi istedi. Ayrıca, beni siz ve Bayan Cain hakkında uyardı. Sizi Tapınak ile ilgili herhangi bir yerin yakınında bile görmek istemiyor."

Valkyrie, "Ama bu Tapınak'ın işi değil," dedi. "Sadece bir cinayet. Cameron Light, Tapınak için bile çalışmıyordu."

"Bu resmi olarak bir Tapınak soruşturması, bu yüzden de Tapınak'ı ilgilendiren bir konu."

Kurukafa dostane bir ses tonuna büründü. "Öyleyse, soruşturma nasıl gidiyor? Muhtemelen olayın hemen çözülmesi için baskı altındasın."

"Her şey kontrolümde."

"Oh, eminim öyledir. Eminim uluslararası topluluklar da sana yardım ediyor ve kaynaklarını emrine sunuyordur. Sonuçta, bu sadece İrlanda'nın meselesi değil. Ama gayri resmi olarak yardıma ihtiyacın olursa, biz sana-"

Crux, "Sen kuralları çiğniyor olabilirsin," dedi. "Ama ben bunu yapmam. Burada herhangi bir yetkiniz yok. Yüce Büyücü'yü ihanetle suçlarken yetkinizi kaybettiniz, hatırlıyor musunuz?"

"Hayal meyal..."

"Tavsiye ister misin, Dedektif?"

"Pek sayılmaz."

"Kendinize güzel bir mezar bulun ve içine girin. Dedektiflik yaşamınız sona erdi. İşiniz bitti."

Zafer kazanmış gibi görünmeye çalışan Crux, iki Yarıcı ile birlikte binaya girdi.

Valkyrie, "Bu adamdan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

2

ETRAFTA DOLAŞAN KATİL

Kurukafa, Bentley'i ziyaretçilere kapalı Balmumu Müzesi'nin arkasına park etti ve Valkyrie ile birlikte içeriye girdi. Girişte karanlıkta ayakta duran birkaç balmumu figürün üzerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Valkyrie, Kurukafa'nın gizli kapıyı açan paneli bulmasını bekledi.

Valkyrie dikilirken Thin Lizzy'nin solisti Phil Lynott'un balmumu figürüne baktı. Yakınında bir yerdeydi, elinde gitarıyla gerçeğine çok benziyordu. Valkyrie'nin babası 1970'lerde bir Thin Lizzy hayranıydı ve radyoya ne zaman 'Whisky in the Jar' çalsa, ahenksiz bir ses tonuyla da olsa şarkıya eşlik ederdi.

Kurukafa, "Panel yerinde yok," dedi. "Biz gittikten sonra kilitleri değiştirmiş olmalılar. Bunu bir iltifat mı yoksa bir hakaret olarak mı görmeliyim, bilemiyorum."

"İçimden bir ses bunu bir iltifat olarak göreceğini söylüyor."

Kurukafa omzunu silkti. "Çok komiksin."

"İçeriye nasıl gireceğiz?"

Biri omzuna vurunca Valkyrie bir çığlık attı ve havaya sıçradı.

Phil Lynott'un balmumu figürü, "Özür dilerim," dedi. "Sizi korkutmak istememiştim."

Valkyrie şaşkın gözlerle figüre baktı.

Phil, "Kilit benim," diye cevap verdi. "Kapıyı duvarın bu tarafından açıyorum. Randevunuz var mı?"

Kurukafa, "Buraya Yüce Büyücü'yü görmeye geldik," dedi. "Adım Dedektif Kurukafa, bu da yardımcım Valkyrie Cain."

Phil Lynott'un figürü başıyla onayladı. "Sizi bekliyorlar, ama kapıdan geçerken resmi bir Tapınak temsilcisine ihtiyacınız var. Tapınak müdürüne haber verdim. Yakında burada olur."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Valkyrie bir süre daha figüre baktı. "Şarkı söyleyebilir misin?" diye sordu.

Phil, "Ben kapıyı açarım," dedi. "Tek amacım budur."

"Ama şarkı söyleyebilir misin?"

Figür bir süre durup düşündü. "Bilemiyorum," diye cevap verdi. "Hiç denemedim."

Arkalarındaki duvar titredi ve önce bir kapı açığa çıktı, sonra da açıldı. Koyu renkli eteği ve beyaz bluzu olan bir kadın nazikçe gülümseyerek eşikte dikiliyordu.

Kadın, "Dedektif," dedi. "Bayan Cain. Hoşgeldiniz. Yüce Büyücü sizi bekliyor. Lütfen beni takip edin."

Kadın, Kurukafa ve Valkyrie'yi spiral merdivenlerden aşağıya indirirken Phil Lynott vedalaşmak için bir şey söylemedi. Merdivenler meşalelerle aydınlanıyordu. Basamakların sonuna ulaştılar ve büyük bekleme salonuna geçtiler. Bir zamanlar çok tanıdık olan, ama şimdi çok yabancı görünen bir yere adım atmak garipti. Valkyrie'nin zihninin mantıksız kısmı, her ne kadar duygularını belli etmeyecek kadar disiplinli ve profesyonel olduklarını bilse de, Yarıcılar'ın siperlikleri ardından öfkeli gözlerle kendilerine baktığını söylüyordu.

Tapınak'ın Dublin Şehri'nin altında yatan ve tersine çevrilmiş bir üçgene benzediğini yeni farkediyordu. Bekleme salonu üçgenin tabanının ölü merkeziydi, her iki tarafa doğ-

ru uzun koridorlar uzanıyor, ortadaki koridor ise dümdüz devam ediyordu. Yandaki koridorlar 45 derecelik açıyla köşeyi dönüyor ve ortadaki koridorla üçgenin ucunda birleşiyordu. Bunlardan ayrılan daha küçük koridorlar ise rastgele bir düzen izliyor gibiydi.

Ana koridor üzerindeki odalar daha çok Tapınak'ın günlük aktiviteleri ve Yaşlılar Konseyi'nin işleri için kullanılıyordu. Ama daha dar koridorlarda daha ilgi çekici yerler vardı – Kodes, hücreler, Mahzen, Cephanelik ve Valkyrie'nin görmediği bir düzine başka oda.

Tapınak müdürü yürürken dostane bir biçimde Kurukafa ile sohbet etti. Güzel bir kadındı, iki sene önce Nefarian Serpine'nin Tapınak'a saldırısında ölen eski müdürün yerine getirilmişti. Valkyrie yaşanan katliamı hatırlayınca gözlerini kapattı. Her şeyi zaten bir kez yaşamıştı, tekrar yaşananları hatırlamanın bir faydası yoktu.

Kadın kendilerini içinde mobilya olmayan bir odaya götürdü. "Yüce Büyücü birazdan burada olur," dedi.

Kurukafa, "Teşekkürler," dedi. Kadın dışarıya çıkarken nazikçe başıyla onayladı.

Valkyrie sesini alçaltarak, "Sence çok bekler miyiz?" diye sordu.

Kurukafa, "Buraya son geldiğimizde Yüce Büyücü'yü hain olmakla suçlamıştık," dedi. "Evet, uzun süre bekleyebiliriz."

Yaklaşık iki saat sonra, kapı açıldı ve içeriye gri saçlı bir adam girdi. Yüzü kırış kırıştı, ciddi bir görünümü vardı ve bakışları çok soğuktu. Yerde oturan Valkyrie'yi görünce duraksadı.

"Ben içeriye girince ayağa kalkacaksın," dedi. Öfkesini sesine yansıtmamaya çalışsa da başarılı olamadı.

Valkyrie adam konuşurken zaten ayağa kalkıyordu, ama doğrulduktan sonra çenesini kapalı tuttu. Bu toplantı aptalca bir şey için riske atamayacağı kadar önemliydi.

Kurukafa, "Bizi görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi. "Çok meşgul olduğunuzu biliyoruz."

Guild, "Bana kalsaydı, sizin için bir dakikamı bile harcamazdım," dedi. "Ama Bay Bliss size destek olmaya devam ediyor. Dostuma olan saygımdan buraya gelmenizi kabul ettim."

Kurukafa, "Bugün çok pozitifsiniz," dedi. Ama Guild olumsuzca başını iki yana salladı.

"Şakalarınızı bir kenara bırakın, Dedektif. Ne söyleyecekseniz söyleyin, iğneleyici yorumlarınızı bir başkasına saklayın."

Kurukafa hafifçe başını yana eğdi. "Pekala. Altı ay önce, biz Baron Vengeous'u indirmeye çalışırken, bir anlaşmazlık yüzünden bizi kovdunuz. Sonra aynı gün, biz

Vengeous ve Grotesquery'i yenip tehdidi defettik. Ama bizim bu başarıdaki rolümüz önemsenmedi."

"Bir ödül mü istiyorsunuz? Şunu söylemeliyim, senin için yeterince kötü düşünmediğime inanmaya başlayacağım. Senin gibi birinin para peşinde olduğunu sanmıyorum. Yoksa bir madalya mı istiyorsun?"

"Bunun ödülle ilgisi yok."

"Öyleyse, neyle ilgisi var?"

"Son bir ay içerisinde dört Işınlayıcı öldürüldü ve katilin kim olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok. Bu davayı bizim araştırıyor olmamız gerekir, biliyorsunuz."

"Korkarım hala devam eden bir soruşturmayı sivillerle tartışamam. Sizi temin ederim, her şey Dedektif Crux'un kontrolünde."

"Remus Crux ikinci sınıf bir dedektiftir."

"Tam tersine, ben bu iş için en uygun kişinin Crux olduğunu düşünüyorum. Onu tanıyorum ve ona güveniyorum."

"Ve hatanı farketmeden önce daha kaç kişinin ölmesi lazım?"

Guild gözlerini kıstı. "Kendine bile yardım edemiyorsun, değil mi? Buraya geldin, eski işini sana vermem için yalvarıyor ama yine de küstahlığını bir kenara bırakamıyorsun. Görünüşe göre, buraya en son geldiğinden beri aldığın tek ders, şu kıza çenesini kapalı tutmayı öğretmek olmuş."

Valkyrie, "Saçmalık," diye cevap verdi.

Guild, "Bunda bile başarısızsın," dedi. İç geçirdi.

Valkyrie'nin öfkesi içinde kaldı ve yüzü kızarmaya başladı. Kızın bu halini gören Guild, yüzüne küstah bir gülümseme takındı.

Kurukafa, "Boşa zaman harcıyoruz," dedi. "Bizi işimize geri almayı aklından bile geçirmedin, değil mi?"

"Tabii ki, hayır. Bir anlaşmazlık için kovulduğunuzu söyledin. Kulağa ne kadar basit geliyor. Ne kadar masumca. Ne kadar zararsız. Beni hain olmakla suçladığını söylemenin kibarcası."

"Vengeous'un Tapınak'ta bir casusu var Thurid ve onun sen olduğunu biliyorduk."

"Emekliliğini böyle mi geçireceksin? Yaşam olarak adlandırdığın şeydeki eksikleri kapatmak için fanteziler mi üreteceksin? Söylesene Kurukafa, artık birbirimize ilk ismimizle hitap ettiğimize göre, hayatta amacın nedir, keşfedebildin mi? Aileni öldüren adamı zaten öldürdün, bu yüzden intikam olamaz. Onu zaten yaptın. Öyleyse nedir, ne düşünüyorsun? Yaptığın tüm kötülüklerin bedelini ödemek olabilir mi? Belki de açtığın tüm yaraları iyileştirmeye veya öldürdüğün insanları yaşama geri döndürmeye geldin, ne dersin? Amacın nedir, Kurukafa?"

Kurukafa bir cevap veremeden Guild konuşmaya devam etti ve Valkyrie'yi işaret etti.

"Bu kızı eğitmek mi? Senin gibi olması için mi? Sabahları bunun için mi uyanıyorsun? Ama sana belki de kendine sormadığın bir soru: Gerçekten senin gibi olmasını istiyor musun? Senin gibi, sevgiden, dostluktan ve sıcaklıktan yoksun mu yaşamalı?" .

"Benim bir hain olduğuma inanıyorsan, benim bir yaratık olduğumu düşünüyor olmalısın, değil mi? Soğuk kalpli bir yaratık. Ama benim çok sevdiğim bir eşim ve üzerine titrediğim çocuklarım var, üstlendiğim sorumluluğun ağırlığını da her gün sırtımda hissediyorum. Eğer kötü kalpli bir yaratık bunların hepsine sahipse ve sende hiçbiri yoksa, sen ne oluyorsun?"

■■■

Tapınak'ı terkettiler, Phil Lynott'un balmumu figürünün yanından geçtiler ve arabaya doğru yürümeye başladılar. Valkyrie, Kurukafa'nın sessiz kalmasından hoşlanmıyordu çünkü bu sessizlik çoğunlukla kötü bir şeyler olacağı anlamına gelirdi.

Bentley'in yanında bir adam dikiliyordu. Kahverengi saçları ve birkaç günlük sakalı vardı. Valkyrie kaşlarını çattı, sanki adamı bir yerden hatırlıyordu.

Adam, "Kurukafa," dedi. "Seni burada bulacağımı biliyordum."

Kurukafa adama bakıp başıyla onayladı. "Emmett Peregrine, uzun süredir görüşmedik. Seni Valkyrie Cain ile tanıştırayım. Valkyrie, Peregrine bir Işınlayıcı."

Peregrine aynı zamanda sohbet etmeyi seven bir adam da değildi. "Bunun arkasında kim var? Büyücüler'i kim öldürüyor?"

"Bilmiyoruz."

Peregrine, "Pekala, neden bilmiyorsunuz?" diye haykırdı. "Sen büyük dedektif değil misin? Senin için böyle demezler mi?"

Kurukafa, "Tapınak için çalışmıyorum," dedi. "Resmi olarak görevli değilim."

"O zaman kim görevli? Ama sana şunu söyleyeyim, ben o gerizekalı Crux'a gitmem. Yaşamımı onun gibi birinin ellerine bırakamam. Bak, birbirimizi sevmiyor olabiliriz, birbirimizin varlığına hiç alışamadık, ama senin yardımına ihtiyacım var, çünkü sıradaki ben olabilirim."

Kurukafa park yerinin duvarını işaret etti ve üçü birden tepesine çıkıp diğer tarafa atladı. Bulundukları yerde, görünmeden konuşabilirlerdi.

Kurukafa, "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Peregrine sakinleşmek için büyük çaba sarf etti. "Hayır. Uzun süredir birinin neden hepimizi öldürmek isteyeceğini bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bu durumu izah etmek için kullanabileceğim paranoyak komplo teorilerim de yok."

"Seni gözleyen veya takip eden oldu mu?"

"Hayır, gözlerimi dört açtım ama bir gariplik farketmedim. Kurukafa, yoruldum. Birkaç saatte bir başka bir yere ışınlanıyorum. Günlerdir uyumadım."

"Seni koruyabiliriz."

Peregrine alaycı bir kahkaha attı. "Üzerine alınma, ama bunu yapamazsın. Sen beni koruyorsan, katil de beni bulabilir. Kendi başıma daha iyi idare ederim, ama sonsuza kadar kaçamam." Duraksadı. "Cameron'u duydum."

"Evet."

"İyi bir adamdı. En iyimizdi."

"Katili açığa çıkartmanın bir yolu var."

"Dur tahmin edeyim, beni yem olarak mı kullanacaksın? Bir yerde oturup gelmesini mi bekleyeceğim? Sen de katilin üzerine atlayıp günü mü kurtaracaksın? Özür dilerim, öldürülmeyi beklemek huyum değildir."

"En iyi şansımız bu."

"Mümkün değil."

"O zaman bize yardım etmelisin. Yaşamlarının tehlikede olduğunu bildikleri halde, Cameron Light ve diğerleri katile karşı koymadı. Katili tanıyorlardı Emmett, muhtemelen sen de tanıyorsun."

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Kendi dostlarıma güvenemeyeceğimi mi?"

"Valkyrie ve benden başkasına güvenemeyeceğini söylüyorum."

"Sana neden güveneyim?"

Kurukafa iç geçirdi. "Çünkü başka seçeneğin yok."

Valkyrie, "Bütün büyücülerin ortak tanıdığı biri var mıydı?" diye sordu. "Yanında kendinizi rahat hissedeceğiniz biri?"

Peregrine bir süre düşündü. "Tapınak yetkilileri," diye cevap verdi. "Belki birkaç büyücü, ama hiçbiri diğerlerinden daha dikkat çekici değil. Işınlanma konusunda uzmanlaşanlar pek sevilmez, belki duymuşsundur. Sosyal çemberlerimiz çok geniş değildir."

Kurukafa, "Yeni dostlar edindin mi?" diye sordu. "Yeni biriyle tanıştın mı?"

"Hayır, sadece bir çocuk var."

Kurukafa başını yana yatırdı. "Hangi çocuk?"

"Diğer Işınlayıcı."

"Ben senin sonuncusu olduğunu sanıyordum."

"Hayır, on yedi yaşında İngiliz bir çocuk var, kısa süre önce açığa çıktı. Adı Renn. Fletcher Renn. Eğitim almamış, disiplinli değil, neler olduğunu bile tam anlayamıyor, tam bir başbelası. Bir saniye, sizce katil Renn olabilir mi?"

Kurukafa, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ya katilin kendisi, ya da bir sonraki kurban. Şimdi nerede?"

"Herhangi bir yerde olabilir. Cameron ve ben birkaç ay önce onu görmeye gittik, onu eğitmeyi teklif ettik. Ukala küçük pislik bize güldü. Nadir görülen niteliklerden birine sahip, doğuştan büyücü, büyü gücü parmaklarının ucunda hep varmış. Gücü var, ama dediğim gibi eğitim almamış. Bir seferde birkaç kilometreden öteye gidebileceğini sanmıyorum."

"Kulağa katil gibi gelmiyor. Ama dışarıda bir yerde yalnız olduğu ve neler olup bittiğini bilmediği anlamına geliyor."

Peregrine, "Bence hala İrlanda'dadır," dedi. "Bir süre burada kalmayı planladığını söylemiş, bizden kendisini yalnız bırakmamızı istemişti. Kimseye ihtiyacı yok gibi davranıyordu. Tipik genç." Peregrine, Valkyrie'ye baktı. "Sen üzerine alınma."

Kurukafa, "Valkyrie herhangi bir tipik kategorisine girmez," dedi. Kızın cevap vermesine engel oldu. "Biz izini sü-

reriz, ama sen onu bizden önce görürsen, çocuğu bize gönder."

"Beni dinleyeceğini sanmıyorum, ama anlaştık."

"Sana ihtiyacımız olursa nasıl bağlantıya geçeceğiz?"

"Geçemezsiniz, ama ben birkaç günde bir sizi bulurum. Bu soruşturmayı sen üstlenirsen her şey çok daha kısa sürede çözülür. Crux'a ve Thurid Guild'e güvenmiyorum. Bliss ile yakınsınız, değil mi? Belki ona bu mesajımı iletebilirsin, dışarıda yeni Yüce Büyücü olarak onu destekleyecek çok sayıda büyücü var, tabii eğer ilgileniyorsa. Tek yapması gereken bize bir işaret vermek."

"Darbe yapmaktan bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Tapınak'ı eski haline geri döndürmek için bir devrim gerekiyorsa Kurukafa, biz de gerekeni yaparız."

"Bence bu biraz fazla sert oldu, ama mesajını iletirim."

"Teşekkürler."

"Başka bir şey var mı? Bize yardımcı olabilecek başka biri? Sana küçük veya gereksiz de gözükse atladığın bir detay?"

"Başka bir şey yok, Kurukafa. Diğerlerinin neden öldürüldüğünü ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Yanlış bir şey olduğunu hissedersen, göz açıp kapayıncaya kadar yok oluruz. Son aya kadar, en son bir Işınlayıcı'nın öldürüldüğüne elli sene önce şahit olmuştum."

Kurukafa, "Oh?" dedi. Konu ilgisini çekti. "Adı neydi?"

"Trope Kessel. Adamı pek iyi tanımıyordum."

Valkyrie, "Adamı kim öldürdü?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor. Bir arkadaşına Glendalough'a gideceğini söylemiş ve bir daha gören olmamış. Bir gölün kıyısında kanını buldular, ama bedeni hiçbir zaman bulunamadı."

"Kessel'in öldürülmesinin şimdi yaşananlarla bir ilgisi olabilir mi?"

Peregrine kaşlarını çattı. "Nasıl bir ilgisi olabilir, bilemiyorum. Biri bizi öldürmek istiyorsa, neden ilk cinayetten sonra elli sene beklesin?"

Kurukafa, "Yine de, bir başlangıç olabilir," diye cevap verdi.

Peregrine omzunu silkerek, "Dedektif olan sizsiniz," dedi. "Ben değilim."

"Tanith'i tanıyorsun, değil mi?"

"Tanith Low? Evet. Neden?"

"Londra'daysan ve arkanı kollayacak birine ihtiyacın olursa, ona güvenebilirsin. Biraz uyumak istiyorsan tek şansın olabilir."

"Bunu düşünürüm. Başka tavsiyeniz?"

Kurukafa, "Hayatta kalmaya bak," dedi. Peregrine ortadan kayboldu.

3

İLK ÖPÜCÜK

Haggard'a geri döndüklerinde, sokak lambaları kasabayı turuncu bir renge bulamıştı ve saat neredeyse ondu. Yağmurda kimse dışarıda değildi, bu yüzden Valkyrie'nin koltuğuna sinmesine gerek yoktu. Bentley'in tek sorunu buydu, sokakta farkedilmeyen bir araç değildi.

Yine de, en azından rengi sarı değildi.

İskeleye yaklaşıyorlardı. Altı ay önce, Valkyrie bir grup Hastalıklı, vampire dönüşmek üzere olan insanlar ile birlikte iskeleden suya atlamıştı. Yaratıkları ölüme götürmüştü çünkü tuzlu su yutulduğunda Hastalıklılar için ölümcüldü. Öfkeyle karışık acı içerisinde haykırışları, parçalanan gırt-

laklarından çıkan sesler, sanki dün yaşanmış gibi Valkyrie'nin zihninde anısı kadar tazeydi.

Bentley durdu ve Valkyrie araçtan indi. Hava soğuktu bu yüzden vakit kaybetmedi. Evin yanında koştu ve ellerini havada salladı. Hava katmanları arasındaki çizgileri kolaylıkla buldu ve kendini yukarıya çekti. Etrafını hava akımı kuşattı ve yerden yükseldi. Bunu yapmanın daha iyi bir yolu da vardı, havanın kendisini *itmesini* sağlamak yerine *taşımasını* da tercih edebilirdi, ama Kurukafa ile derslerinde henüz o kadar ilerlememişti.

Pencerenin kenarına tutundu ve kendini yukarıya çekti, açık pencereden odasına girdi.

Masanın başındaki yansıması kafasını kaldırdı, Valkyrie'nin ödevini yapmakla meşguldü. "Merhaba," dedi.

"Rapor etmen gereken bir şey var mı?" Valkyrie ceketini çıkarttı, siyah elbiselerini bir kenara atıp üzerine normal bir şeyler giydi.

Yansıması, "Akşam yemeğini geç yedik," diye cevap verdi. "Okulda, Fransızca sınavı ertelendi çünkü sınıfın yarısı dolapların içine gizlenmiş. Matematik sınavının sonuçları açıklandı, B almışsın. Alan ve Cathy ayrıldı."

"Trajik."

Yaklaşan ayak seslerini duyunca, yansıma kendini yere bıraktı ve yatağın altına girdi.

Valkyrie'nin annesi, "Steph?" diye seslendi. Kapıyı çaldı ve aynı anda içeriye adım attı. Kolundaki sepetin içinde çamaşırlar vardı. "Çok komik. Sesler duydum galiba."

Valkyrie yüzüne uygun miktarda kendinden utanıyormuş gibi görünecek bir gülümseme takınarak, "Kendi kendimle konuşuyordum," dedi.

Anne yatağın üzerine temiz kıyafetler koydu. "İlk delilik belirtisidir, biliyorsun."

"Babam her zaman kendi kendine konuşuyor."

"Çünkü kimse onu dinlemiyor."

Annesi dışarıya çıktıktan sonra, Valkyrie ayağına aşınmış terlikleri geçirdi ve yansımayı yatağın altında bırakarak mutfağa indi. Bir kasenin içine mısır gevreği koydu ve buzdolabını açtı, süt şişesinin boş olduğunu görünce iç geçirdi. Şişeyi çöp tenekesine atarken midesi guruldadı.

"Anne," diye seslendi. "Sütümüz bitmiş."

Annesi, "Lanet olasıca tembel inekler," diye söylenerek aşağıya indi. "Sen ödevini bitirdin mi?"

Valkyrie masanın üzerindeki defterleri hatırladı ve omuzları çöktü. "Hayır," diye cevap verdi. "Ama matematik çalışmak için çok açım. Yiyecek bir şey var mı?"

Annesi şaşkın gözlerle kızına baktı. "Ama akşam yemeğini yeni yedik."

Ama yemeği yiyen yansımasıydı. Valkyrie'nin gün boyunca midesine giren tek şey birkaç şekerlemeydi.

Valkyrie, "Ben hala açım," dedi.

"Bence sadece matematik çalışmamak için bahaneler uyduruyorsun."

"Yemekten geriye bir şey kalmadı mı?"

"Ah, şaka yaptığını biliyordum. Geriye kalanlar mı, baban evdeyken? Öyle bir gün olursa ben de görmek isterim. Ödevinde yardıma ihtiyacın varsa, söylemen yeterli."

Annesi mutfağı terkettikten sonra Valkyrie boş gözlerle mısır gevreği kasesine baktı.

Babası içeriye girdi, başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, kızının yanına sokuldu. "Steph, yardımına ihtiyacım var."

"Sütümüz yok."

"Lanet olasıca tembel inekler. Her neyse, cumartesi günü bizim evlilik yıldönümümüz ve evet, biliyorum bunu haftalar öncesinden yapmam gerekirdi, ama annene güzel bir hediye almak için sadece yarınım ve cuma günüm var. Ne alayım?"

"Dürüst olmamı mı istiyorsun? Bence biraz süt hoşuna giderdi."

Babası aksi bir biçimde, "Sütü her sabah kapıya bırakıyorlar," dedi. "O adamla nasıl başa çıkarım? Bir süt kamyonu sürüyor, Tanrı aşkına. Süt kamyonu. Olmaz, başka bir şey almam lazım. Ne olabilir?"

"Bilemiyorum, mücevhere ne dersin? Bir kolye veya küpe olmaz mı?"

Babası, "Kolye güzel fikir," dedi. "Ve annenin kulakları da var. Ama geçen sene ona mücevher aldım. Ondan önceki sene de."

"Ondan önceki sene ne almıştın?"

Baba duraksadı. "Bir... kıyafet almıştım... ama ne olduğunu unutmuşum. Her neyse, kıyafet iyi fikir değil, çünkü hiçbir zaman üzerine oturanı alamıyorum, ya depresyona giriyor, ya da hakarete uğradığını düşünüyor. Ona bir şapka alabilirim, ne dersin? Normal büyüklükte bir kafası var, değil mi? Belki bir eşarp veya eldiven?"

Valkyrie başıyla onayladı. "Yıldönümlerinde 'seni seviyorum' demek için eldiven gibisi yoktur."

Babası kaşlarını çattı. "Kötü bir şakaydı, Steph. Sen iyi misin?"

"Açım."

"Daha yeni yemek yedin. Bu arada, okul nasıldı? İlginç bir şeyler oldu mu?"

"Alan ve Cathy ayrıldı."

"Bu ikisinden biri bizim için önemli mi?"

"Pek sayılmaz."

"Tamam o zaman." Gözlerini kıstı. "Senden ne haber? Bilmem gereken... bir ilişkin var mı?"

"Hayır, bir tane bile yok."

"Tamam, güzel. Harika. Koleji bitirip rahibe olmadan önce erkeklerle geçirecek vaktin bol olacak."

Valkyrie gülümsedi. "Benim için böyle güzel hayallerin olmasına çok sevindim."

"Ben, babayım biliyorsun. Haydi, yıldönümü hediyesi?"

"Hafta sonu bir yere kaçmaya ne dersin? Yıldönümünü Paris'te veya başka bir yerde geçirin. Yarın rezervasyon yapar, Cumartesi yola çıkarsınız."

"Oh, bu iyi fikir. Aslında çok iyi bir fikir. Ama sen de Beryl'de kalmak zorunda kalacaksın. Senin için sorun olur mu?"

Valkyrie hemen yalan söyleyiverdi. "Olmaz."

Babası eğilip kızını alnından öptü. "Sen dünyanın en iyi kızısın."

"Baba?"

"Evet, tatlım?"

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Dışarı çıkıp biraz süt alır mısın?"

"Hayır."

"Ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, ama süt alacak kadar değil. Tost yap."

Babası mutfağı terkettikten sonra Valkyrie hayal kırıklığı ile iç geçirdi. Biraz tost yapabilirdi, ama evde tost ekmeği de bitmişti, bu yüzden birkaç hamburger ekmeğini makinenin içine sıkıştırdı. Ekmekler kızardıktan sonra, mikrodalgada ısıttığı fasulyeden içlerine koydu ve tabağını alıp odasına çıktı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Pekala," dedi. Tabağı masanın üzerine koydu. "Sen aynaya geri dönebilirsin."

Yansıma yatağın altından çıktı ve ayağa kalktı. "Bitirmem gereken birkaç ödev daha var."

"Onları ben yaparım. Çok mu zor? Boşver. Ben yapabilirim. Bugün başka bir şey oldu mu?"

"Gary Price beni öptü."

Valkyrie yansımasına baktı. "Ne?"

"Gary Price beni öptü."

"Ne demek? Öptü derken öptü mü demek istiyorsun?"

"Evet."

Valkyrie öfkelendi, içinden bağırmak geliyordu ama sesini alçalttı. "Bunu neden yaptı?"

"Senden hoşlanıyor."

"Ama ben hoşlanmıyorum!"

"Evet, hoşlanıyorsun."

"Onu öpmemen gerekirdi! Böyle bir şey yapmaman gerekir! Senin var olma sebebin, okula gitmek, burada takılmak ve benim gibi davranmak!"

"Ben de senin gibi olmaya çalışıyordum."

"Onu öpmemeliydin!"

"Neden?"

"Çünkü olmaması gerekirdi!"

Yansıma boş gözlerle Valkyrie'ye baktı. "Hayal kırıklığına uğradın. Çünkü ilk kez biri seni öptü ve sen orada değildin."

Valkyrie, "Hayır," diye itiraz etti.

Yansıma iç geçirdi ve Valkyrie benzerine sert bir bakış attı. "O neydi?"

"Ne neydi?"

"İç geçirdin, hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Öyle miyim?"

"Öylesin. Senin hayal kırıklığına uğramaman gerekir. Senin duyguların yok. Sen gerçek bir insan değilsin."

"İç geçirdiğimi hatırlamıyorum. Özür dilerim."

Valkyrie dolabının kapağını açıp yansımasına aynayı gösterdi.

"Hayatıma kaldığı yerden devam etmeye hazırım," dedi. Yansıma başıyla onayladı ve aynanın içine girdi. Aynadaki görüntüde belirdi, sabırla bekliyordu.

Valkyrie önce yansımasına öfkeli bir bakış attı, sonra aynaya dokundu ve anılar içine aktı, zihnini doldurdu, kendi anılarının arasına yerleşti ve düzene dahil oldu.

Okulda dolapların önündeydi ve arkadaşlarıyla konuşuyordu... Hayır, yansıması konuşuyordu... Hayır, konuşan kendisiydi, Valkyrie'ydi. Birkaç kızla konuşurken Gary yanlarına geldi ve herkesi güldüren bir şey söyledi. Diğer kızlar kendi aralarında sohbet ederek uzaklaştı. Valkyrie, Gary ile yalnız kaldığını hatırladı, gülümsemesi gözünün önünde canlandı, gülümseyerek karşılık verdi ve Gary kendisini öpmek için eğilirken buna izin verdi.

Ama hepsi bu kadardı. Sadece yaşananların ve eylemlerin anısıydı, ama içinde hisler yoktu. Midesine kramplar girmedi, telaşlanmadı veya içine mutluluk dolmadı. Anılar beraberinde duyguları da getirmediği için bunun hoşuna gidip gitmediğini bile bilmiyordu. Yansıması duygulardan yoksundu.

Valkyrie gözlerini kıstı. İlk kez biri kendisini öpüyordu ve kendisi anı yaşamak için orada değildi.

Hazırladığı sandviçi masanın üzerine bıraktı, açlığını da unutmuştu. Geriye kalan anılara göz gezdirdi, en yeni olanlara göz gezdirdi. Pencereden içeriye girdiğini gördü, yatağın altına girdiğini ve orada beklediğini hatırlıyordu, sonra kendisine söylendiği gibi yatağın altından çıkmıştı.

Kendisine, Gary Price'in kendisini öptüğünü söylediğini hatırladı. Sonra tartışmaya başladılar, sonra ağzından şu kelimeler döküldü. "Hayal kırıklığına uğradın. Çünkü ilk kez

biri seni öptü ve sen orada değildin." Sert bir, "Hayır," ile karşılık verdi. Sonra bir an için sanki bütün ışıklar söndü. Ardından, "İç geçirdiğimi hatırlamıyorum. Özür dilerim," dedi.

Valkyrie kaşlarını çattı. Bir başka boşluk daha. Bunlar nadiren oluyor ve genelde birkaç saniyeden fazla sürmüyordu, ama kesinlikle anılarında boşluklar vardı.

Her şey, aylar önce Valkyrie'nin yerine yansıması öldüğü zaman başlamıştı. Belki de farketmedikleri bir biçimde hasar görmüştü. Yansımasından kurtulmak veya yerini almak istemiyordu, çünkü son zamanlarda daha da inandırıcıydı. Kendisini endişelendiren şey sadece anılar arasındaki boşluklarsa, böylesine küçük bir bedeli ödemeye hazırdı.

4

DENİZ CADISI

Dar yollar birer yılan gibi bükülüyor, yolun iki tarafında Valkyrie'nin gördüğü en uzun ağaçlar yükseliyordu. Ara sıra ağaçların arasındaki boşluklardan uzaklarda ne olduğunu görebiliyordu. Dağlar çok güzeldi ve hava çok tazeydi. Temizdi.

Glendalough'a saat on olmadan ulaştılar. Elli sene önce Işınlayıcı büyücünün öldürülmesine şahit olması muhtemel biriyle konuşacaklardı. Valkyrie yol boyunca soğuktan şikayetçiydi ve Kurukafa istemiyorsa gelmemesini söyledi, ama Valkyrie böyle bir fırsatı asla kaçırmazdı. Sonuçta, daha önce hiç Deniz Cadısı görmemişti.

Kurukafa, Bentley'i park etti ve yolun geri kalanını yürüdüler. Dedektifin üzerinde koyu mavi bir takım vardı, giydiği pardösünün önü açıktı ve şapkasını öne eğmişti. Güneş gözlükleri yerindeydi ve eşarbı kafatasının alt kısmını kapatıyor, yanlarından geçen turistlerden ve insanlardan iskeletimsi hatlarını gizliyordu.

Valkyrie'nin üzerinde ise yine Ghastly'nin diktiği rahat siyah üniforması vardı.

Gölün kıyısına ulaştılar. Sanki gökten dev bir el uzanmış ve ormandan bir avuç almış, sonra yağmur yağmış ve çukurun içi kristal berraklığında suyla dolmuştu. Göl devasaydı, karşı kıyı dağların yükseldiği yere kadar uzanıyordu.

Gölün kenarından yürümeye başladılar, suyla ormanın arasından ilerlediler, sonunda yosun kaplı bir ağaca ulaştılar. Kurukafa eğildi ve eldivenli elini ağacın tabanındaki bir delikten içeriye soktu. Valkyrie ise kendilerini izleyen olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Ama ortalıkta kimsecikler yoktu. Güvendeydiler.

Kurukafa dalikten küçük gümüş bir çan çıkarttı, başparmağı büyüklüğündeydi, sonra doğruldu ve çanı çaldı.

Valkyrie bir kaşını havaya kaldırdı. "Sence bunu duymuş mudur?"

Kurukafa, "Duyduğuna eminim," diye cevap verdi. Güneş gözlüklerini ve eşarbı çıkarttı.

"Ama çok ses çıkartmıyor, ben bile zor duydum ve hemen yanında dikiliyorum. Ben bir Deniz Cadısı'nı çağıracak çanın daha büyük olmasını beklerdim. Kiliselerdeki büyük çanlardan biri olabilirdi. Bu çan çalmadı, adeta tıngırdadı."

"Etkileyici olmadığını kabul ediyorum."

Valkyrie göle baktı. "Hiç iz yok. Çanı işe yaramadığı için utanmış olmalı. Zaten nasıl bir Deniz Cadısı gölde yaşar ki?"

Kurukafa, "Öğrenmek üzereyiz," diye cevap verdi. Gölün suları dalgalandı ve yaşlı bir kadın sudan çıktı. Üstü başı yırtık pırtıktı, uzun kolları vardı ve saçlarını aralarına dolanmış yosunlardan ayırt etmek mümkün değildi. Burnu kemerliydi ve gözleri içine çöküktü. Bacakları olması gereken yerde suyun içinde hareket eden balık kuyruğuna benzer bir uzantı vardı.

Valkyrie'ye göre, çok yaşlı ve çok çirkin bir deniz kızına benziyordu.

Deniz Cadısı birinin boğulurken çıkarttığı ses tonuyla, "Beni kim rahatsız etti?" diye sordu.

Kurukafa, "Ben," diye cevap verdi. "Adım Dedektif Kurukafa."

Deniz Cadısı, "Senin ismin o değil," dedi.

Kurukafa, "Bu, benim aldığım isim," diye cevap verdi. "Yanımdaki ortağım da Valkyrie Cain ismini aldı."

Deniz Cadısı olumsuzca başını iki yana salladı, üzgün gibiydi. "İsimlere güç veriyorsunuz," dedi. "Gücünüzün büyük bir kısmı isimlerinizde. Ben çok uzun zaman önce ismimi suyun derinliklerine verdim. Şimdi bana bakın ve dürüstçe soruma cevap verin – hiç böylesine bir mutluluk gördünüz mü?"

Valkyrie cadıya baktı, yosunları, kırışmış deriyi ve ekşimiş yüz ifadesini bir daha görünce, bu sohbete dahil olmamanın daha akıllıca olacağına karar verdi.

Kimse bir cevap vermeyince Deniz Cadısı yeniden konuşmaya başladı.

"Beni neden rahatsız ettiniz?"

Kurukafa, "Cevabını aradığımız sorular var," dedi.

Deniz Cadısı, "Sizin eylemleriniz işe yaramaz," dedi. "Sonunda, her şey boğulur ve sürüklenip gider."

"Biz daha belirgin bir sorunun cevabını arıyoruz. Dün, Cameron Light isminde bir büyücü öldürüldü."

"Karada mı?"

"Evet."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Biz bunun elli sene önceki bir cinayetle ilgili olduğunu düşünüyoruz. Elli sene önce, tam burada, bu gölün yanında biri ölmüş. Kurban sana ölmeden önce bir şey söylediyse, sen onun hakkında bazı şeyler biliyorsan veya katili gördüysen, bize cevap verir misin?"

"Bir başkasının sırlarını mı öğrenmek istiyorsunuz?"

"Öğrenmemiz gerek."

Deniz Cadısı, "Ben göründüğümden beri kız tek bir kelime bile etmedi," dedi. Dikkatini Valkyrie'nin üzerine odakladı. "Ama ben gelmeden önce bir şeyler söylüyordu. Senin söyleyecek bir şeyin yok mu, kızım?"

Valkyrie, "Merhaba," dedi.

"Kelimeler dalgaların altında daha hızlı hareket eder. Çanım hakkında söylediklerini duydum. Çanımı sevmedin mi?"

Valkyrie, "Mmm," dedi. "Güzel. Güzel bir çan."

"En az benim kadar yaşlı ve ben de güzelliğin dokunamayacağı kadar yaşlıyım. Eskiden güzeldim. Ama çanımın çıkarttığı ses, hala çok güzel."

Valkyrie, "Çok tatlı bir ses çıkartıyor," dedi. "Ama biraz küçük gibi."

Deniz Cadısı dev balık kuyruğunun veya her ne ise onun üzerinde sallandı. Valkyrie'nin dibine girene kadar eğildi. Nefesi çürümüş balık kokuyordu.

"Boğulmak ister misin?" diye sordu.

Valkyrie, "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, teşekkür ederim."

Deniz Cadısı kaşlarını çattı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Kurukafa aralarına girdi. "Adam, elli sene önceki?.."

Deniz Cadısı orijinal pozisyonuna geri döndü ve kuyruğu üzerinde dikilmeye devam etti. Valkyrie kadının balık kısmının ne kadar büyük olduğunu merak etti. Aslında, bir balıktan çok bir yılanı andırıyordu.

Deniz Cadısı, "Sorularınız beni ilgilendirmiyor," dedi. "Aradığınız cevaplar benim için önemli değil. Ölü bir adamın bildiklerine ihtiyacınız varsa, ona kendiniz sorun."

Cadı elini salladı ve gölün suları yarılarak ölü bir adamdan geriye kalanlar yüzeye çıktı. Kemik ve çürümüş et parçalarından oluşan adamın kıyafetleri, derisinden arda kalana karışmış ve çamur kahverengisi bir tona bürünmüştü. Sudan öyle bir çıktı ki, küçük dalgaların altında gizlenen sadece ayaklarıydı. Kolları yanında serbestçe sallandı, gözleri açıldı ve ağzının kenarından su akmaya başladı.

"Bana yardım edin," dedi.

Deniz Cadısı öfkeli gibiydi. "Sana yardım edemezler, ceset. Buraya sana sorular sormak için geldiler."

Kurukafa, "Neden yardım istiyorsun?" diye sordu.

Ceset, "Eve gitmek istiyorum," diye cevap verdi.

Cadı, "Zaten evindesin," diye araya girdi.

Adam olumsuzca başını iki yana salladı. "Gömülmek istiyorum. Dört bir yanımı toprak kuşatsın. Kuru olmak istiyorum."

Deniz Cadısı, "Saçmalık," diye söylendi.

Kurukafa, "Sen bize yardım edersen," dedi. "Biz de elimizden geleni yaparız. Tamam mı?"

Ceset başıyla onayladı. "Sorularınızı cevaplayacağım."

"Sen Büyücü Trope Kessel misin?"

"Evet."

"Biz buradayız çünkü son bir ay içerisinde dört Işınlayıcı öldü. Küçük de olsa, bir ihtimal, bu cinayetlerle seninki arasında bir bağ olduğunu düşünüyoruz. Sen nasıl öldün?"

"Sırtımdan bıçaklandım."

Valkyrie bir kaşını havaya kaldırdı. Diğer büyücüler de aynı şekilde öldürülmüştü. Belki de gerçekten olaylar arasında bir bağlantı vardı.

Valkyrie, "Seni kim öldürdü?" diye sordu.

"Adının Batu olduğunu söyledi."

Kurukafa, "Seni neden öldürdü?" diye sordu.

Ölü adam, "Ben, bir tür bilgindim," dedi. "Binlerce yıl önce, Yüzü Olmayanlar bu gerçeklikten sürüldü, onların geri döndüğünü görmek gibi bir arzum olmasa da, sürülmelerinin ardındaki gizem, büyü ve teoriler... Tam bir bulmacaydı ve ben bunu çözmeyi çok istiyordum. Merakım ve kör güvenim yüzünden öldürüldüm. İnsanların doğal olarak iyi, nazik ve saygıya layık olduğunu düşünürdüm. Ama görünüşe göre, Batu bu kategorilerden hiçbirine girmiyormuş. Beni öldürdü çünkü arzu ettiği şeyi nasıl bulacağını

biliyordum. Ona söylersem, sırrını korumak zorunda kalacaktı."

"Neyi arzuluyordu?"

Ceset, "Boyut kapısı," diye cevap verdi. "Yüzü Olmayanlar'ın geri dönmesi için açılması gereken boyut kapısı."

Bir an için ortama sessizlik hakim oldu, kimse bir şey söylemedi. Valkyrie nefes aldığını ama ciğerlerine çektiği havayı içinde tuttuğunu hatırladı ve nefes verdi. Nefes alıp verişi yeniden düzene girdi.

Kurukafa, "Öyle bir boyut kapısı var mı?" diye sordu. Yavaşça, dikkatlice konuştu, sanki sorunun cevabı rahatsız etmek istemediği bir köpekti. Endişeli gibi duruyordu.

"Var, ama nasıl bulunacağını yeni çözmüştüm, teorimi uygulamaya geçirecek vaktim olmadı. Gerçekliklerimiz arasındaki duvar zamanla zayıfladı. Karanlıkları ve kötülükleri bizimkine sızmaya başladı. Güçlü bir Hisseden bizim dünyamızdaki enerji izlerini takip ederek duvarın en zayıf olduğu yeri bulabilir. Kapı da orada açılacaktır."

Valkyrie, "O zaman, Yüzü Olmayanlar neden geri dönmedi?" diye sordu.

Ceset, "İki şeye ihtiyaçları var," dedi. "Birincisi Isthmus Çapası, bizim gerçekliğimize ve onlarınkine görünmez bir iplikle bağlıdır. Zaten kapının sonsuza kadar kapanmasını engelleyen de bu bağdır. Ama çapa kapıyı açacak biri ol-

madan işe yaramaz, bunu da ancak bir Işınlayıcı yapabilir."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Ama biri bütün Işınlayıcı'ları öldürüyor."

Kurukafa, Valkyrie'ye baktı. "Bunun anlamı nedir?"

"Bilmiyorum. Mantıklı değil. Tabii eğer... bilemiyorum, katil Yüzü Olmayanlar'ın geri dönmesini istemiyorsa, kapının hiçbir zaman açılmaması için bütün Işınlayıcı'ları teker teker öldürüyor olabilir."

"Bunu anlamı nedir?"

"Belki de kötü biri değildir, belki sadece çarpık düşüncelere sahip iyi biridir."

Kurukafa sessiz kaldı ve cesede bakıp başıyla onayladı. "Teşekkürler. Dünyaya çok büyük bir hizmette bulundun."

"Şimdi bana yardım edecek misiniz?"

"Edeceğiz."

Deniz Cadısı güldü. "Bu gölü asla terkedemezsin, ceset."

Kurukafa cadıya baktı. "Karşılığında ne istersin?"

Cadı dudağını büktü. "Bir şey istemem. O, bana ait. Bu göl öldüğü yer. Gölün suları bedenini sahiplendi."

"Ama istediğin bir şey olmalı, karşılığında bizden isteyebileceğin bir şey."

"Sizin teklif edeceğiniz şeyler ilgimi çekmez. Ben Suyun Bakire'siyim, hiçbir şey beni tatmin etmez."

Valkyrie, "Sen Suyun Bakiresi değilsin," dedi. "Sen bir Deniz Cadısı'sın."

Cadı gözlerini kıstı. "Daha gençken, ben Suyun-"

Valkyrie, "Umrumda değil," dedi. "Bir zamanlar güzel olabilirsin, ama artık yaşlı ve çirkin bir balık kadınsın."

"Beni öfkelendirme, kızım."

"Seni öfkelendirmek istemiyorum ama ölü adamı almadan bir yere gitmiyoruz. Ya onu bize verirsin, ya da senin için her şey kötüye gider."

Cadı, "Sen galiba gerçekten boğulmak istiyorsun," dedi. Öne atıldı, göz açıp kapayıncaya kadar kemikli elleriyle Valkyrie'yi omzundan yakaladı. Kendini geriye bıraktı ve ayakları yerden kesilen Valkyrie oyuncak bir bebek gibi havaya fırladı. Sert bir biçimde yüzeye çarptı ve kendini suyun içinde buldu. Kabarcıkların içinde büküldü ve Deniz Cadısı'nın uzun bir yılanı andıran kuyruğunu gördü. Sonra Cadı hızla hareket etti ve yanında bitti, gözlerini zafer kazanmış gibi iyice açtı, Valkyrie'yi kavradı ve suyun altında tuttu.

Valkyrie kadını yumruklamaya çalıştı, ama eli suyun altında çok yavaş hareket ediyordu. Deniz Cadısı güldü, gölün suyu ağzına girdi, gırtlağından geçti ve Vakyrie ilk kez kadının boynunun iki yanındaki solungaçları gördü.

Valkyrie'nin ciğerleri yanıyordu. Nefes alacak vakti olmamıştı. Cadı'nın gözlerini hedef aldı ve parmaklarını gözlerine sokmaya çalıştı, ama kemikli parmakları bileklerini kavradı. Cadı düşündüğünden daha güçlüydü.

Ve bir şey kendilerine doğru geldi. Valkyrie suyun içinde bir torpido gibi ilerleyen Kurukafa'yı gördü. Cadı neler olduğunu anlayamadan dedektif yanlarındaydı.

Cadı, Kurukafa'yı tırmalamak istedi, ama Kurukafa uzanıp Cadı'nın bıraktığı bileği sıkıca kavradı ve kendine çekti, Valkyrie serbest kaldı.

Valkyrie, Kurukafa'ya tutundu, suyun önlerinde aralandığını ve hızla arkalarında kaldığını hissetti. Cadı peşlerindeydi, yüzünde öfkeli bir ifade vardı ve ikiliyi takip ederken bedeni dalgalandı. Cadı yakına girdi ve uzandı, ama Kurukafa yön değiştirdi ve gölün çamurlu derinliklerine doğru indi, sonra bir takla attı ve yine yön değiştirdi, ters tarafa döndü ve Cadı'nın yanından geçip gitti. Kabarcıkların ortasında kalan Cadı öfkeyle bir çığlık attı.

Gölün dibi üzerinden geçerlerken gittikçe yakınlaşıyordu. Valkyrie uzansa suyun dibindeki taşlara ve kumlara dokunabilirdi.

Sonra Kurukafa gölün tabanından kuvvet alıp yukarıya fırladı ve yüzeye çıktı, havalandı, ardından düşmeye başladı, ağaçların kıyısına doğru inişe geçti. Kulakları tırmalayan

bir çığlık duyuldu, Deniz Cadısı dalgaları yararak sudan çıktı ve Kurukafa'yı yakaladı, ince kollarını dedektifin bileklerine doladı ve Kurukafa'yı suya çekti.

Valkyrie düşerken bir ağacın dalına uzandı, ama tutunamadı. Yere düştü ve inledi, ellerinin kesildiğini ve kanadığını farketmedi, parmaklarına kıymıklar batmıştı.

İnleyerek kafasını çevirdi ve suya doğru baktı. Ne Kurukafa'yı, ne de Deniz Cadısı'nı görüyordu. Yüzeydeki dalgalanmalar yayılıyor ve diniyor, göl sanki derinliklerinde olan biteni gizlemeye çalışıyordu. Valkyrie yerde yuvarlandı, siyah saçları yüzüne düşerken yavaşça yerden kalktı, ellerini görünce yüzünü buruşturdu.

Ölü adam hala suyun kenarında bıraktıkları yerdeydi, muhtemelen Cadı'nın gelip kendisine ait olanı almasını bekliyordu. Valkyrie hareket etti. Ceset kendilerine yardım etmişti ve bu iyiliği karşılıksız bırakmayacaklarına dair ona söz vermişlerdi.

Gölün kıyısında koştu, birkaç kez ayağı kaydı, suya istemediği kadar yakındı. Ama Cadı sudan fırlamadı ve koşarken kendisini yakalamadı. Kurukafa muhtemelen cadının canına okuyordu. En azından, Valkyrie öyle olmasını ümit ediyordu.

Nefes nefese cesedin yanına ulaştı, ellerini bedenine yakın tutmadı çünkü acımaya başlamışlardı.

"Hey," dedi. "Buraya gel."

Ceset olumsuzca başını iki yana salladı. "Kendim hareket edemem. Son elli seneyi bu gölün dibinde geçirdim. Galiba nasıl hareket edileceğini hatırlamıyorum."

Valkyrie, "O zaman," dedi. "Ben gelip sana yardım edeyim."

Ceset, "Teşekkürler," dedi.

Valkyrie suya girdi. Ayağını bastığı yerde su sakindi. Deniz Cadısı'ndan eser yoktu, ya Kurukafa ile meşguldü, ya da Valkyrie'nin daha yakına girmesi için pusuda bekliyordu. Valkyrie dizlerine kadar suya girdi, su seviyesi beline ulaşınca öne atıldı ve yüzmeye başladı.

Şimdiye kadar her şey güzeldi. Kendisini tutup dibe çeken eller yoktu.

Cesede uzandı ve kafasını kaldırıp suyun üzerinde duran cesede baktı. "Seni suya nasıl sokacağım?"

Ölü adam, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Valkyrie derin bir nefes aldı ve başını suya soktu. Adam herhangi bir şeyin üzerinde durmuyordu. Sanki adamı ayakta tutan gölün kendisiydi.

Valkyrie yüzeye çıktı ve uzanıp adamı aşağıya çekmek istedi, ama derisine dokunduğu anda göl adamı tutmayı bıraktı ve ceset suya düştü.

Adam, "Özür dilerim," dedi.

Valkyrie, "Sorun değil," dedi. Elini adamın çenesine attı. Eli soğuk kemiğe ve pütür pütür olmuş deriye değince ürpermemek için kendini zor tuttu, kıyıya doğru yüzmeye başladı, adamı da beraberinde götürdü. Sonunda ayakları zemine değdi. Adamı kollarının arasına aldı ve kıyıya çıkarttı.

Ölü adam, "Bunun için teşekkür ederim," dedi.

"Sana borçluyduk."

"Gölün içinde olmak, çok korkunçtu."

"Sana kuru bir mezar bulacağız, merak etme."

Adam başını çevirip Valkyrie'ye bakmayı başardı. "Yüzü Olmayanlar geri dönerse, dünya sona erer. Lütfen bana söz ver, onları durduracaksınız, değil mi?"

Valkyrie gülümsedi. "Kötü adamları durdurmak bizim işimiz."

Ayakları sudan çıkar çıkmaz, adamın başı öne düştü ve konuşması kesildi. Artık yeniden sıradan bir cesetti.

Valkyrie gölden iyice uzaklaşana kadar ölü adamı sürükledi, sonra dikkatlice yere yatırdı.

Sırılsıklamdı, donuyordu, elleri acıyor ve yanıyordu, tırnaklarının arasında çamur ve ölü deri kalıntıları vardı, saçlarını da en kısa süre içerisinde yıkaması gerekiyordu.

Şimdi gölün ortasında bir şeyler oluyordu. Yakından bakınca bir dalgalanma gördü, hızla hareket eden bir şey yü-

zeye çıktı. Kurukafa suyun üzerinde ayakta durana kadar yükseldi. Otobüs bekliyormuş gibi ellerini ceplerine soktu ve suyun yüzeyinde kaymaya başladı.

Kıyıya yaklaşınca yavaşladı ve sonunda karaya ayak bastı.

"Bu sorunu da çözdük," dedi. Ellerini salladı ve kıyafetlerindeki su süzüldü, giysileri kendiliğinden kurudu.

Valkyrie, "Bunu nasıl yaptığını bana hala öğretmedin," dedi.

Kurukafa yerden şapkasını aldı ve üzerindeki tozları silkeledi. "Ateş ve havayı kontrol etmenin suyla uğraşmaktan daha önemli olduğunu söyleyip duran sendin. Boğulmuş bir sıçana benzediğin için beni suçlamayacaksın, değil mi?"

"Teşekkür ederim, ben kendi başımın çaresine bakarım. Cadı ne durumda?"

Kurukafa omzunu silkti. "Sanırım hayatta verdiği kararları sorguluyor. Bakıyorum da, cesedi kurtarmışsın."

"Evet, artık tamamen ölü."

"Cesetler genelde öyledir."

"Demek istediğim, artık konuşmuyor."

"Artık son arzusunu yerine getirmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Onu arabaya taşıyalım, insanlara görünmemek için çok dikkatli olmalıyız, sonra bizimle birlikte Dublin'e gelir."

Valkyrie başıyla onayladı, dudağını ısırdı.

Kurukafa, "Ne?" diye sordu. "Sorun nedir?"

"Saygısızlık etmek istemem ama ölü bir adamdan arda kalanlarla aynı arabada olma düşüncesi bana çok garip geldi."

"Farkındasın, değil mi, ben de ölü bir adamdan arda kalanlarım?"

"Biliyorum, evet, ama... sen kokmuyorsun."

"Güzel noktaya parmak bastın. Ama merak etme, onu bagaja koyacağız. Şimdi, kollarını mı yoksa bacaklarını mı almak istersin?"

"Bacaklar."

Kurukafa cesedi yerden kaldırdı ve kollarını tuttu. Valkyrie adamın ayak bileklerini tuttu ama sağ bacak kalçadan ayrılıp yere düştü.

Kurukafa, "Onu elinde taşıyabilirsin," dedi.

5

IŞINLAYICI'NIN İZİNDE

Bentley'i China Sorrows'un kütüphanesi yakınına park ettiler. Kurukafa, eğitimin bir parçası olarak, Valkyrie'den giysilerini kurutmasını istemişti. Göl suyundan kıyafetlerini arındırmak için elinden geleni yapsa da sudan tamamen kurtulamamıştı. Saçları hala ıslaktı ve kıyafetlerinde nemli bölgeler vardı.

Valkyrie arabadan inerken, "Berbat durumdayım," diye homurdandı. "Böyleyken China'yı görmekten nefret ediyorum. O her zaman çok mükemmel. Saçlarım nasıl görünüyor?"

Kurukafa arabanın alarmını çalıştırdı. "Arasında bir dal var."

Valkyrie dalı saçından aldı ve kaşlarını çattı. Yürürken arabanın bagajına baktı. "Cesedi nereye gömeceğiz?"

"Ben bir yer biliyorum."

"Bir yer mi biliyorsun? Oraya bir sürü ceset mi gömdün?"

"Birkaç tane."

"Çok ürkütücü. Adamı öldüren katil? Batu? İsmini daha önce duydun mu?"

"Hiç duymadım."

"Belki de bu Işınlayıcı ölümlerinin Trope Kessel cinayeti ile bir ilgisi yoktur."

"Aynı şekilde öldürülmüş olmalarına rağmen mi?"

"Rastlantı olabilir."

"Öyleyse, endişeli değilsin, öyle mi? Yüzü Olmayanlar'ın geri dönmesinden korkmuyor musun?"

Valkyrie dudaklarını büzüştürdü.

"Valkyrie?"

Valkyrie iç geçirdi. "Keşke her zaman haklı çıkmasaydın."

"Bu benim için de kolay olmuyor. Ama önemli olan, ilk cinayetle diğerleri arasında neden elli senelik bir süre var? Bu süre içerisinde Batu dostumuz ne yapıyordu?"

"Belki de hapishanedeydi."

"Her geçen gün dedektif gibi düşünmeye başlıyorsun, farkında mısın? Bana borcu olan insanlar var, yakın zamanda hapishaneden çıkmış kişilerin listesini alabilirim."

Valkyrie iç geçirdi. "Tapınak'la birlikte çalışıyor olsaydık her şey daha kolay olurdu."

Binanın içinde yürürken Valkyrie'nin daha önce sadece iki kez gördüğü büyücü Savian Eck'le karşılaştılar. Adamın kolunun altında büyük bir kitap vardı. Deri ciltliydi ve çok eski duruyordu. Kitabı sıkıca kavradı ve düşünceli bir biçimde başıyla selam verdi.

"Merhaba, Kurukafa. Valkyrie."

Üçü merdivenleri birlikte çıktı.

Kurukafa, "Kolunun altındaki nedir?" diye sordu.

"Bir kitap. China için bir kitap. Bunu istiyordu. Satın almak istediğini söyledi."

"Pahalı bir şey mi?"

Eck'in kahkahası hem ani hem de çaresizdi. "Oh, evet. Oh... evet. Nadir bulunan bir eserdir. Paha biçilmez diyebilirim."

"Son günlerde paha biçilmez bir kitap için biçilen değer nedir?"

Eck kararlı bir biçimde, "Epey fazla," diye cevap verdi. "Ben kolay aldanan bir adam değilim. Diğer insanlar, China'yı görünce parayı unutuyor ve adil bir antlaşma yapamıyor, tek istedikleri onu memnun etmek oluyor. Ben bir iş adamıyım, Kurukafa. Bu da benim için sadece bir iş."

Üçüncü kata ulaştıklarında Eck'in dişleri takırdamaya başladı. Kurukafa üzerinde kütüphane yazan kapıyı çaldı ve zayıf

bir adam kapıyı açıp misafirleri içeriye aldı. Eck'in dizlerinin bağı çözüldü ama ayakta kalmayı başardı, raflardan oluşan labirentin içerisinde Valkyrie ve Kurukafa adamı takip etti.

Günah kadar siyah saçları ve gökyüzü gibi mavi gözleri olan China Sorrows gelenleri gördü, sandalyesinden kalktı ve dünyanın en güzel kadını gülümsedi.

Savien Eck dizleri üzerine çöktü ve kitabı uzattı. "Sana hayranım," diye sızlandı.

China, "Savien," dedi. "Çok tatlısın." Zayıf adam deri ciltli kitabı Eck'in titreyen ellerinden aldı ve masanın üzerine koydu.

"Şimdi, ödemeye gelince..."

Eck başıyla onayladı. "Evet. Ödeme, evet."

"Bu arada, sen nasılsın? İyi görünüyorsun? Egzersiz mi yapıyorsun?"

Adam zayıfça gülümsedi. "Sabahları koşuyorum."

China, "İşe yarıyor gibi," dedi. Takdir edercesine gözlerini kıstı.

Eck bir kez daha ezilip büzüldü.

China, "Özür dilerim," dedi. Bir kahkaha attı ve telaşlanmış gibi göründü. "Dikkatimi dağıtıyorsun. İşimize geri dönelim, tabii eğer sen yanımdayken ben üç saniyeden fazla işime odaklanabilirsem. Ödemeden bahsediyorduk."

Eck boğuk bir ses tonuyla, "Kitabı alabilirsin," dedi.

"Efendim?"

Eck yerinden kalktı. "Kitabı sana veriyorum, China. Bir hediye. Ödemeye gerek yok."

"Savien, böyle bir hediyeyi..."

"Lütfen, China. Kabul et. Bunu benim, benim..."

Valkyrie, China'nın gözlerinin ne kadar irileştirebildiğini ve ümitle dolu gibi gösterdiğini görünce etkilendi.

"Evet, Savien?"

"Benim aşkımın bir sembolü olarak kabul et."

China nazikçe parmağını dudaklarının üzerine koydu, sanki bir tutku fırtınasına karşı koymaya çalışıyordu. "Teşekkürler, Savien."

Eck başını önüne eğdi, hafifçe ayakta sallandı ve arkasına döndü. Yüzündeki gülümsemeden anlaşıldığı kadarıyla, halinden fazlasıyla memnundu ve geldiği yöne geri gitti. Zayıf adam, Eck'in kütüphanede bir şeyler devirmemesi için kapıya kadar büyücüye eşlik etti.

Valkyrie, "Bu çok utanç verici," dedi.

China omzunu silkti, sandalyesine geri döndü ve kitabı açtı. "İstediğim şeyleri almak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum," dedi. Bir büyüteç alıp sayfaları daha yakından inceledi. "Sen bir yerde yüzdün mü, Valkyrie?" diye sordu. Kafasını kaldırmadı. "Ellerine ne oldu? Çizikler kötü gibi duruyor."

"Ben, ehh, bir ağaca çarptım."

"Eminim geldiğini görmemişsindir."

Nasıl göründüğünden bahsetmek istemeyen Valkyrie konuyu değiştirmeye çalıştı. "Kitapta neler var?" diye sordu.

"Bir büyü kitabı. Binlerce yıl önce, Deli Büyücü tarafından yazıldı."

"Neden ona Deli Büyücü diyorlardı?"

"Çünkü deliydi."

"Oh."

China sırtını dikleştirdi ve dudaklarını büzdü. "Bu kitap orijinalin bir kopyası. Bence en az 500 yıllık, ama yine de aslı değil."

Valkyrie omzunu silkti. "Adama kitap için ödeme yapmadığın için şanslısın, yoksa paranı geri alamazdın."

China kitabı kapattı ve cildi inceledi. "Ödeme yapmaya değer miydi, bilemiyorum. Deli Büyücü, birkaç tahtasının eksik olmasının yanı sıra, aynı zamanda ikinci sınıf bir büyücüydü. Bu kitaptaki büyülerin büyük bir çoğunluğu işe yaramaz. Ama bu kitabı kopyalayan her kimse, orijinal kitaptaki bütün hataları da düzeltmiş. Bunun son on beş senenin en büyük akademik keşfi olduğunu söyleyebilirim."

"Vay canına."

China halinden memnun bir gülümseme ile, "Ve artık benim," dedi.

Kurukafa raflardan bir kitap aldı, daha iyi günler de görmüş eski bir kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. "Yardımına ihtiyacımız var," dedi.

China çaresizce ellerini iki yana açtı. "Sohbetimiz sona mı erdi? Bu, hiç de eğlenceli değil. Daha birbirimize laf bile sokmadık. Ah, eski günleri ne kadar çok özlüyorum. Sen de özlemiyor musun, Valkyrie?"

"Çok özeldiler."

"Öyleydiler, değil mi? Genelde Tapınak işi veya dünyayı kurtarma görevi oluyordu, şimdiki nedir? Sen şimdi düzenin dışında kaldın, birkaç cinayeti araştırıyorsun. Muhteşem Dedektif Kurukafa için bu gerçekten kayda değer bir vaka mı?"

Kurukafa, "Cinayet cinayettir," diye cevap verdi. Kafasını kaldırmadı.

"Oh, sanırım haklısın. Söylesene, Guild'in adamı soruşturmanın İrlanda ayağını nasıl götürüyor?"

Valkyrie, "Bir şey bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu. Çok şaşırmıştı. Bütün iyi dedektifler bilgiyi elinde tutanlardan faydalanırdı ve China bu alanda dünyanın en iyisiydi.

China gülümsedi. "Remus Crux'un gerçekten benimle iş yapacağını düşündün mü, benim gibi karanlık tarihi olan biriyle? Unutma Valkyrie, ben bir zamanlar düşman safındaydım. Eskiden düşmandım. Crux sınırlı hayal gücü olan sınırlı bir adamdır. Thurid Guild'in koyduğu kurallara uyar. Kurallara uyan insanlar da bana gelmez. Zaten bu yüzden sizinle burada sohbet etmiyor muyum?"

Kurukafa, "Yalnız kalanların birbirine yardım etmesi lazım," dedi.

"Ama bir arada olmak yalnız olmanın doğasında yok, değil mi?"

Kurukafa, "Isthmus Çapası," dedi. Kitaptan yüksek sesle okudu. "Bir gerçekliğe ait olup, diğerine de uzanan bir nesnedir. Canlı veya cansızdır. Büyülü veya değildir. Isthmus Akımı yaratır, boyut kapıları yardımıyla gerçeklikleri birbirine bağlar." Kitabı kapattı ve başını hafifçe yana yatırdı.

Valkyrie, "Yani?" diye sordu.

"Bu Çapa'nın nasıl bir form aldığını bulmalı ve düşmandan önce ona ulaşmalıyız. Seni biraz eğlendireyim, China. Bir çocuğu bulmamız lazım, İngiliz, ismi Fletcher Renn."

"İsmini hiç duymadım. Büyücü mü?"

"Doğuştan Işınlayıcı."

China bir kaşını havaya kaldırdı. "Anlıyorum. O zaman, çocuğu tanıyor olabilirim. County Meath'deki üç gece kulübünden gelen raporlarda bir hayalet çocuktan bahsediyordu. Gece kulübü korumaları çocuğu içeriye almamış veya ona içki vermeyi reddetmiş, çocuk buna çok sinirlenmiş ve birden ortadan kaybolmuş, buhar olup uçtuğunu rapor ediyorlar. Buna sadece sarhoşlar, kafası bulanık olanlar ve aptallar şahit olduğu için, yetkililer raporları umursamıyor."

Kurukafa, "Meath'de nerede?" diye sordu.

China zayıf adama işaret etti, Valkyrie yanlarında dikilen hizmetkarı neredeyse unutmuştu. Adam kısa süreliğine ortadan kayboldu, sonra bir haritayla geri döndü ve haritayı masanın üzerine serdi.

China manikürlü tırnağıyla yerleri gösterdi. "Burada, burada ve burada."

Kurukafa masadan bir kalem aldı ve üç noktayı içine alacak bir daire çizdi. "Peregrine'in söylediği doğruysa, çocuk sadece birkaç kilometre ışınlanabiliyor, bu yüzden bu dairenin içinde bir yerlerde olmalı."

China, "Araştırmak için çok fazla sayıda bina var," dedi.

Kurukafa kalemle kafasına vurdu. Kafatasından boş bir ses geldi. "İstediği yerde ortaya çıkabilen on yedi yaşında bir çocuk. Paraya ihtiyacı olursa, bir banka kasasında açığa çıkar. Kıyafete ihtiyacı olursa bir dükkana, acıktıysa bir süpermarkete gider. Herhangi bir yerde olamaz. Kendini herkesten daha iyi görüyor. Bu yüzden en iyi yerlerde kalacaktır. En iyi otellerde." Kalem çemberin ortasına bir X çizdi.

China, "Grandeur Oteli," dedi. "Bahse girerim o bölgede her odasında bir oyun konsolu olan tek oteldir."

Kurukafa, "Renn orada," dedi. Eşarbıyla yüzünün alt kısmını kapattı. "Onu orada bulacağız."

6

FLETCHER RENN

telin lobisi çok genişti, bir duvarın dibinde saksı saksı çiçekler vardı, diğer duvarı ise yapay bir şelale süslüyordu. Yerden tavana kadar iki mermer sütun yükseliyordu ve Kurukafa sırıtan resepsiyonistten yüzünü gizlemek için bu sütunlardan birini kullandı. Suratını saklamak için sadece şapkası ve eşarbı vardı. Ağır adımlarla asansöre yürüdü, Valkyrie de peşinden gitti. Sargılı olan ellerini cebinde tuttu ve görüş alanından çıkana kadar resepsiyoniste gülümsedi.

Asansör kapıları açıldı ve yaşlı bir çift dışarıya çıktı. Kadın yanından geçerken merakla Kurukafa'ya baktı. Valkyrie asansörde dedektife katıldı ve en üst kata bastı, Fletcher

muhtemelen o kattaydı. Asansör çıkarken Kurukafa silahını kontrol etti.

Asansörden indikten sonra uzun bir koridorda yürüdüler. Bir köşeyi döndüler ve neredeyse diğer taraftan gelen bir adama çarpıyorlardı. Adamın sarı saçları ve güneş gözlükleri vardı. Kısa süreli bir sessizlik oldu.

Billy-Ray Sanguine, "Oh," dedi. "Lanet olsun."

Eli cebine giderken bir adım geriledi ama Kurukafa yüzüne bir yumruk attı ve ustura Sanguine'in elinden düştü. Kurukafa dirseğini adamın çenesine geçirdi ve Sanguine tökezledi, elini duvara uzattı. Parmaklarının değmesiyle duvar ufalanmaya başladı, Sanguine içinden geçmeye hazırlanırken Kurukafa ensesinden tuttu ve adamı geri çekti.

Valkyrie bir kapının açıldığını duydu ve başını çevirince kapının eşiğinden kendisine bakan yakışıklı bir çocuğu gördü.

Valkyrie çocuğun üzerine atladı ve odaya soktu, kapıyı da arkasından kapattı. İçerisi lüks döşenmişti, odada bir koltuk ve sandalyeler, dev bir TV ve görkemli bir yatak vardı, ama hiçbirinin Valkyrie için bir önemi yoktu.

Valkyrie, "Sen Fletcher Renn misin?" diye sordu. "Başın büyük belada."

Fletcher Renn, Valkyrie'ye baktı. "Ne?"

"Seni öldürmek isteyen adamlar var. Biz sana yardım etmek için buradayız."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Fletcher'in İngiliz aksanı vardı, Tanith Low'unkinden çok farklı değildi. Düşündüğünden daha yakışıklıydı ve China saçları konusunda haklıydı. Diken diken ve bakımsızdı.

"Adım Valkyrie Cain."

"Valerie?"

"Valkyrie. Sen ve neler yapabildiğin hakkında bilgiye ihtiyacımız var, hemen şimdi ışınlanman gerekebilir."

Fletcher'in bakışları Valkyrie'nin arkasında bir yere odaklandı. Valkyrie başını çevirince duvarda milyonlarca küçük çatlağın belirdiğini gördü. Sanguine odaya girdi, dudağı kanıyordu ve güneş gözlükleri yoktu.

Fletcher adamın gözlerinin olması gereken yerdeki kara delikleri görünce sessizce küfretti.

Valkyrie sağ elindeki sargıları çözdü ve parmaklarını şıklattı, sürtünmeyle oluşan kıvılcımı hissetti ve büyüyle besledi. Kıvılcım ateşe dönüştü ve büyüdü, avcunda dalgalandı. Valkyrie alev topunu fırlattı ve Sanguine son anda kenara çekilmeyi başardı.

Usturasının yüzeyi vahşice parıldadı. Valkyrie öne bir adım attı ve elini açıp kolunu öne uzattı. Uygun pozisyonu aldı, dizlerini hafifçe büktü, sonra avucunu öne attı ve havayı dalgalandırdı. Sanguine kendini yana attı ve yer değiştiren hava adamın az önce durduğu yerdeki koltuğa çarpıp duvara fırlattı.

Sanguine, Valkyrie'ye bir lamba fırlattı ve tabanı yanağına çarptı. Valkyrie tökezledi ve Sanguine hamle yaptı. Valkyrie üzerine doğru savrulan usturadan kaçarken bunun sahte bir saldırı olduğunu biliyordu, Sanguine kapı kırılıp içeriye Kurukafa adım atarken Valkyrie'yi yakaladı ve kendine çekti. Dedektifin şapkası ve eşarbı yoktu, Fletcher dedektif kurukafayı olduğu gibi görünce nefesini tuttu.

Kurukafa, "Kızı bırak," dedi. Tabancası elindeydi, ateş etmeye hazırdı.

Sanguine, "Ama o zaman beni vurursun," dedi. "Ve vurulmak acıtıyor. Silahını bırak ve bana ürkütücü saçları olan çocuğu ver, yoksa kızı öldürürüm."

"Hayır."

"O zaman, eski tarz bir bir ikilemle karşı karşıyayız demektir."

Usturanın bıçağı boğazına biraz daha dayanınca Valkyrie yutkunmaya bile cesaret edemedi. Yanağı acıyla zonkluyordu ve lambanın çarptığı yerden yüzüne kanın aktığını hissetti.

Birkaç saniye kimse yerinden kıpırdamadı ve bir şey söylemedi.

Sanguine, "Böyle beklemek çok sıkıcı," diye mırıldandı.

Fletcher, Kurukafa'ya bakıyordu. "Sen bir iskeletsin."

Kurukafa, "Arkama geç," dedi.

"Burada neler oluyor? Gözleri olmayan bir adam ve usturasıyla, elinde silahı olan bir iskelet karşı karşıya. İyi adam hanginiz?"

Valkyrie parmaklarını şıklattı ama Sanguine'in duymaması için bunu hafifçe yaptı. Bir kez daha denedi ama kıvılcım çıkartmadı.

Sanguine, "Fletcher," dedi. "Bu ikisinin aksine, ben buraya sana bir teklif yapmaya geldim. İş verenlerim çok cömerttir ve onlara küçük bir iyilik yaparsan sana yüklü miktarda para öderler."

Kurukafa, "Onu dinleme," diye uyardı.

Fletcher, "Paraya neden ihtiyacım olsun?" diye sordu. "İstediğim yere ışınlanabilir ve istediğimi alabilirim. Ve hiçbiri için ödeme yapmama gerek yok."

Sanguine, "Başka tür ödüller de vardır," diyerek şansını denedi. "Uzlaşabiliriz."

Fletcher olumuzca başını iki yana salladı. "Özür dilerim, benden ne istiyorsunuz bilmiyorum, havada bıçaklar ve mermiler neden uçuşuyor, kız neden rehin alındı, neden herkes odada konuşan bir iskeletin olmasını normal karşılıyor anlamıyorum. Ve sen, senin gözlerin nerede? Nasıl oluyor da bu odada gözleri olanlar sadece ben ve şu kız?"

Sanguine, "Çok güzel sorular," dedi. "Benimle gelirsen, sana istediğin bütün cevapları veririm."

Kurukafa, "Bu adam bir katil," dedi. "Dediklerine güvenemezsin."

Fletcher, "Öyle bir niyetim yok," diye cevap verdi. Ceketini aldı ve giydi. Sanguine'e döndü. "Patronları neden benim onlar için çalışmamı istiyor, bilmiyorum. Ben gidiyorum ve cevabım hayır."

"Hata yapıyorsun, evlat."

Kurukafa, "Bizimle gel," dedi. "Seni koruyabiliriz."

Fletcher, "Benim korunmaya ihtiyacım yok," dedi. "Kimseden bir şey istemiyorum. Çok işe yarayan bir gücüm var ve canım ne isterse onu yaparım."

Kurukafa, "Hayatın tehlikede," diye ısrar etti. "Dünyadaki diğer Işınlayıcı'ların büyük bir kısmı öldü."

Fletcher kaşlarını çattı. "Öyleyse, ben sonuncusu muyum?" Bu bilgiyi özümsemesi biraz zaman aldı, ama hafifçe gülümsemeye başladı. "O zaman daha da ilgi çekici biriyim demektir."

Birden ortadan kayboldu, bulunduğu yerde açığa çıkan boşluğu hava doldurdu.

Sanguine, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Valkyrie parmaklarını şıklattı ve avucunda bir kıvılcım yarattı, sonra alevi Sanguine'in bacağına bastırdı. Adam bir çığlık attı ve Valkyrie'yi bıraktı. Valkyrie usturayı tutan bileğini sıkıca kavradı ve Kurukafa öne adım attı. Sanguine küfretti ve Valkyrie'yi Kurukafa ile arasına aldı.

"Sizden nefret ediyorum," diye söylendi. Yerin içine girdi.

Birkaç saniye beklediler, Sanguine'in olmadık bir yerden çıkıp üzerlerine atlamasını istemiyorlardı.

Kurukafa, "Sen iyi misin?" diye sordu. Valkyrie'nin yanına gitti ve kafasına baktı. "Seni kesti mi?"

Valkyrie, "Usturasıyla değil," diye cevap verdi. Usturanın bıraktığı yaralar asla iyileşmezdi. "Fletcher'ı kaybettik. Muhtemelen kilometrelerce uzağa gitmiştir. Şimdi onu nasıl bulacağız?"

Banyodan bir ses geldi ve ikili kapalı kapıya baktı. Kurukafa gitti ve kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Fletcher Renn utangaç bir biçimde dışarıya çıktı.

Valkyrie, "Oh," dedi. "Düşündüğümden daha kolay oldu."

■■■

Valkyrie, Fletcher'in karşısına oturdu, ikisi de bir şey söylemedi. Çocuğun sıkıntıdan patlıyormuş gibi bir hali vardı ve Valkyrie kayıtsız kalmasından rahatsız olmaya başlamıştı. Birkaç kağıt peçete alıp yanağına bastırdı, kanamanın tamamen durduğundan emin olmak için bekledi. Elleri hala daha önce küçük kıymıklar saplandığı için yanıyordu.

Geldikleri vagon restoran 1950'lerin Amerika'ndan kalmış gibiydi – mavi ve pembeydi, her masada minyatür bir müzik kutusu ve duvarda kalçasını bir sağa bir sola sallayan neon ışıklı bir Elvis vardı. Perşembe öğleden sonra saat üçtü ve masada kendilerine katılan güneş gözlüklü, eşarplı ve şapkalı adama meraklı gözlerle bakanların sayısı azdı. Kurukafa yaklaşan garsona eliyle sonra gelmesini işaret etti.

"Usturası olan adam Billy-Ray Sanguine'di," dedi.

"Ya Batu isminde bir adamla birlikte olduğunu, ya da onun için çalıştığını düşünüyoruz. Bu ismi daha önce duydun mu?"

Fletcher dalgın bir biçimde başını iki yana salladı.

"Son bir ay içerisinde dört cinayet işlendi, hepsi de senin gibi Işınlayıcı'ydı. Şimdi geriye sadece iki tane kaldı."

"Ama Sanguine beni öldürmek için gelmedi, patronuna yardım etmemi istedi."

"Ama seni temin ederim, sen patronuna yardım ettikten sonra, seni öldüreceklerdi."

Fletcher, "Beni öldürmeyi deneyebilirdi," diye düzeltti. Omzunu silkti. "Ama ben yüzlerce kilometre uzağa kaçardım."

Kurukafa, "Bu doğru olsa bile," dedi. "O zaman neden kendini banyoda buldun?"

Fletcher tereddüt etti. "Bazen, birkaç metreden daha uzağa gidebilmem için, sakin olmam gerekiyor..." Elini saçlarının arasında gezdirdi, sanki hala darmadağınık olup olmadığını kontrol ediyordu. Valkyrie bunu Fletcher için kolaylıkla yapabilirdi. "Her neyse, burada benim vaktimi boşa harcıyorsunuz. Hepsi bu kadarsa, gidebilir miyim?"

Kurukafa hafifçe başını yana yatırdı. "Efendim?"

"Benimle konuşmak istiyordunuz, değil mi? Tıpkı yaşlı adamlar gibi."

"Hangi yaşlı adamlar?"

"Birkaç ay önce iki yaşlı adam geldi, bana 'sen de bizden birisin, gücün var' saçmalığını satmaya çalıştılar. Büyücüm topluluklarına katılmamı istediler, çok şey öğreneceğimi söylediler. Beni de sizin içinde olduğunuz küçük dünyaya dahil etmek istediler ama ben ilgilenmediğimi söyleyince pek memnun kalmadılar. Dünyanız hala da ilgimi çekmiyor."

"Sana isimlerini söylediler mi?"

"Sanırım biri söyledi. Light bir şeydi."

"Cameron Light."

"Evet, öyleydi. Öldü mü?"

"Evet, öldü."

"Çok yazık. Eminim birileri çok üzülmüştür."

"Başka bir şey söylediler mi?"

"Gerekli eğitimi almazsam tehlikeli olabileceğimi söylediler. Bazılarının ilgisini üzerime çekersem başım belaya girebilirmiş."

Valkyrie, "Biz genelde kimsenin ilgisini üzerimize çekmeye çalışmayız," dedi. Sesine sinirini yansıtmamaya çalıştı.

Fletcher, Valkyrie'ye baktı. "Bugün de aynı şeyi mi yaptınız?"

Kurukafa, "Fletcher," dedi. Çocuk bir kez daha dedektife döndü. "Eminim, peşinde katillerin olduğunu öğrenmek, seni bile biraz olsun rahatsız etmiştir."

"Endişeli gibi mi duruyorum?"

"Hayır, ama çok zeki biri gibi de durmuyorsun, bu yüzden de şüphe içini kemiriyor olmalı."

Fletcher, dedektife öfkeli bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Kurukafa, "Bu cinayetlerin arkasında Batu varsa," dedi. "Senin gücünü kullanarak Yüzü Olmayanlar'ı geri getirecek bir kapıyı açmak isteyecektir. Yüzü Olmayanlar kim biliyor musun?"

Valkyrie bir an için Fletcher'in cevap vermeyecek kadar huysuz olduğunu düşündü, ama çocuk sonunda başıyla onayladı. "Yaşlı adamlar bana anlattı. Ama bu sadece bir hikaye, değil mi? Hiçbiri gerçek olamaz."

Kurukafa, "Ben de senin gibi düşünürdüm," dedi. "Ama fikrim zamanla değişti."

"Bu Yüzü Olmayanlar geri dönerse, dünyanın sonu mu gelecek?"

"Tabii dünya hemen yok olmazsa. Geri döndüklerinde yok edilemez insan vücutları içerisinde olacaklar, şehirleri ve kasabaları yok edecekler, her yeri yakıp yıkacaklar, milyonlarca insanı öldürecekler ve sonra dünyanın sonu gelmiş olacak. Bu seni rahatsız etmiyor mu, Fletcher? Yüzün soldu gibi."

Fletcher, "İyiyim," diye mırıldandı.

Kurukafa bir süre sessiz kaldı, durup düşündü. "Eğer Batu'nun tüm bunlar için bir Işınlayıcı'ya ihtiyacı varsa, neden deneyimli olanların peşinde değil? Senin eğitimin bile yok. Doğuştan bu güçlere sahip olabilirsin, ama Cameron Light ile kıyaslanacak olursak, güçlerinin hiçbir önemi yok."

Fletcher sırıtarak, "Cameron Light o kadar iyiyse, nasıl oldu da öldü?" diye sordu.

Valkyrie'nin içinden uzanıp Fletcher Renn'in yüzüne bir yumruk atmak geldi. Ama Kurukafa her zamanki gibi soğukkanlılığını korudu.

"Bu senin hiç hoşuna gitmeyecek de olsa, kendi güvenliğin için, sanırım gözetim altında tutulmalısın."

Fletcher yine sırıttı. "Beni bir hücreye mi tıkacaksınız? Hiç şansınız yok, iskelet adam."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Onun bir adı var."

"Oh, evet, Kurukafa, değil mi? Garip bir isim. Sen bir iskelet olarak mı doğdun, yoksa sonradan mı böyle oldun?"

Kurukafa sakin bir ses tonuyla, "Kurukafa benim aldığım isim," dedi.

Valkyrie, "Senin dünyanın içindeki bu küçük dünyada olmanın avantajlarından biri de budur," dedi. "Sana kuralların sadece birkaçını söylediler ve hayatta kalmak için sadece birkaç numara biliyorsun."

Fletcher'in omuzları hafifçe titreşti, sanki geçen seferki gibi omzunu silkmeye bile hali yoktu. "Ben halimden memnunum."

"Şimdiye kadar iyi gittin. Ama bir kukla olarak yaşamına devam etmek ister misin? Çünkü kendin bir isim almazsan, herhangi bir büyücü yeni bir oyuncağa sahip olmak isteyip seni seçebilir."

"Aha, Valkyrie Cain senin gerçek ismin değil, öyle mi?"

"Bu doğru. Benim seçtiğim isim, insanların beni kontrol etmesini engellemek için."

"Ben de evden kaçınca ismimi değiştirdim, sanırım bu yüzden beni de kontrol edemezler, değil mi?"

Fletcher her şeyle dalga geçmekten keyif alıyor gibiydi. Valkyrie çocuktan biraz daha nefret etmeye başladı.

Fletcher, "Bitti mi?" diye sordu. "Gitmem gereken yerler ve görmem gereken insanlar var."

Kurukafa, "Pes etmeyecekler," dedi. "Nereye gidersen git, seni bulacaklar. Seni bulunca da, kendilerine yardım etmeye zorlayacaklar."

"Kimse beni bir şey yapmaya..."

Kurukafa, "Benim cümlem bitmedi," diye araya girdi.

Fletcher iç geçirdi ve bir kaşını havaya kaldırdı.

"Dediğim gibi, seni bulunca da kendilerine yardım etmeye zorlayacaklar. Ve onlara yardım edersen, onların tarafındasın demektir."

Fletcher kaşlarını çattı. "Bu ne demek?"

"Onlardan değil, bizden korkman gerekecek anlamına geliyor."

Fletcher'in yüzü biraz daha soldu. Valkyrie, Kurukafa'nın istediği zaman çok korkunç bir adam gibi görünebileceğini biliyordu. "Beni düşmanın olarak istemezsin, Fletcher. Dostum olmak istersin. Dediğimi yapacak ve kendi iyiliğin için, gözetim altında tutulacaksın, değil mi?"

Valkyrie bir an için Fletcher'in yine dedektifi reddedeceğini düşündü, ama sonra Fletcher'in bakışları yumuşadı. Başıyla onayladı. "Tamam, anlaştık," dedi.

"Harika. Kalabileceğin mükemmel bir yer biliyorum."

7

BATU

Rilly-Ray Sanguine boş odaya konuştu. "Gallow nerede?"

Bir ses, "Başka bir yerde," diye cevap verdi. Köşedeki minik eski hoparlörden gelen ses cızırtılıydı. "Hepsi bir yerde."

Odanın duvarları soğuk taştandı. Sadece bir kapısı vardı, penceresi yoktu ve içeride bir ayna duruyordu. Sanguine aynanın arkasından kendisini izleyen bir kamera olduğundan emindi.

"Sen kimsin?"

Ses, "Ben hiç kimseyim," diye cevap verdi.

Sanguine gülümsedi. "Sen Batu'sun, değil mi. Herkesin bahsettiği adam sensin."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Sen büyük patronsun. Ama neden bu odada değilsin? Senin için yıllardır çalışıyorum. Artık yüz yüze gelmenin zamanı gelmedi mi?"

"Ben kimliğimi gizli tutarım."

Sanguine omzunu silkti. "Nasıl istersen."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sanguine. Ben sana bir iş için para ödedim ve sen başarısız oldun."

"Sen iskelet bir dedektif ve yardımcısının bu işin içinde olduğunu bana söylemedin. Biz buna şartların değişmesi diyoruz. Orada olacaklarını bilseydim, hazırlıklı olabilirdim. Ya da en azından iki misli para isterdim."

"Hatanı telafi etme şansını sana vereceğim."

Sanguine keyifsizce, "Yaşasın," diye haykırdı.

"Gruesome Kray geri döner dönmez, benim için bir şey çalmanı istiyorum. Büyük ihtimalle direnişle karşılaşacaksın."

"Öyleyse, paramı iki misline çıkartacak mısın?"

"Tabii ki."

Sanguine, "Yaşasın," diye haykırdı. Bu sefer gülümsüyordu.

8

MEDENİYETSİZ

Hibernian Sineması her zamanki gibi sessiz ve karanlıktı, kahkaha ve alkış sesleri uzun zaman önce sona ermişti. İçeriye ilk giren Kurukafa oldu, kırmızı döşemeli koltukların arasında yürüdü. Fletcher yürürken her şey hakkında bir yorum yaptı, ama ne Valkyrie ne de Kurukafa çocuğa bir cevap vermedi. Sahneye yaklaştıklarında, perde açıldı ve ekran aydınlandı. Valkyrie görüntüye doğru yürürken içten içe sırıttı, ekrandaki kapının önünde durdu ve içinden geçti, Fletcher sonunda çenesini kapatacak kadar bir şeyden etkilenmişti.

Karanlığın yerini laboratuvarların arasında bir yılan gibi kıvrılan koridorların lambalarının ışığı ve küf kokusunun

yerini de dezenfektan kokusu aldı. Clarabelle, Profesör Kenspeckle'ın yeni asistanlarından biri, kendi kendine ıslık çalıyordu. Valkyrie kadının geldiklerini farketmediğini düşündü.

Yüksek tavanı olan yuvarlak bir odaya adım attılar. Duvarlarda spot ışıklar vardı ve bir eli yere değen dizleri üzerine çökmüş bir adamın heykeli üzerine puslu bir parıltı düşüyordu. Kel kafasında yara izleri vardı ve yüzündeki ifade bir teslimiyet sembolüydü.

Ghastly Bespoke, son Doğa gücü –toprağın gücünü kullanarak– Beyaz Yarıcı'dan kaçmak için kendisini taşa dönüştürmüştü. Valkyrie hala yaşananları bazen rüyasında görüyordu. Arkasına dönüp bakınca, Beyaz Yarıcı orağını savururken beton zeminin Ghastly'nin bedenini kaplayışına şahit olmuştu. Tanith Low kendisini Bentley'in içine sokmuş ve hep birlikte kaçmışlardı, ama Ghastly o günden beri bir heykeldi ve kimse bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Profesör Kenspeckle Grouse heykelin arkasındaydı ve taşın yüzeyine değen elleri parıldıyordu. Gözleri kapalıydı, konsantre olmuş ve beyaz kaşlarını çatmıştı. Kenspeckle iki yıldır Ghastly'i etten ve kemikten bir forma döndürmeye uğraşıyordu. Her tür bilimsel tekniği ve büyüyü kullanmış, uzmanlara danışmış, aklına gelen her şeyi ve daha fazlasını da denemiş, ama başarılı olamamıştı. Fletcher yüksek sesle,

"Yaşlı adam kim?" diye sordu. Kenspeckle kaşlarını çattı ve gözlerini açtı.

Valkyrie gülümsedi ve el salladı. Kenspeckle heykeli yalnız bıraktı ve misafirlerinin yanına gitti.

"Valkyrie, yine yaralanmışsın."

"Birkaç küçük sıyrık, önemli bir şey değil."

"Tıp dehası olan benim, Valkyrie. Bence bunu sen de kabul etmelisin." Kızın yüzündeki ve ellerindeki yaraları inceledi. "Sinir bozucu çocuk kim?"

Fletcher, "Ben-" diye konuşmaya başladı.

Kurukafa, "Adı Fletcher Renn," diye araya girdi. "Birkaç gün burada kalması mümkün mü?"

Kenspeckle, "Böyle bir şeye izin vereceğimi nereden çıkarttın?" diye kükredi.

"Güvenli bir yerde tutulması ve birinin gözetimi altında olması lazım."

Fletcher, "Burada kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu: Şaşkındı.

Kenspeckle, "Kes sesini," dedi. Bu arada bakışlarını Valkyrie'nin yaralarından ayırmadı. "Başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun, dedektif?"

"Hayır, kesinlikle hayır, Profesör."

"Çünkü en son başıma iş açtığında, insanlar bunun bedelini canıyla ödedi."

Profesör, Kurukafa'ya baktı, dedektif de profesöre baktı.

"Dışarısı onun için güvenli değil. Eğitim almamış, ne yaptığını bilmiyor. Basitçe ifade etmek gerekirse, bir gerizekalı. Bir yerde güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Zarar görmesini istemiyorum. Güvenebileceğim tek kişi de sensin."

"Ve bu herkesin dilinde dolaşan Işınlayıcı cinayetleriyle ilgili, değil mi?"

"Evet."

Kenspeckle, Valkyrie'ye döndü. "Benimle revire gel."

Kurukafa'ya bakmadan odadan çıktı ve Valkyrie adamı takip etti. Revire ulaştıklarında, profesör Valkyrie'ye yatağa uzanmasını söyledi, sonra ellerine ve yanağına hoş kokulu bir karışımdan sürdü.

Profesör, "Gün aşırı buraya gelmeye başladın," dedi. "Ya ölümcül yaralar alıyorsun, ya kemiklerin kırılıyor, bazen kan kaybından ölmek üzere oluyorsun, yaşamın pamuk ipliğine bağlı oluyor, ve benden senin için mucizeler yaratmamı bekliyorsun."

Valkyrie şüpheyle, "Bunlar ölümcül yaralar mı?" diye sordu.

"Saçmalama."

"Özür dilerim."

Kenspeckle omzunu silkti ve yatağın yanındaki küçük masanın yanına gitti. Kenspeckle'ın bilim-büyü merkezindeki tıp departmanı küçüktü, ama mükemmel bir birimdi ve genelde sessiz olurdu. Tabii ki, bazen Kenspeckle'ın deneyleri etkileyici bir biçimde ters gidebiliyor, ya da Morg'da ölü tanrılar uyanabiliyordu. Ama aylardır böyle bir şey olmamıştı.

"Senin yaşındakilerin sorunu nedir, biliyor musun, Valkyrie?"

Valkyrie umutla, "Çok mu güzeliz?" diye sordu.

"Sonsuza kadar yaşayacağınızı düşünüyorsunuz. Sonuçlarını düşünmeden kendinizi ateşin ortasına atıveriyorsunuz. Sen on üç yaşındasın...

"On dördüme girdim."

"... ve günlerini böyle mi geçiriyorsun?"

Yatağın yanına geri döndü ve karışımı Valkyrie'nin ellerindeki yaralara sürmeye devam etti.

"Genelde, bir dava üzerinde çalışıyor ve şüphelileri takip ediyoruz, veya araştırma yapıyoruz, veya eğitim alıyorum, veya Kurukafa bana büyü öğretiyor, veya, bilirsin..."

"Lütfen bana söyler misin, on dört yaşındaki diğer kızlar vaktini nasıl geçiriyor?"

Valkyrie tereddüt etti. "Benzer şekilde mi?"

"Ne şaşırtıcıdır ki, hayır."

"Ah."

"Bir yetişkin olunca, istediğin gibi hayatını tehlikeye atabilirsin ve seni durdurmayacağıma söz veriyorum. Ama şimdi normal gençlerin keyif aldıkları şeylerden mahrum kaldığını görmekten nefret ediyorum. Sadece bir kez genç olursun, Valkyrie."

"Evet, ama uzun süre genç kalabilirim."

Kenspeckle olumsuzca başını iki yana salladı ve iç geçirdi. Siyah bir iğne aldı ve Valkyrie'nin yüzündeki yaraya dikiş attı. İğne etin içinden geçerken kan akıtmadı ve Valkyrie acı yerine sıcaklık hissetti.

Valkyrie, "Bir gelişme var mı?" diye sordu. "Ghastly'nin durumunda?"

Kenspeckle, "Korkarım yok," diye cevap verdi. "Yapabileceğim bir şey olmadığı sonucuna vardım. Mevcut durumundan zamanı gelince kurtulacak, süreci hızlandırmak için yapabileceğim bir şey yok."

Valkyrie, "Onu özledim," dedi. "Kurukafa da onu özlüyor, ama bunu hiç dile getirmiyor. Galiba Ghastly onun tek dostuydu."

"Ama şimdi sen varsın, değil mi?"

Valkyrie bir kahkaha attı. "Sanırım öyle."

"Kurukafa dışında, senin başka arkadaşların var mı?"

"Ne? Tabii ki, var."

"Üç tanesini sayar mısın?"

"Sorun değil. Tanith Low var..."

"Tehlikeli davalarda size eşlik ediyor, sana dövüş eğitimi veriyor ve seksen küsur yaşında."

"Evet öyle, ama yirmi iki yaşında gibi duruyor. Ayrıca, bazen dört yaşında bir çocuk gibi davranıyor."

"Etti bir tane. İki tane daha say."

Valkyrie ağzını açtı ama hiç isim çıkmadı. Kenspeckle dikişleri bitirdi.

Kenspeckle, "Benim için, arkadaşım olmaması sorun değil," dedi. "Yaşlı ve huysuz bir adamım, çok uzun zaman önce insanların sinir bozucu olduklarına ve onlar olmadan da yaşamıma devam edebileceğime karar verdim. Ama sen? Arkadaşlara ve normalliğe ihtiyacın var."

"Ben yaşantımdan memnunum."

Kenspeckle omzunu silkti. "Zaten tavsiyemi dikkate almanı beklemiyordum. Senin gibi gençlerin bir diğer sorunu da Valkyrie, her şeyi bildiklerini düşünmeleridir. Halbuki, dalga geçilme korkusu olmadan, böyle bir iddiayı ortaya atmaya cesaret edebilecek tek kişi benim." Geri çekildi. "Tamamdır. Bu, yüzünün düşmesini engeller. Kıymıklar da çıkmış olmalı."

Valkyrie ellerine baktı, son kıymığın da derisinden çıkarak merhemin içinde yüzmeye başladığını gördü. Tüm bunlar olurken hiçbir şey hissetmemişti.

"Şimdi iyi bir kız gibi ellerini lavaboda yıka."

Valkyrie doğruldu, lavabonun yanına gitti ve ellerini musluğun altına tuttu. "Bize yardım edecek misin?" diye sordu. "Fletcher burada kalabilir mi?"

Kenspeckle iç geçirdi. "Onu tutacak başka yeriniz yok mu?"

"Hayır."

"Gerçekten tehlikede mi?"

"Evet."

"Pekala. Ama sadece sen rica ettiğin için."

Kenspeckle revirin kapısına doğru yürürken, "Zaten nasıl olsa gün sona ermeden yine buraya geleceksin," dedi. "Ya kafana yeni dikişler atmak zorunda kalacağım, ya da onun gibi bir şey olacak."

"Ama yine de yapacaksın, değil mi?"

"Tabii ki. Sana sargı bezi getireyim, sonra gidebilirsin."

Dışarıya çıktı ve Clarabelle içeriye girdi.

Neşeyle, "Merhaba," dedi. "Yine birileriyle dövüştün, değil mi? Canın acıyor mu?"

Valkyrie gülümsemeye çalıştı. "Pek sayılmaz."

"Profesör, kendisinin yardımları olmasa, senin hayatta kalamayacağını söyleyip duruyor. Sence bu doğru mu? Bence doğru olabilir. Profesör bu gibi şeylerde hep haklıdır. Bir gün seni kurtaramayacağını söylüyor. Muhtemelen bunda da haklıdır. Yakın zamanda öleceğini düşünüyor musun?"

Valkyrie kaşlarını çattı. "Ölmemeyi ümit ediyorum."

Clarabelle hayatındaki en komik şakayı duymuş gibi bir kahkaha attı. "Tabii ki, ölmek istemiyorsun, Valkyrie! Kim ölmeyi ümit eder? Çok saçma! Ama eninde sonunda öleceksin, söylemeye çalıştığım şey buydu. Sence de öyle değil mi?"

Valkyrie ellerini kuruladı. "Yakın zamanda ölmeye niyetim yok, Clarabelle."

"Bu arada, ceketini beğendim."

"Teşekkürler."

"Ama üzerine küçük geliyor."

"Evet."

"Sen ölünce ceketini alabilir miyim?"

Valkyrie duraksadı, verecek uygun bir cevap aradı, ama Clarabelle çoktan odayı terketmişti. Bir süre sonra, Kenspeckle geri döndü.

Valkyrie, "Clarabelle çok garip biri," dedi.

Kenspeckle, "Öyledir," diye onayladı. Dikişlerin üzerini sarmaya başladı. "Bir saat kadar çıkartma. Dikişler eriyecek. İz kalmayacak."

Revirden dışarıya çıktılar.

Kenspeckle, "Cameron Light'ın dün öldüğünü duydum," dedi. "Ben Işınlayıcı'ları pek sevmem, ama yine de, korkunç bir dünyada yaşıyoruz."

Valkyrie, "Neden herkes Işınlayıcı'lardan nefret ediyor?" diye sordu. "Kimse onlar hakkında tek bir kelime bile olsa iyi bir şey söylemiyor."

"Işınlayıcı'lar sinsi tiplerdir. Sagacious Tome da bir Işınlayıcı'ydı, hatırlarsan Tapınak'taki hain oydu. Ben sadece kendine büyü disiplini olarak ışınlamayı seçenlere güvenmem. Birileri istediği zaman istediği yerde belirebiliyorken, geri kalanımız nasıl kendini güvende hissedecek? Gençken, tuvalete gittiğimde birden arkamda birinin belirmesinden çok korkardım – sidik kesem bu gibi durumlarda daha da hassaslaşır."

Valkyrie, "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

Kurukafa kendilerini bir sonraki köşede bekliyordu ve Kenspeckle'ın yüzü birden asıldı. "Onu yeni tehlikelerin kucağına atacak mısın, dedektif?"

Kurukafa, "Bence kendi başının çaresine iyi bakıyor," dedi. "Ama Fletcher'ın böyle bir şansı yok. Burada kalabilir mi?"

Kenspeckle huysuzca, "Beni çok fazla rahatsız etmediği sürece," diye cevap verdi.

"Bunun için söz veremem."

"O zaman bana bir söz ver dedektif, bu olayı en kısa süre içerisinde çöz."

"Belki de sen bu konuda bana yardımcı olabilirsin. Son kurbanın vücudunu inceleyerek..."

Kenspeckle olumsuzca başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Tapınak'ın kendi uzmanları var ve sen de biliyorsun, benim olaya karışmamı istemezler. Bildiğim kadarıyla, katil ne bir iz ne de ipucu bırakmış. İğrenç bir adam da olsa, takdiri hak ediyor."

Kurukafa, "Yüzüne bir yumruk atarken hakkındaki düşüncelerinizi kendisine iletirim," dedi.

Kenspeckle olumsuzca başını iki yana salladı. "Sence Valkyrie'nin önüne çıkan her engeli yumruklayan bir rol modele ihtiyacı var mı? Herkesten kolay etkilenecek bir yaşta."

Valkyrie, "Ben hiçbir şeyden kolay etkilenmem," diye itiraz etti.

Kurukafa, "Valkyrie önemli işler yapıyor," dedi. "Kendi başının çaresine bakabilmeli."

Valkyrie, "Kurukafa haklı," dedi. "Ayrıca, o benim rol modelim değil."

Kenspeckle, "Savaş sona erdi," diye itiraz etti. "Ölüm ve vahşet günleri geride kaldı."

"Bazılarımız için."

Kenspeckle, Kurukafa'ya baktı, gözlerinde Valkyrie'nin daha önce hiç görmediği bir şey vardı.

Yaşlı adam, "Belki," diye mırıldandı. "Belki sizin için bitmemiştir."

Kurukafa bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Profesör," dedi. "Umarım benim ölümü ve vahşeti sevdiğimi ima etmiyorsunuz?"

"Bunlar olmasaydı, sen nerede olurdun? Daha da önemlisi, kim olurdun? Herkesi yaptıkları tanımlar, Dedektif. Sen insanlara zarar vermeye meyillisin."

Kurukafa hafifçe başını yana yatırdı. "Dünya tehlikeli bir yer. Senin gibi insanların güvende olabilmesi için, benim gibilerin de olması lazım."

"Katillerin olması lazım, demek istiyorsun."

Kenspeckle'ın ağzından çıkan basit ama zehirli kelimeler Valkyrie'yi şok etti, ama Kurukafa'nın vücut dili ne öfke ne de rahatsızlık belirtisi gösteriyordu. "Sen çok ilginç bir adamsın, Profesör."

"Nedenmiş Kurukafa? Senden korkmadığım için mi? Savaş sırasında bile, sen ve arkadaşların ününüzün keyfini sürerken, ben yöntemlerinize karşıydım. O zaman da senden korkmuyordum, şimdi de korkmuyorum."

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Kurukafa, "Gitme zamanı," dedi.

Kenspeckle, "İyi fikir," diye onayladı. "Valkyrie, seni yeniden görmek güzeldi."

Valkyrie, "Evet," diye mırıldandı.

Kurukafa ile birlikte çıkışa doğru yürüdü. Kenspeckle arkalarından seslendi.

"Dedektif, şiddet medeniyetsiz insanların başvurduğu bir yöntemdir, biliyor musun?"

Kurukafa arkasına baktı. "Ben karmaşık, etkileyici, kibar ve neşeli bir adamım, Profesör. Ama hiçbir zaman medeni olduğumu iddia etmedim."

Valkyrie ve Kurukafa dışarıya çıktı, kapı arkalarından kapandı.

9

DÜŞMAN

anith Low korumalık yapmayı sevmiyordu çünkü genelde monoton ve ölümcül derecede can sıkıcı bir işti, ayrıca koruduğu kişiyle aynı yerde olmak bir sürü gereksiz konuşmaya ve tuhaflıklara da sebebiyet verebiliyordu. Böyle bir iş için uygun biri değildi.

Ama Kurukafa kendisini aramış ve Emmett Peregrine'e yardım ederse memnun olacağını söylemiş, Tanith de kabul etmişti. Aslında, Peregrine çok kötü biri değildi ve tek ihtiyacı olan şey birkaç saatliğine uyurken arkasını kollayacak biriydi. Görünümü, buna ihtiyacı olduğunu belli ediyordu.

Tanith, Peregrine'ın güvenli sığınak seçiminden hoşnut değildi. Adamın Londra'daki dairesindeydiler ve Peregrine daireyi kimsenin bilmediğini iddia ediyordu. Adamı başka bir yere gitmeleri için ikna etmeye çalışmıştı ama Peregrine de daha önce karşılaştığı diğer Işınlayıcı'lar gibi çok inatçıydı. Sonuçta, yüzyıllardır yakalanmayan, köşeye sıkıştırılmayan veya peşine düşülmeyen bir adamdı, bu yüzden şimdi bile eski günlerin küstahlığını taşıyordu.

Birlikte, yatak odasının duvarlarına koruyucu semboller çizmişlerdi, bu sayede Peregrine uyurken binaya biri girecek olursa bundan haberleri olacaktı. Tedbirli olmaları gerekiyordu çünkü düşmanın emrinde Billy-Ray Sanguine gibi biri çalışıyordu.

Tanith ilk birkaç saati salonda bir sandalyenin tepesinde geçirdi, gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Bir ara tuvalete gitti, sonra bir şeyler atıştırmak için mutfağa geçti. Mikrodalga fırının nasıl çalıştığını anlamaya çalışırken telefonu çaldı.

Telefona cevap verdi, karşısında Afrika aksanlı bir adam vardı. "Sesini duymak beni çok mutlu etti."

Tanith gülümsedi. "Merhaba, Ürkütücü."

Ürkütücü Jones eski bir dostuydu. 1970'lerde kısa süre birlikte olmuşlardı, ama Jones sonrasında İngiltere Tapınak'ında bir göreve başlamıştı. Tanith'in otoriteye karşı güvensizliği ilişkinin bitmesine sebep olmuş, ama dost kalma-

yı başarmışlardı. Jones, içinde Tanith'in ismi geçen bir şey duyarsa, hemen arar ve haber verirdi.

Tanith, "Yanlış bir şey mi yapmışım?" diye sordu.

Peregrine'in odasından TV'nin sesi geliyordu.

Ürkütücü, "Son zamanlarda kanunları hiç çiğnememişsin," dedi. "Ya da en azından, çiğnediysen de bunu çok ama çok sessiz yapmış olmalısın. Hayır, bu sadece içinde senin de isminin olduğu rutin bir rapor. Ajanlarımdan biri seni Emmett Peregrine'ın yanında görmüş."

Tanith'in gülümsemesi yok oldu. "Ne?"

"Dairesindesin, değil mi?"

"Ürkütücü, bunu başka kim biliyor?"

"Seni gören kişi, Elder Strom, bana rapor veren kişidir. Bir sorun mu var? Adamıma güvenirim; Elder Strom iyi bir adamdır. Bunu duymaması gereken kimse duymayacak, sana söz veriyorum. Ama tabii ki, olması gerektiği gibi, Elder Strom hemen İrlanda Tapınak'ına haber verdi."

Tanith kılıcını çekti. "Neden?"

"Işınlayıcı soruşturmasının başında İrlanda Tapınak'ı var. Nezaket kuralları gereği... Tanith, bir sorun mu var?"

Tanith, "İrlanda Tapınak'ında bir casus var," diye fısıldadı. "Tapınak biliyorsa, başkaları da biliyordur."

Tanith telefonu kapattı. Duyduğu ses TV'ye ait değildi, Peregrine biriyle konuşuyordu. Ayrıca, odasında da değildi. Dairenin kapısı önündeydi.

Tanith hemen Peregrine'nin yanına koştu. Ama adam ölmüştü. Sıcak kanı sırtını lekeliyordu.

Tanith açık kapıdan dışarıya çıktı ve son anda merdivenleri çıkan katilin karartısını gördü. Çok geç kaldığını düşünse de katili kovalamaya başladı. Merdivenlere ulaşınca duvarda yürüyerek mesafeyi kapatmaya çalıştı. Yukarıda bir kapı kapandı.

Tanith merdivenlerin tırabzanını kavradı ve kendini kapıya doğru savurdu. Ayaklarının çarpmasıyla birlikte kapı açıldı ve binanın çatısında koşmaya başladı. Suratında bir yumruk patladı. Yere düştü ve yuvarlandı, kılıcının artık elinde olmadığının hayal meyal farkındaydı. Doğruldu ve baş dönmesiyle savaşmaya çalıştı, at kuyruğu yapılmış gümüş saçları olan iriyarı adamdan uzaklaştı.

Yumruk bir kez daha savruldu ve Tanith kenara çekildi, kendisi bir yumruk savurarak karşılık verdi ve adamın kaburgalarını hedef aldı, ama bu tuğladan bir duvara vurmak gibiydi. Sanki Bay Bliss'e vuruyordu. Tanith geri çekildi. Peregrine'i öldüren bu adam olamazdı. Çok büyüktü. Demek ki, çatıda birisi daha vardı.

Arkasına dönüp kaçmak istedi ama işe yaramadı. Siyah bir botun geldiğini gördü ve havaya savruldu. Bir dizinin üzerine çöktü ve siyah saçlı bir kadın kendisini kavrayıp geriye fırlattı. Tanith kadının vahşi bir ifadeye bürünmüş gü-

zel yüzünü ve yakut kırmızısı dudaklarını gördü. Tanith bir dirsek savurdu ve kadın inledi, ama saldırısını devam ettirmekte gecikince, kendini kadının üzerinden aşarken buldu.

Bu kadın da katil değildi. Tanith sessizce küfretti. Katil kaçarken çatıdaki ikili dikkatini dağıtıyordu. Tanith bir ters takla attı ve ayağa kalktı. İriyarı adamın üzerinde eski tarz askıları olan bir pantolon vardı ve kısa kollu gömleği kaslı kollarını açığa çıkartıyordu. Kırmızı rujlu kadının kıyafeti ise bedenine sıkıca sarılmış siyah şeritlerden oluşuyordu. Şeritlerin arasına farklı büyüklüklerde bıçaklar yerleştirilmişti.

Tanith bir şey söylemelerini bekledi, kendisini tehdit etmelerini veya dünyayı nasıl ele geçirecekleri hakkında böbürlenmelerini ümit ediyordu, ama ikisi de sessiz kaldı.

Kılıcı ikilinin arkasında bir yerdeydi. Tanith'in kılıcını alması imkansızdı ve kim olduklarını, neler yapabildiklerini bilmeden bu ikiliyle silahsız dövüşmek fikri pek cazip gelmiyordu. Kendilerine güvenir halleri Tanith'i rahatsız ediyordu.

Tanith binanın kenarına doğru geriledi. İkili Tanith'i takip etti. Bu arada, çatıya çıkan kapının yanında de bir adam dikiliyordu. Bunca zamandır kapının yanında olmalıydı ve Tanith adamı yeni farketmişti. Zayıf, siyah saçlı bir adamdı ve kayıtsızca Tanith'i süzüyordu.

Tanith'in zihninde bir düşünce belirdi ama bundan hiç hoşlanmadı. Bu insanlar kendisinden üstündü. Kim oldukları önemli değildi, üçe karşı bir hiç şansı yoktu.

"Bu iş burada bitmedi," dedi. Üçlüye bir öpücük yolladı.

Kadın Tanith'in hiç şahit olmadığı kadar hızlı hareket etti ve havada bir şey parıldadı. Birden, Tanith öpücük yollamak için kullandığı eline bir bıçağın saplı olduğunu farketti. Acıyla inledi ve geri adım atarak kendini boşluğa bıraktı, binanın çatısından düşmeye başladı.

Saçları yüzüne çarparken, uzandı ve duvarı hissetti. Sürtünmeden parmaklarının ucu soyuldu. Eliyle bir pencereyi kavradı ve bedenini savurdu, duvara çarptı ama düşmeye devam etti. Ayaklarını duvara basmak, yeteneğini kullanmak ve yerçekimi merkezini değiştirmek istedi, ama momentumu kendisine karşı çalışıyor ve düşmeye devam ediyordu.

İki elini birden uzattı ve bir pencerenin eşiğini yakaladı. Dizleri duvara çarptı ve elindeki bıçak yer değiştirince bir çığlık attı. Ama pencerenin kenarını bırakmadı.

Kasları gerildi, bütün bedeninden terler boşandı, Tanith kendini yukarıya çekti ve pencereden içeri girdi, boş bir daireydi. Görevinde başarısız olmuş, kılıcını kaybetmiş ve elinden yaralanmıştı, ama durup kendine acıyacak zamanı yoktu. Peşinde olabilirlerdi.

Yüzü öfkeyle yanarken, Tanith koşmaya başladı.

10

FINBAR'IN KÜÇÜK SEYAHATİ

emple Bar'a geri döndüklerinde yine yağmur yağıyordu ve hava karanlıktı. İnsanlar dar kaldırımlarda koşturuyordu ve montlarının yakaları kalkıktı. Bir kadının elindeki şemsiyenin kenarı neredeyse Valkyrie'nin gözünü çıkartıyordu, Valkyrie kadına öfkeli bir bakış attı ama kadın yürümeye devam etti.

Finbar Wrong kapıyı açınca, "İskelet-adam," diye haykırdı. Piercing dolu yüzü mutlu bir gülümseme ile aydınlandı. Üzerinde bir Stiff Little Fingers tişörtü vardı ve kollarındaki

dövmeler dikkat çekiyordu. Bakışlarını karşısında duran kısa çevirince, "Valkyrie!" dedi. "Haydi, içeriye gelin!"

Dövme dükkanına adım attılar, duvarlar çizimler, resimler ve fotoğraflarla kaplıydı. Yukarıdan iğnenin vızıltısı geliyor, bir yerde müzik çalıyordu.

Finbar, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Sanki sorunun cevabını almış gibi başıyla onayladı.

Kurukafa, "Bir dava üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Bize yardım edebileceğini düşündük."

"Bu harika bir şey, adamım. Hey, İskelet-Adam, duydun mu? Sharon hamile! Baba olacağım."

"Bu... çok güzel bir haber, Finbar."

"Öyle, değil mi? Biliyorum, demek istediğim, büyük bir sorumluluk, ve biliyorum, ben çok fazla sorumluluk almış bir adam değilim. Ne düşündüğünü biliyorum, hislerini tam olarak ifade etmedin, değil mi?"

Finbar bir kahkaha attı ama Kurukafa olumsuzca başını iki yana salladı.

"Pek sayılmaz."

"Beni iyi tanıyorsun, adamım! Nasıl olduğumu biliyorsun, değil mi? Nasıl çılgınca fikirlerim olduğunu hatırlarsın."

"Hayır."

"Tamam, her şey eski günlerde kaldı, değil mi? Ama, ben duruldum. Sharon benim için, karanlıkta bir deniz feneri gi-

bi, değil mi? Eskisi gibi değilim, size bu kadarını söyleyebilirim. Bir çocuk için hazırım. Demek istediğim, böyle bir sorumluluğu alabilirim."

Kurukafa, "Bunu duymak güzel," dedi.

"Hey, aklıma ne geldi, düşündüm de... İskelet-Adam, çocuğun vaftiz babası olur musun?"

Kurukafa hemen, "Hayır," diye cevap verdi.

Finbar omzunu silkti. "Tamam, sorun değil, ama Sharon hayal kırıklığına uğrayacak."

"Sharon beni tanımıyor."

"Bu, acısını daha da hafifletir, ama... özür dilerim dostum, benden bir şey mi istemiştin?"

Kurukafa transa geçmesine ve kapının yerini bulmasına ihtiyaçları olduğunu söyledi, Finbar gözleri yarı kapalı başıyla onayladı. Valkyrie, Kurukafa konuşurken adamın bir veya iki kez transa girip çıktığını düşündü, ama dedektif konuşmasını bitirince başıyla onayladı.

"Sorun değil, İskelet-Adam. Tam bir huzura ve sessizliğe ihtiyacım var. Bir Hisseden olmak diğer büyü sınıflarına benzemez. Kusursuz bir ortama ihtiyacım var, anladınız mı? Birçok Hisseden keşiştir, mağaralarda veya manastırlarda yaşarlar, dağlarda inzivaya çekilirler..." Etrafına bakındı, gözleri dükkanın arka kısmındaki mutfağa odaklandı. "Şurada yapabilirim."

Adamı takip ettiler. Finbar ışığı açtı, Valkyrie kapıyı kapattı ve Kurukafa yırtık pırtık perdeleri çekti. Finbar dolaplardan birinden bir harita çıkarttı ve masanın üzerine serdi.

Sandalyeye oturdu ve gözlerini kapattı, Valkyrie'nin anlamadığı bir dilde mırıldanmaya başladı. Valkyrie önce adamın eski bir dilde ayin sözcüklerini söylediğini ve bilincini başka bir boyuta taşıdığını düşündü. Ama sonra adamın Aerosmith'in 'Eat the Rich' şarkısını mırıldandığını anladı ve neler olup bittiği hakkında fikir yürütmekten vazgeçti.

Finbar dalgın bir ses tonuyla, "Pekala," dedi. "Uçuyorum, adamım. Buradayım. Tavandan çıktım... yükseliyorum... gökyüzündeyim... Dublin yağmur yağarken çok güzel görünüyor."

Kurukafa, "Finbar," dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Finbar mutlu mutlu bir şeyler mırıldandı.

Kurukafa, "Beni duyuyor musun, Finbar?" diye bağırdı.

Finbar, "İskelet-Adam," diyerek gülümsedi. "Hey, nasılsın? Sesin yakından ve berrak geliyor."

"Neyi aradığını hatırlıyor musun?"

Finbar başıyla onayladı, gözleri hala kapalıydı. "Ah, evet. Boyut kapısını arıyorum. Yüzü Olmayanlar'ın kapısı. İçim ürperdi, adamım."

"Evet, onu arıyorsun."

Valkyrie, Finbar'ın hafifçe kaşlarını çattığını gördü.

Kurukafa başını yana yatırdı. "Uzak dur, Finbar. Onlardan uzak dur."

"Bu... çok iyi bir fikir..."

"Büyünün çizgilerini arıyorsun, hatırladın mı?"

"Evet... hatırladım..." Ellerini haritanın üzerinde gezdirdi. "Şimdi uçuyorum. Oh, bu çok güzel. Bulutları parmaklarımda hissedebiliyorum. Etrafımda çizgiler var. Parıldıyorlar, altın gibi, ışıl ışıllar. Çok güzeller..."

Gülümsemesi biraz azaldı. "Bir saniye. Bunlar... bu çizgiler parıldamıyor. Donuklar. Gittikçe de donuklaşıyorlar."

"Neredesin?"

"Bir saniye, daha yakından bakacağım..."

"Çok yakına girme, Finbar."

"Tamam, dikkat ederim..."

Valkyrie, Kurukafa'ya baktı. Birkaç saniye beklediler.

Finbar, "Bunlar çürümüş," dedi. Sesinde değişen bir şey vardı. Artık hayal dünyasında değildi. "Çizgiler, kararmış. Çürüyorlar."

"Neredesin?"

"Onları duyabiliyorum. Onların... onların fısıltılarını duyabiliyorum."

"Kimi duyuyorsun?"

"Yüzü Olmayanlar'ı."

"Sakın. Beni duyuyor musun? Onlardan uzak dur."

"Aman Tanrım."

"Finbar, uzaklaş -"

"Aman Tanrım, nerede olduğumuzu biliyorlar. Nerede olduğumuzu biliyorlar. Bizi bulmuşlar ve içeriye alınmayı bekliyorlar. Kapının dibindeler ve içeriye alınmayı bekliyorlar."

Kurukafa telaşla, "Finbar," diye bağırdı. "Neredesin? Şimdi nerede olduğunu bize göster."

Finbar kolunu lavaboya doğru uzattı ve Valkyrie adamın eline bir bıçak aldığını görünce kendini geri çekti. Finbar bıçağı haritanın üzerine sapladı, sonra kolları yanına, başı önüne düştü.

Kurukafa, "Finbar?" dedi. "Finbar, beni duyabiliyor musun?"

Finbar'ın dudaklarından bir kıkırdama çıktı. Havaya yükseldi, bu arada şaşkın Valkyrie'yi ve Kurukafa'yı yere devirdi. Finbar yüzünü odadaki ikiliye doğru döndü. Kolları seğiriyordu ve gözleri hala kapalıydı.

Ağzını açtı ve kendisine ait olmayan bir sesle, yüzlerce binlerce farklı sesin birleşimi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "*Bizi durduramazsın.*"

Kurukafa ayağa kalkmaya çalıştı, ama bir şey dedektife çarptı ve bedenini arkasındaki duvara yapıştırdı.

Sesler, "*Dünyanın sonu geliyor,*" dedi. "*Dünyayı yok edeceğiz. Geliyoruz.*"

Finbar ipleri kesilen bir kukla gibi yere düştü. Valkyrie yerinden kalktı, arkasında Kurukafa da inledi ve ayağa kalktı.

Finbar kafasını kaldırdı ve uykulu gözlerle etrafına bakındı.

"Vay canına," dedi.

Valkyrie adamın mutfaktaki tek devrilmemiş sandalyeye oturmasına yardım etti.

Finbar, "İçime birinin girmesinden nefret ediyorum," dedi. "Bir Hisseden'sen, böyle şeyler oluyor. Genelde farketmesi kolaydır, gözlerin kırmızı olur veya sesin boğuk çıkar, ya da havaya yükselirsin, ama bazen de bunların hiçbiri olmaz. Bir defasında içime Napolyon'un ruhu girmişti ve Sharon bir hafta boyunca bir şeyden şüphelenmedi. Sanırım beni ele veren aksan oldu."

Kurukafa, "Bize neler olduğu hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu.

Finbar, "Özür dilerim," dedi. Valkyrie adamın yüzünün ne kadar solgun olduğunu farketti. "Çok ürkütücüydü, adamım. Çok güçlü bir büyüydü. Aklın sınırlarını zorlayacak derecede güçlü, anlıyor musun? Zihnime bir tanrının pis parmakları değdi ve kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

Kurukafa haritayı havaya kaldırdı ve bıçağın saplandığı yeri inceledi. "Burası, değil mi?"

Finbar omzunu silkti. "İşaret ettiğim yer orası ise, gerçekliğin duvarının en zayıf olduğu yer de orasıdır. Boyut kapısı muhtemelen oradadır."

Valkyrie, "Batu zaten yeri biliyor olmalı," dedi. "Tem yerini bulmak için elli yılı vardı."

Kurukafa, "Ama Isthmus Çapası ve bir Işınlayıcı olmadan bilgi işine yaramazdı," dedi. Haritayı katladı. "Bunu alabilir miyim, Finbar?"

"Tabii ki alabilirsin, adamım." Finbar titreyen ayaklar üzerinde doğruldu. "Size yardım edebileceğim başka bir şey var mı?"

"Zaten fazlasını yaptın."

"Harika." Finbar, Valkyrie'ye baktı. "Bir dövme ister misin?"

Valkyrie, "Evet," diye cevap verdi.

Kurukafa, "Hayır," dedi. "Şimdi gidiyoruz."

Valkyrie, dedektifi takip ederken kaşlarını çattı. "Küçük bir tane yaptırabilirdim."

"Ailen beni öldürür."

"Senin yanında olmak hayatımı sürekli riske atmamı gerektiriyor. Yaratıklarla ve vampirlerle dövüşüyorum, neredeyse iki kez ölüyordum. Ve sen sadece bir dövme için mi sana kızacaklarını düşünüyorsun?"

"Aileler komik olabiliyor."

Kurukafa'nın telefonu çaldı, arayanın kim olduğunu ekranda görünce sesi birden kesildi. Hoşnutsuzluğunu belli etmemeye çalışmadı. Bentley'e doğru yürürken telefonu kapattı.

"Bir toplantımız var."

"Kiminle?"

"Solomon Wreath. Bizimle paylaşmak istediği bilgiler var."

"Solomon Wreath de kim?"

"Kim olduğu değil, ne olduğu daha önemli."

"Pekala, o zaman, Solomon Wreath nedir?"

Kurukafa, "Bir Kara Büyücü'dür," dedi. Arabaya bindi.

II

WREATH

Kurukafa ve Valkyrie sessizce sokaklarda yol aldı. Sokaklar artık daha pis, binalar daha küçüktü. Yağmur ortamın iç karartıcı havasına katkıda bulunuyordu. Bentley köhne bir yapının önünde dururken gece dışarıda olan yerel halk merakla arabaya baktı.

Önünde durdukları ev terkedilmişti. Duvarlarda yazılar vardı ve hiçbiri iyi şeyler değildi. Kurukafa eşarbını bağladı ve şapkasını önüne indirdi. Arabadan indiler ve açık kapıya doğru yürüdüler.

Çatlak ve kirli pencerelerden içeriye sokak lambalarının ışığı süzülüyordu. Evin içi tamamen boştu. Geriye sadece,

parça parça duvar kağıtları kalmıştı. Zemin döşemeleri eski ve nemliydi. Valkyrie, Kurukafa'nın önden gitmesine izin verdi ve oturma odasına girdi. Odanın duvarlarında hiç yazı yoktu, sanki evin dışına sloganlar yazan kahraman ruhlar içeriye adım atacak kadar cesur değildi.

Valkyrie arkasına döndü ve içeriye bir figür girdi, çıkışı kapattı. Valkyrie adama baktı. Yerinden kıpırdamıyordu. Oda daha da kararmıştı, sanki adam beraberinde yeni gölgeler getirmişti.

Valkyrie, "Dedektif Kurukafa ile birlikteyim," dedi. Ama cevap alamadı. Valkyrie öne bir adım attı, odadan dışarı çıkmak istediğini belli etmeye çalıştı. Adamın saçları koyu renkliydi, ama gözleri o kadar parlaktı ki ışıldıyordu. Baştan aşağıya siyah giyinmişti, adamın profesyonel ellerden çıkmış takımını loş ışıkta takdir etmek mümkün değildi. Elinde ince bir asa tutuyordu.

Valkyrie, "Sen Solomon Wreath misin?" diye sordu. Sessizliğin esiri olmayı reddetti.

Adam, "Evet," dedi. Başıyla selam verdi. "Senin hakkında çok şey duydum. Nefarian Serpine ve Baron Vengeous'a karşı savaşmışsın. Grotesquery'i durdurmuşsun. Büyük yetenek. Büyük potansiyel. Güç henüz seni ele geçirmedi mi?"

"Efendim?"

"Güç eninde sonunda herkesi ele geçirir. Bunu farketmedin mi? Sadece dedektifin yanında kalarak bile ne kadar değiştiğini farketmedin mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Zamanla anlayacaksın."

Adam öne doğru bir adım attı ve gölgeler de adamla birlikte hareket etti. Valkyrie Kara Büyücüler hakkında çok şey bilmiyordu, ama tek bildiği şey güçlerinin büyük bir kısmını bir nesneye veya silaha aktardıklarıydı. Lord Vile gücünü bir zırha aktarmıştı. Gölgelerin hareket ediş şekline bakılacak olursa Solomon Wreath de gücünü asasına aktarmıştı.

"Bu evde sıradan yaşamlar geçti," dedi. "İnşa edildi ve içinde insanlar yaşamaya başladı. Burada yemek yediler ve uyudular. Yaşlandılar. Birisi, yaşlı bir adam, on sene önce yatak odasında öldü. Çok, çok sıradan bir ev."

Solomon konuşmaya devam etti. "İki sene öncesine kadar öyleydi. Belki haberlerden hatırlarsın. Burada dört insan öldü, üçü vuruldu, biri bıçaklandı. İkisi burada, bu odada öldü. Üçüncüsü mutfakta öldü. Dördüncüsü, sokak kapısının dibinde koridorda bulundu."

Valkyrie adama baktı, olanları anlatırken gözlerinin nasıl parıldadığını gördü.

Valkyrie, "Onları kim öldürdü?" diye sordu. Sesini titretmemeye özen gösterdi.

Adam bir kahkaha attı. "Ah, bütün bunların sonrasında insanları öldürenin ben olduğumu söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Seni hayal kırıklığına uğratacağım. Katil her kimse, polisin onu bulup içeriye tıktığından eminim. Ama vahşi ölümlerin izleri evlerde hep kalır." Gözlerini kapattı ve havayı içine çekti. "Bir cinayet duvarlarda bile izlerini bırakır. Denersen, tadını alabilirsin. İçine çekebilirsin."

Valkyrie bir adım geriledi, adamın etrafında dönüp duran gölgelerin korkunç formlarına bakamadı. Şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Kara Büyü, ölümle ilgiliydi, gölgelerin büyüsüydü – zaten doğalarında olduğu için Kara Büyücüler ölüm kokan yerleri seçiyordu.

Sonra, bir başka misafiri daha olduğunu hatırlamış gibi, Wreath gözlerini açtı ve Valkyrie'ye baktı.

"Özür dilerim. İlk buluşmamız için, daha medeni bir yer seçebilirdim."

Kurukafa içeriye adım atarken, "Üzülme," dedi. "Valkyrie benim ortağım. Ona da bana davrandığın gibi davranabilirsin."

Wreath, "Ne kötü," dedi. "Aslında onu sevmeye başlamıştım."

"Ne istiyorsun, Solomon? Zamanımız çok değerli."

"Herkesin zamanı değerlidir, ama benim söyleyeceklerim ilginizi çekecek. Ya da, bunları gidip Remus Crux'a söy-

lemeliyim. Yüce Büyücü'yü etkileyebilmek için şehrin altını üstüne getiriyor, bir ipucu bulmaya çalışıyormuş." Wreath olumsuzca başını iki yana salladı. "Boşuna vakit harcıyor. İki dedektifi mukayese edecek olursak, biri davadaki gelişmeleri rapor etmeyi severken, diğeri davayı gerçekten çözmeyi seçiyor."

"Ortak bileşen olarak Crux'u sevmememizin bizi birbirimize yakınlaştıracağını sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Aslında tek ortak yönümüz bu değil. Ortak bir düşmanımız var."

"Öyle mi?"

"Işınlayıcı cinayetleri hakkındaki araştırman, her ne kadar gayrı resmi de olsa, benim son birkaç yıldır yürüttüğüm bir araştırmayla birleşiyor: Diablerie."

Kurukafa bir süre sessiz kaldı, sonra Valkyrie'ye döndü. "Diablerie, Mevolent'in fanatiklerinden oluşan bir gruptu. Bu grubu kuran ve önderlik eden China'ydı."

Valkyrie, "China mı?" diye sordu.

Wreath, "Gençliğinde çok farklı biriydi," diyerek sırıttı.

Kurukafa adamı umursamadı. "China gruptan ayrılıp, kendi deyimiyle tarafsız olmayı seçince, Baron Vengeous başına geçti, ama birileri tarafından tehdit olarak görülmeleri en son 120 yıl önceydi. Hatta son 80 senedir isimlerini duyan bile olmadı."

Wreath, "Ve bunların hepsi değişmek üzere," dedi. "Jaron Gallow, Murder Rose ve Gruesome Gray iki sene önce birleşti. Yakın zamanda, Billy-Ray Sanguine'i de saflarına kattıklarına dair bilgiler edindim. Diablerie geri döndü ve Işınlayıcı'ları öldürüyor."

"Ve Batu? Onu tanıyor musun?"

Wreath, "Ben Batu diye birinin var olduğuna inanmıyorum," dedi. "Dikkat dağıtmak için seçilmiş bir isim. Gerçek liderleri Jaron Gallow. Sadece gizemli bir efendisi varmış gibi görünüyor. Yıllardır bu rolü oynadığı için de herkesi hazırlıksız yakalıyor."

Valkyrie, "Yine de kulağa mantıklı gelmiyor," dedi. "Batu, yeya her kim ise, Yüzü Olmayanlar'ı nasıl geri getireceğini öğrendikten sonra Trope Kessel'i öldürdü. Ama boyut kapısını açmak için bir Işınlayıcı'ya ihtiyacı varsa, neden hepsini öldürmeye başladı?"

Wreath, "Işınlayıcı'ya mı ihtiyaçları var?" diye sordu. "Kaç tanesine?"

"Sadece bir."

"Peki geriye kaç tane kaldı?"

Kurukafa, "İki," diye cevap verdi. "Emmett Peregrine ve biri daha var. İsmini veya yerini seninle paylaşmayacağız, bu yüzden hiç sorma."

Wreath kaşlarını çattı. "Belli ki, senin henüz haberin yok, Peregrine öldü. Bir saat önce öldürüldü."

Valkyrie'nin ağzı kurumaya başladı: "Tanith'e ne oldu?"

"Kim?"

Kurukafa, "Peregrine'ın yanındaki kız," diye açıkladı.

"Ah, İngiliz kız. Detayları tam olarak bilmiyorum, ama duyduğum kadarıyla, Kray ve Murder Rose'un saldırısına uğramış, canını zor kurtarmış. Aslında, bunu başarabilmiş olması bile bir mucize sayılır."

Valkyrie gözlerini kapattı. *Teşekkürler, Tanrım.*

Wreath, "Şimdi," dedi. "Geriye sadece bir tane Işınlayıcı kaldıysa, benim tanıdıklarımın hepsi öldüğüne göre, bu yeni biri olmalı. Bu da mantıklı sayılır."

Valkyrie, "Mantıklı mı?" diye sordu.

Kurukafa, "Deneyimli Işınlayıcı'ların hiçbiri Diablerie ile iş birliği yapmazdı," diye açıkladı. "Bunun için fazla deneyimli, fazla güçlüler. Ellerinden kaçıp kurtulma ihtimalleri çok fazla."

"Ama neden onları öldürüyorlar?"

"Çünkü kapı açılırsa, onu kapatabilirler. Biz neler olup bittiğini anlayamadan, Diablerie önlerine çıkabilecek en büyük engelden kurtuldu."

Wreath, "Kara Büyücü tapınaklarında eğitim alanlar sizin sıradan meselelerinize karışmayacağına dair yemin eder," dedi. "Ama benimle aynı fikirde olanlar da var, Diablerie'nin planlarının herkesi, ki buna biz de dahiliz, etkilediği-

ni düşünüyorlar. İhtiyacınız olursa size yardım edebilirim, dedektif. Ben ve üç arkadaşım."

"Sana güvenmiyorum, Wreath."

"Tabii ki, güvenmiyorsun, ama dediğim gibi, ortak bir düşmanımız var. Bence farklılıklarımızı bir kenara koymamız gerekiyor, sence de öyle değil mi? Başka bir şey için olmasa bile, eski zamanların hatırına."

Kurukafa o kadar hızlı ve o kadar sert bir yumruk indirdi ki, Valkyrie neler olup bittiğini tam olarak anlayamadı, sadece Wreath'in duvara çarptığını gördü.

Wreath dudağındaki kanı sildi. "Eskisi kadar sert vuruyorsun, buna şüphe yok."

Kurukafa konuştuğunda sesi duygudan ve öfkeden yoksundu. "Solomon, bize katılmana çok sevindim. Aramıza hoşgeldin."

"Memnun oldum, efendim."

Kurukafa başıyla onaylayarak vedalaştı ve evden dışarıya, yağmura adım attı. Valkyrie peşinden gitti.

Bentley'e yaklaşırkarken Valkyrie, "İçerideki neydi?" diye sordu.

Kurukafa, "Tarih," diye cevap verdi.

"Kara Büyücüler ile bir tarihin olduğunu bana söylememiştin."

Kurukafa, "400 sene önceydi," diye cevap verdi. "Sana anlatmadığım çok şey var."

12

YÜCE BÜYÜCÜ'NÜN OFİSİNDE

emus Crux kapıyı çaldı ve Yüce Büyücü içeriye girmesini söyledi. Odanın duvarlarının her santimetre karesi kitaplarla ve haritalarla doluydu. Thurid Guild önemli bir mevkie geldiği için çalışmalarını yarıda bırakacak türden biri değildi. Crux hem adama saygı duyuyor, hem de örnek alıyordu. Birlikte, Tapınak'ı eski güçlü günlerine taşıyabilirlerdi.

Yüce Büyücü, "Sen bir salaksın," dedi. Crux gülümsemesini kaybetti.

"Efendim?"

"Beni kaç kişinin aradığını biliyor musun? İnsanlar korkmuş, Crux. Neler olduğuna bakıp düşünmeye başlıyor ve biri hiç iz bırakmadan Işınlayıcılar'ı öldürebiliyorsa beni de öldürebilir kanısına varıyorlar. Herkes böyle düşünüyor."

"Yüce Büyücü, sizi temin ederim, elimden gelen her şeyi -"

"Beni bir şeye ikna etmene gerek yok. Ben insanları en iyi dedektifimin dava üzerinde çalıştığına ikna etmek zorunda kaldım. Ve ne dediler, biliyor musun?"

Crux bunu bir iltifat olarak kabul etti ve göğsü kabardı, ama sorunun cevabını bilmediği için olumsuzca başını iki yana salladı.

"Bana, Dedektif Kurukafa'yı yeniden Tapınak dedektifi yaptığınızı bilmiyorduk, dediler."

Crux'un yüzü kıpkırmızı kesildi.

"İnsanlar korkmuş ve bir sonuca varmamızı istiyor. Seni bu gibi işleri yapman için seçtim ve hala en iyi olduğun konusunda beni ikna edebilmiş değilsin."

"Ama, efendim -"

"Bir başka Işınlayıcı daha var. Biliyor musun? Son Işınlayıcı. Bir çocuk."

"Evet, efendim, evet. Adı Renn, efendim. En son County Meath'de bir gece kulübünde görülmüş. Ajanlarım bölgeyi araştırıyor. Onu bulacağız."

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Crux."

"Peki, efendim."

"Şimdi gidebilirsin."

Crux selam verdi ve telaşla dışarıya çıktı, kapıyı da nazikçe arkasından kapattı.

13

MEZARLIK YOLUNDAKİ EV

Kurukafa'nın bir evi vardı. Valkyrie bunu ilk öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Hemen ardından, şaşkınlığın peşinden kabullenme gelmişti. Tabii ki bir evi ve yaşayacak bir yeri olacaktı. Bütün gün boyunca Bentley'in içinde oradan oraya gidecek değildi. Aslında zihninin bir kısmı bu ihtimali düşünmüştü, ama bu zihninin bulanık kısımlarından biri olmalıydı.

Ev, Mezarlık Yolu'ndaki tek ikamet yeriydi. Mezarlık Yolu'nda gerçek bir mezarlık da yoktu, ama birbiriyle sürekli rekabet içerisinde olan iki cenaze evi vardı, sokağın iki tarafında birbirlerine bakıyorlardı, ama Kurukafa'nın

evi gururla ikisine de tepeden bakıyordu ve çocuklarına kol kanat geren bir aile gibiydi. Dedektif, Valkyrie'ye iki cenaze evinin sahiplerinin birbirleriyle nasıl kavga ettiklerini ve birbirlerine uzaktan nasıl tehditler savurduğunu anlatmıştı.

Valkyrie'nin ilgisini çeken ilk şey, evin içindeki her odanın oturma odası oluşuydu.

Kurukafa, "Başka bir şeye ihtiyacım yok," demişti. "Bir mutfağa veya banyoya ihtiyacım yok, bir yatağa da ihtiyacım olmadığı için yatak odam da yok."

"Uyumuyor musun?"

"Uyumam gerekmiyor, ama bir yetenek geliştirdim ve hoşuma gidiyor. Sanırım buna meditasyon demek daha doğru olur. Etkisi aynı sayılır, kendimi tamamen kapatıyorum ve zihnim nereye istersem oraya gidiyor, bilincimin sınırlarından kurtuluyor. Çok güzel, rahatlatıcı bir şey."

Kurukafa meditasyon yaparken oturduğu sandalyeyi Valkyrie'ye göstermişti. Sıradan bir sandalyeydi, etkileyici bir görünümü yoktu. Valkyrie sandalyeye bir kez bakmış, canı sıkılmış ve etrafa göz gezdirmeye devam etmişti.

İçerisi kitaplar ve dosyalarla doluydu. Evin en büyük odasında büyük bir koltuk vardı ve Valkyrie ne zaman Mezarlık Yolu'nda vakit geçirmek zorunda kalsa, kendini koltuğun tepesinde buluyordu.

Sokak kapısı açıldı ve Valkyrie içeriye girdi, ceketini yere attı ve koltuğun üzerine çıktı. Kurukafa peşinden gitti, eğilip ceketi yerden aldı ve katladı, masanın üzerine koydu.

"Burada rahat mısın?" diye sordu. "Yiyecek veya içecek bir şey ister misin?"

Valkyrie, "Senin evinde hiçbir zaman yiyecek veya içecek olmaz ki," diye cevap verdi. Yüzü yumuşak yastığa gömüldüğü için sesi boğuk çıktı.

"En son buraya geldiğin zamandan kalan yarım pizza var."

"İki hafta önceydi."

"Sence pizza evden gitmiş midir?"

"Büyük ihtimalle, kendi ayakları üzerinde yürüyerek. Gerçekten, ben iyiyim. Isthmus Çapası'nın ne olduğunu bulabildin mi?"

"Hayır... üzerinde çalışıyorum."

"Daha hızlı çalışman gerekebilir. Boyut kapısına ne zaman gideceğiz?"

"Sabah ilk iş olarak."

Valkyrie iç geçirdi. "O zaman, benim biraz uyumam lazım."

■■■

Cuma sabahı yine yağmurlu başladı, Dublin'in dışına çıktılar ve otoyoldan Balbriggan'a doğru yöneldiler. Yarım saat

sonra, bir levhanın önünde durdular. Üzerinde soluk kırmızı harflerle Aranmore Çiftliği yazıyor ve arazinin özel mülk olduğu ifade ediliyordu. Arazi çok büyüktü, içerisinde tepeler ve uzaktaki ormanın kıyısına kadar uzanan çayırlar vardı.

Valkyrie haritayı bir kenara koyarak, "Demek dünyanın sonu burada gelecek," dedi. "Hayal ettiğimden daha güzel bir yermiş."

Kurukafa vites değiştirdi ve tepeyi çıkmaya başladılar. Yolun her iki tarafında da uzun çimenler vardı ve motorun homurtusu şiddetlendi. Önlerine beyaz bir çiftlik evi çıktı, büyük pencereleri ve arduaz kaplı çatısı vardı. Evin arkasındaki açıklık farklı büyüklüklerde taştan kulübelerle çevrelenmişti ve eski çiftlik makineleri düzenli bir biçimde yan yana sıralanmıştı.

Evin önünde durdular ve Kurukafa motoru kapattı. Şapkasını ve güneş gözlüklerini kontrol etti, sonra birlikte arabadan indiler.

Ön kapıya ulaştılar ve Valkyrie kapıyı çaldı. Bir kez daha çaldı ve Kurukafa'ya baktı.

"Sence burada kim yaşıyor olabilir?"

"Dur tahmin edeyim. Bir çiftçi olabilir mi?"

Valkyrie, "Harikasın," diye cevap verdi.

Kurukafa, "Yalnız bir çiftçi," diye devam etti. "Tek başına yaşıyor. Etrafa bakılacak olursa, hiç evlenmemiş. Çocu-

ğu yok. İplerdeki kıyafetlere bakılacak olursa, yetmişli yaşlarda olması muhtemel."

"Kıyafetler nerede asılıydı?"

"Sana tüm detaylara dikkat etmen konusunda ne söylemiştim?"

"Bunun için endişelenmeme gerek olmadığını çünkü bunu zaten senin yaptığını söylemiştin."

"Eminim tam tersini ima etmeye çalışmışımdır."

"Belki de öğleden sonra uykusundadır." Valkyrie pencerelerden birinden içeriye baktı. "Ben içeride kimsenin olduğunu sanmıyorum."

Arkalarından bir ses, "Ne güzel, değil mi?" dedi. Arkalarına dönünce kendilerine doğru gelen yaşlı bir adamı gördüler. İnce telli gri saçları vardı, kafasının tepesi keldi ve büyük bir burnu vardı. Üzerinde eski püskü bir gömlek vardı, Wellington botlarının içine soktuğu pantolonunu ise siyah pantolon askıları tutuyordu. "Belirli bir yaşa gelince birden kimse olursun, insanlar seni dikkate bile almaz. Senin yaşındaki çocukların sorunu nedir biliyor musun, küçük bayan?"

Valkyrie, Kenspeckle ile yaptığı sohbeti hatırladı. "Sonsuza kadar yaşayacağımızı mı düşünürüz?"

"Yaşlılara hiç saygınız yoktur."

Valkyrie kaşlarını çattı ve bu sorunun cevabının neden hep değişip durduğunu düşündü.

Çiftçi, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Bunca yolu neden geldiniz? Ve sen," dedi. Kurukafa'ya doğru döndü. "Neden Görünmez Adam gibi baştan aşağıya sarınmışsın? Yüzünde bir sorun mu var?"

Kurukafa, "Aslında," dedi. "Evet. Adım Dedektif Kurukafa. Bu da yardımcım, Valkyrie Cain."

"Ne, şimdi de böyle aptal isimler mi moda oldu?"

"Ve sen?.."

Yaşlı adam, "Hanratty," diye cevap verdi. "Patrick Hanratty."

Valkyrie, "Bay Hanratty," diye konuşmaya başladı, ama adam olumsuzca başını iki yana salladı.

"Bana Paddy de."

"Pekala, Paddy..."

"Bir saniye, fikrimi değiştirdim. Bana Bay Hanratty de."

Valkyrie sabırsızca gülümsedi. "Bu bölgede son zamanlarda hiç garip insanlar gördünüz mü?"

"Nasıl bir gariplikten bahsediyoruz? Sizin gibi garip mi, yoksa bildiğimiz garip mi?"

"Herhangi bir biçimde garip."

Paddy kollarını göğsünde birleştirdi ve dudaklarını büzüştürdü. "Pekala, bir bakalım. Kasabadan gelen O'Leary isimli çocuk vardı, her çarşamba alışveriş poşeti ile gelirdi. Bence çok garipti. Kaşında bir şey vardı, demir bir çiviye

benziyordu. Ne işe yaradığını bilmiyorum, belki radyo sinyallerini almasına yardımcı oluyordur."

Kurukafa, "Bence, Valkyrie daha önce hiç görmediğiniz garip insanlardan bahsediyordu," dedi.

"Sizden başka mı?"

"Bizden başka."

Paddy olumsuzca başını iki yana salladı. "Özür dilerim, uzun süredir gördüğüm en garip insanlar sizsiniz. Bunun neyle ilgili olduğunu bana söyleyecek misiniz, yoksa ben mi tahmin edeyim?"

Valkyrie, "Bay Hanratty," diye konuşmaya başladı.

"Bana Paddy de."

"Emin misiniz?"

"Galiba değilim."

Kurukafa araya girdi. "Bir grup suçlunun sizin arazinizi buluşma noktası olarak kullanacağını düşünüyoruz."

Paddy, Kurukafa'nın güneş gözlüklerine baktı. "Bir grup suçlu mu? İnsan kaçıran tipler mi, elmas hırsızları mı?"

"Banka soyguncuları."

Paddy, "Banka soyguncuları," diye tekrarladı. Başıyla onayladı. "Anlıyorum. Evet, kulağa mantıklı geliyor. Neden benim arazimi seçtiklerini anlayabiliyorum. En yakın banka buradan yarım saat uzakta olduğuna göre, bu banka soyguncularının eylemlerini gerçekleştirdikten sonra otuz mil

boyunca dar yollarda araba sürmesi, hatta ara sıra durup traktörlere ve çiftlik araçlarına yol vermesi gerekecektir. Sonra da kimseye görünmeden kasabanın içinden geçmeleri gerekir, ki herkesin gözü komşularının üzerindedir ve yabancılar hemen dikkat çeker, ayrıca-"

Kurukafa, "Tamam," dedi. "Arazinizi kullanacak kişiler banka soyguncusu değil."

Paddy başıyla onayladı, zafer kazanmış gibiydi. "Ah, bunu duymak çok güzel. Ben hepimize zaman kazandırabilirim. Evi satmaya niyetim yok, tamam mı? Kırk yıldır burada yaşıyorum ve taşınmayacağım. Şimdi, bana söyleyecek önemli bir şeyiniz yoksa, gitmenizi istemek zorundayım. Yapacak işlerim var."

Kurukafa bir süre cevap vermedi ve Valkyrie dedektifin kızdığını düşündü, ama sonra Kurukafa biriyle sohbet ettiğini hatırlamış gibi aniden başını hareket ettirdi.

"Tabii ki," dedi. "Değerli zamanınızı çaldığımız için özür dileriz."

Hızlı adımlarla Bentley'e yürüdü, Valkyrie de hemen peşindeydi.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Kurukafa, "Denklemi çözdüm," dedi. "Anahtar, Grotesquery."

"Nasıl?"

Arabaya ulaştılar ve bindiler. Kurukafa anahtarı çevirdi ve motor çalıştı.

"Isthmus Çapası, gerçeklikler arasındaki kapının kapanmasını engelliyor. Burada var olan ama oraya ait olan bir şey olmalı. Batu'nun cinayetler arasında elli sene beklemesinin sebebi de buydu, Grotesquery'i geri getirmesi için Baron Vengeous'a ihtiyacı vardı. Isthmus Çapası, Grotesquery'nin kendisi."

"Ama... Bliss onu yaktı, değil mi?"

Araba hızlanırken Kurukafa'nın sesi duygusuzdu. "Yakabildiğini yaktı. Kolları ve iç organların büyük bir kısmını, başka yaratıklardan eklenen kısımları yok etti. Ama göğüs kısmı gerçek bir Yüzü Olmayan'dan, veya en azından büründüğü insan formundan oluşuyor, ki bunu yok etmek çok zor."

Valkyrie aklına gelen soruyu sormaktan çekiniyordu. "Öyleyse, kalanları nereye koydular? Şimdi nerede? Kurukafa, Grotesquery'i kim aldı?"

Kurukafa, "Tapınak'ta tutuluyor," diye cevap verdi. "Isthmus Çapası, Thurid Guild'in elinde."

14

DİABLERİE

Batu, sağ elindeki küçük şişeden dikkatlice sıvıyı sol ön koluna damlattı.

Sıvı asit gibi yaktı ve derisinin içine işledi, kan ve yanmış deriden bir sembol oluşturdu.

Sembol tamamlanınca şişeyi bir kenara koydu ve kolunu inceledi. Acı dayanılmazdı.

Diablerie, Batu'ya baktı.

"Bu seni koruyacak," dedi. "Karanlık Tanrılar gelince, bu sembol senin onlara inananlardan olduğunu gösterecek."

Gruesome Kray, "Ya Sanguine?" diye sordu. "Ona da bu sembolden bahsedecek miyiz?"

"Sanguine bir kiralık asker. İnancı yok, bu yüzden de özel muamele görmemeli."

Kray, "Güzel," dedi. "Onu sevmedim."

Diğerleri kollarına sembolü dövme yaparken Batu odayı terketti, ordusunu kontrol etmek için yandaki binaya geçti.

Kapıyı araladı ve ışıkları açtı. Kağıt Adamlar kendisine baktı, emirlerini bekliyorlardı.

Batu, "Az kaldı," dedi.

15

TAPINAK BASKINI

Koşarak Phil Lynott'un balmumu figürünün yanına gittiler. Phil yüzünde yarı donmuş bir gülümseme ile elinde gitarını tutuyordu.

Kurukafa, "Bay Bliss'i görmeye geldik," dedi.

Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra figür başını çevirdi ve gelenlere baktı. "Randevunuz var mı?"

"Yok, ama Bliss'i görmemiz lazım. Acil."

"Korkarım siz ve ortağınız ile ilgili talimatlara uymak zorundayım. Tapınak'a adım atabilmeniz için..."

Kurukafa, "Müdürü çağır," dedi. "Bir insanla konuşmak istiyorum."

"Nasıl isterseniz." Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Müdür varlığınızdan haberdar edildi. Lütfen burada bekleyin, biraz sonra burada olur."

Duvara baktılar ve kapının açılmasını beklediler. Kurukafa telefonunun çağrı tuşuna bastı, birkaç saniye dinledi ve bir şey söylemeden telefonu kapatıp cebine koydu. Son yirmi dakikadır Bliss'e ulaşmaya çalışıyor, ama adam telefonuna cevap vermiyordu.

Duvar titreşti ve gizli kapı açıldı. Müdür koridora adım attı.

Nazikçe gülümsedi. "Yüce Büyücü şimdi sizinle görüşemeyecek kadar meşgul, ama konunun ne olduğunu bana iletirseniz..."

Kurukafa, "Guild için gelmedik," dedi. "Bliss için geldik."

"Özür dilerim, Bay Pleasant, Bay Bliss burada değil."

"Değil mi? Nerede?"

"Size bu bilgiyi veremem."

"Bunun için zamanımız yok. Grotesquery'den arda kalanların buradan çıkarılması lazım."

Valkyrie ilk kez Tapınak yöneticisinin kaşlarını çattığını gördü. "Bunu nereden biliyorsunuz? Grotesquery'nin taşınması gizli bir operasyondur, Dedektif. Tapınak'ta bile sadece iki kişi bundan haberdardır."

Kurukafa, "Bu iki kişi," dedi. "Sen ve Yüce Büyücü mü? Neden taşınmasını istedi?"

"Birçok farklı sebepten dolayı nesnelerin yerlerini değiştiririz. Sıradışı bir prosedür değildir."

"Ne zaman taşınıyor?"

"Bunu size-"

"Nereye taşınıyor?"

Yönetici irkildi. "Tam olarak bilmiyorum. Yüce Büyücü, Grotesquery'i eşlik edecek gruba emirleri bizzat kendisi verecek."

"Grupta kaç kişi var?"

"Bunu size-"

"Bir tahmin edeyim. Guild dikkat çekmek istemiyor, bu yüzden de sayı az olacak. İki veya üç tane Yarıcı, olabilir mi? Zırhlı bir araçla?"

"Yüce Büyücü bana bunun yeterli olacağını söyledi."

Valkyrie, "Araç saldırıya uğrayacak," dedi.

Yönetici'nin kaşları çatıldı. "Bunu neden yapacaksınız?"

Kurukafa, "Araca biz saldırmayacağız," dedi. "Ama şimdi, Grotesquery'i sizden çalmak zorundayız."

Kısa süreli bir sessizliğin ardından kadın arkasına döndü ve koşmaya hazırlandı. Kurukafa elini uzattı. Valkyrie havanın dalgalandığını ve kadının başını küçük baloncukların kuşattığını gördü. Oksijensiz kalan kadın, nefes almak için uğraştı, kendinden geçerken Kurukafa kadını yere düşmeden yakaladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Valkyrie parmaklarını şıklattı ve Phil Lynott'un figürüne doğru döndü, elindeki alev topunu balmumu figürün yüzüne yaklaşırdı.

"Alarmı çalarsan, seni eritirim."

Phil, "Buna gerek yok," dedi. "Benim sadece müdür ile bağlantım var. Bana söz verdiler, iletişim ağımı bütün Tapınak'a yayacaklardı, ama yapmadılar. Ben bu kapıyı açıp kapattığım sürece, sanırım beni unuttukları için mutlular."

Kurukafa baygın kadını yere yatırdı. "Birkaç dakika sonra uyanır," dedi. "Ondan benim için özür dile."

Arkalarındaki duvar titreşti, ama kapı kapanmadan Tapınak'a girmeyi başardılar.

Valkyrie, "İyi denemeydi," diye bağırdı.

Phil Lynott omzunu silkti, sonra yerdeki kadına baktı, kapı tamamen kapanmadan önce de 'Killer on the Loose' şarkısını söylemeye başladı. Bu, Valkyrie'nin babasının favori şarkılarından biriydi.

Kurukafa taştan merdivenleri inmeye başladı.

Valkyrie, "Dışarıya nasıl çıkacağız?" diye sordu. "İkimizin burada gezinmesi zaten yeterince dikkat çekecektir, ama Grotesquery'i taşıyarak etrafta dolaşmamız, delilik olur."

"Geldiğimiz yoldan dönmeyeceğiz."

"Ama tek giriş burası."

"Ama tek çıkış değil."

Merdivenlerin sonuna ulaşınca adımlarını yavaşlattılar ve bekleme salonuna adım attılar. Valkyrie'nin dizleri titrerken Kurukafa sakin adımlarla yürüdü. Yarıcı muhafızlar başlarını çevirdi, salonu baştan başa geçerken iki figüre baktı, ama müdahale etmeye gerek görmedi.

Tapınak'ta bulunmaları normalmiş gibi, koridorlardan birinde yan yana yürümeye başladılar. Büyücülerin meraklı bakışlarını üzerlerine çektiler, ama kimse varlıklarını sorgulamadı. Ana koridoru terkettiler ve daha dar olanlardan birine girip adımlarını hızlandırdılar.

Dünyanın en azılı suçlularının tutulduğu Tapınak Kodes'ine yaklaşıyorlardı. Kurukafa içeridekiler hakkında Valkyrie'ye bilgi verdi. Seri katiller, onlarca insanı öldürenler, her tür tanıma uyan sosyopatlar ve psikopatlar, kafeslerde tutuluyordu. Valkyrie neredeyse kapının altından sızan kötülüğü hissedebiliyordu, önünden geçerken baştan aşağıya ürperdi.

Önlerinde Mahzen vardı, Grotesquery de dahil olmak üzere bütün gizemli ve büyülü kalıtların tutulduğu yerdi. Ama bugün, her zaman olduğu gibi, kapının önünde nöbet tutan iki Yarıcı vardı. Kurukafa ve Valkyrie yandaki koridora adım attı ve durdu, Yarıcılar kendilerini henüz görmemişti.

Kurukafa, "Tamam," dedi. "Bu iyi."

"Ne iyi? İyi olan nedir? Bunun neresi iyi?"

"Yarıcılar hala odayı koruyor, demek ki Grotesquery hala içeride. Zamanımız az. Tek ihtiyacımız olan şey dikkatlerini dağıtmak."

"Belki de Kodes'ten bir suçluyu serbest bırakıp Yarıcıları peşinden göndermeliyiz."

"Gerçekten büyülü bir seri katili dünyaya salmaya niyetli misin?"

Valkyrie, "Sadece şaka yapıyordum," diye kendini savundu.

Kurukafa davam etti. "Aslında, çok da kötü bir fikir sayılmaz. Ama Kodes'ten birine ihtiyacımız yok. Onlar çok tehlikeli. Hücrelerden birinde zayıf düşmüş biri daha uygun olabilir."

Valkyrie sırıttı. "Gördün mü? Benim şakalarım da işe yarıyor."

Kurukafa yürümeye başladı ve Valkyrie dedektife yetişmek için koşturdu. "Ama hücreleri de Yarıcılar korumuyor mu?"

Kurukafa olumsuzca başını iki yana salladı. "Son iki yılda olanlardan sonra, önce Serpine'nin Tapınak'a saldırısı, ardından Grotesquery'nin geri dönüşü, Yarıcılar'ın sayısı oldukça azaldı. Son günlerde, Yarıcılar değerli birer eşya gibi, sadece gerektiği zaman kullanılıyorlar."

"Güvenlik seviyesi düşük olan hücreleri bir Yarıcı'nın koruduğunu sanmıyorum. Muhtemelen Tapınak'tan bir görevli ile karşılaşırız, işler arzu ettiğimiz gibi giderse, bize yardımcı olur, hatta suçlulardan birini çıkartmamıza izin verir."

"İşler ne zaman bizim istediğimiz gibi gitti?"

"Pozitif düşün, önemli olan budur."

Bulunmamaları gereken bir yerde dolaştıklarını kimse farketmeden hücrelerin bulunduğu yere ulaştılar. Koridor daraldı, her iki tarafta da çelik kapılar vardı. Bir masanın ardındaki parlak kırmızı salı genç adam, gelenleri görünce şüpheyle gözlerini kıstı.

"Sen Dedektif Kurukafa'sın," dedi.

"Evet, öyleyim. Bu da ortağım, Valkyrie Cain. Sen kimsin?"

"Adım Staven Weeper. Burada olmamanız lazım."

Kurukafa elini havada sallayarak konuyu değiştirdi. "Sizinle işbirliği yapıyoruz, endişelenecek bir şey yok."

"Yüce Büyücü sizin hakkınızda bizi uyardı."

"Gerçekten adı geçen kişinin ben olduğuma emin misin? Ya başka biri hakkında sizi uyardıysa?"

Weeper, "Yanınızda Tapınak'tan biri olmadan buraya gelemezsiniz," dedi. Otoriter bir ses tonuna bürünmeye çalıştı. "Sizi kim içeriye aldı?"

"Kapı açıktı."

"Ben amirimi çağırıyorum."

Weeper masadaki düğmeye uzandı ama Kurukafa adamın bileğini yakaladı ve büktü. Weeper acıyla inledi. Kurukafa masanın yanına dolaştı ve Weeper'ı duvara yapıştırdı.

"Kelepçe," dedi. Valkyrie masanın çekmecelerden birini açtı. İçinde hücrelerdeki suçlulara ait kişisel eşyaları barındıran plastik poşetler vardı. Bir başka çekmeceyi açtı ve bir çift yepyeni kelepçe buldu, hemen Kurukafa'ya fırlattı. Dedektif, Weeper'ın ellerini arkasından kelepçeledi ve adamı bıraktı.

Weeper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana saldırdın!"

Valkyrie, "Sadece suçlulardan birini ödünç alacağız," dedi.

Weeper, "Bunu yapmanıza izin veremem," diye hırladı. Valkyrie'nin daha önce hiç görmediği bir saldırı pozisyonu aldı.

Valkyrie adama baktı, ellerini kullanamayacak durumdayken hangi Uzakdoğu dövüş stilinin işine yarayacağını merak etti. Sağa sola zıplamasını, belki birkaç takla atmasını ve tekmeler savurmasını bekliyordu. Weeper'ın durumunda olanların daha önce kafalarını bir koç başı gibi kullanarak Kurukafa'nın göğsünü hedef aldığını görmüştü. Adam saldırıya geçti, Kurukafa kenara çekildi ve Weeper dizini masaya vurup acı içerisinde yere serildi.

Kurukafa, "Dikkatli ol," dedi. Weeper'ı yerden kaldırdı ve hücrelerden birine doğru sürükledi. Bir eliyle adamı tutarken, ilk hücrenin kapağını açtı ve içeriye baktı. Sonra kapağı kapattı ve bir sonrakine gitti.

Valkyrie köşede bekliyor, kimsenin gelmediğinden emin olmak için koridoru gözetliyordu. Arkasına bakınca, Kurukafa'nın Weeper'ı bir hücreye soktuğunu ve içerideki suçluyu dışarı çıkarttığını gördü. Yeniden koridora baktı. Uzakta bir büyücü vardı ama bulundukları yere bakmıyordu. Adam köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Hücrenin kapısı kapandı ve Valkyrie arkasına dönüp Kurukafa'nın hangi suçluyu seçtiğine baktı. Kelepçeli mahkum meydan okurcasına kendisine bakıyordu. Valkyrie adamı tanıyordu. Kendisini Mutlak Katil olarak gören, her bir cinayetin bir sanat eseri olduğunu iddia eden, ama henüz kimseyi öldüremeyen biriydi. İlk karşılaştıklarında kendisini bir binanın çatısından aşağıya atmaya çalışmıştı. Çok zeki bir adam değildi.

Vaurien Scapegrace, "Yine karşılaştık," diye sırıttı.

Valkyrie bir kahkaha attı.

Adamın gülümsemesi kayboldu ve omuzları çöktü. "Keşke, bir defa olsun, insanlar beni görünce gülmeye başlamasa."

Kurukafa, "Sessiz ol," dedi. Adamı öne itti. Mahzen'e doğru giderlerken, Valkyrie gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Scapegrace, "Ben suçsuzum," dedi. Ağır adımlarla yürüyordu. "İşlemediğim bir suç için buradayım. Bir hücreye tıkılmamam gerekirdi."

Kurukafa, "Bu doğru," dedi. "Cinayete teşebbüsten uygun bir hapishanede olman gerekirdi."

Scapegrace omzunu silkerek, "Kaçtım," dedi.

"Bu tam olarak doğru değil. Kaçmak, dinamik ve tehlikeli bir süreçtir. Sen bir hapishaneden diğerine transfer ediliyordun ve mola verdiklerinde seni unuttular."

"Kaçtım."

"Geride bırakıldın."

"Ben özgür bir adamım. Ve sonra beni yapmadığım bir şey için suçladılar ve yeniden yakalandım. Burada olmamam gerekir. Siz buna adalet mi diyorsunuz?"

Valkyrie, "Ben bunu komik buluyorum," dedi.

Scapegrace kızı umursamadı. "Beni nereye götürüyorsunuz? Sorgu odaları bu tarafta değil. Benden ne istiyorsunuz?"

"Bizimle geliyorsun çünkü sen harika birisin."

Scapegrace'in adımları yavaşladı ve yüzünden bütün renk çekildi. "Beni idam edeceksiniz, değil mi?"

Kurukafa, "Seni idam etmeyeceğiz," dedi.

"O zaman bu gizlilik niye. Ah, Tanrım, beni idam edeceksiniz."

"Etmeyeceğiz, söz veriyorum."

"Ama neden? Neden beni idam ediyorsunuz? Benden korkuyorsunuz, değil mi?"

"Tam olarak düşündüğün gibi değil."

Scapegrace'in dizlerinin bağı çözüldü ve Kurukafa adamın koluna girip yürümesine yardımcı oldu.

Scapegrace, "Benim gazabımdan korkuyorsunuz," dedi.

Kurukafa adamı durdurdu, kelepçelerini çözdü ve hafifçe adamı itti. "Şimdi kaç."

Scapegrace dedektife doğru döndü. "Neden? Beni kovalamanız için mi? Bu çok zalimce."

Valkyrie, "Sana bir şey yapmayacağız," diye ısrar etti.

Scapegrace dizleri üzerine çöktü. "Lütfen, beni öldürmeyin."

Kurukafa olumsuzca başını iki yana salladı. "Başka birini seçmeliydim."

Valkyrie, "Biz sadece senin insanların dikkatini dağıtmanı istiyoruz," dedi. "Dikkatleri üzerine toplamana ihtiyacımız var."

Scapegrace, "Ben ölmek istemiyorum," diye hıçkırdı.

"Vaurien, çok ciddiyim, ayağa kalk. Sana zarar vermeyeceğiz."

"Ama ben arkamı dönünce..."

"Hiçbir şey yapmayacağız. Biz insanların dikkatini dağıtmanı istiyoruz, konu sen değilsin. Bu, kaçmak için tek şansın. Kendine bir bak. Kelepçen yok. Yaralı değilsin. Buradan kaçmana kim engel olacak?"

Scapegrace, "Tamam," dedi. Ayağa kalktı. "O zaman, sadece koşacağım, değil mi?"

"Bu doğru."

"Ya eğer..."

Scapegrace dedektifi hazırlıksız yakalamak ümidiyle cümlesini yarıda bırakıp koşmaya başladı.

Valkyrie, "Yanlış taraf," diye seslendi.

Scapegrace durdu ve arkasına döndü.

"O tarafa gidersen, hücrelerin olduğu yere geri döneceksin."

Scapegrace etrafına bakındı, sırtını dikleştirdi, sonra başıyla onayladı ve geri döndü.

"Size yardım ediyor olmam, dost olduğumuz anlamına gelmez," dedi.

Kurukafa, "Bunu biliyoruz," dedi.

"Bir dahaki karşılaşmamızda, sizi öldürmeye çalışacağım."

"Bunu da biliyoruz."

"Buradan nasıl çıkacağım?"

"Dümdüz git ve sola dön. Sonrası sana kalmış."

Scapegrace yüzüne vahşi bir ifade takınmaya çalıştı ve hırladı. "Yine görüşeceğiz."

Köşeye kadar koştu, sağına baktı, bir çığlık attı ve sola döndü.

Kurukafa, "Yarıcılar'dan kaçacağını söylese miydik?" diye sordu. Valkyrie ve dedektif, Scapegrace'in peşinden giden iki Yarıcı'yı gördü.

Hızla Mahzen'in kapısına koştular ve kapıyı aralayıp içeriye süzüldüler. Valkyrie, Yarıcılar'ın Scapegrace'in üzerine atladığını gördü ve adamın ciyakladığını duydu.

16

GROTESQUERY'İ ÇALMAK

Kurukafa cebinden küçük bir makara çıkarttı ve kapı kolunu sarmaya başladı.

Valkyrie, "Kapıyı tutmaya yeter mi?" diye sordu.

"Bu Dayanıklı İplik'tir. Ne kadar kuvvet uygularsan, o kadar güçlenir. Nadir bulunan bir şeydir. 2000 sene önce, bir imparator ejderhanın midesinden alınan kaslardan yapıldığı söylenir."

"Öyle mi peki?"

"Hayır, sadece dayanıklı bir iplik."

Kapı kolları sıkıca birbirine bağlandıktan sonra etraflarına göz gezdirdiler. Mahzen çok büyük ve karanlıktı, içeride

sıra sıra kitaplıklar ve taşıdıkları kalıtların ağırlığı altında ezilen masalar vardı. Odanın ortasında, eskiden İsimler Kitabı'nın durduğu yerde, küçük bir kamyonet büyüklüğünde siyah çelikten bir kafes vardı. Grotesquery'den arda kalanlar, kirli sargılara sarılmış bir göğüs kafesi, düzinelerce zincirle havada asılı duruyordu. Kafesin demirleri üzerinde semboller vardı ve yakına girdiklerinde parıldamaya başladı.

Kurukafa, "Kafese dokunma," diye uyardı.

"Nasıl açacağız?"

"Zannedersem, çok dikkatlice. Sembollerin dilinde China kadar usta değilim, ama bir ölüm alanını görünce tanırım. Elini demirlerden içeriye sokan herkesi öldürecek kadar güçlü."

"Kapatamaz mıyız?"

"Doğru sembolün hangisini olduğunu bilseydik, dokunur ve kapatırdık. Ne yazık ki, yanlış sembole dokunursak, alan genişler ve odadaki herkesi öldürür."

"Seni ne öldürür mü?"

"Benim ne kadar ölü olduğuma bağlı."

"Öldürür mü, öldürmez mi? Serpine senin üzerinde kırmızı sağ elini kullandı ve bir işe yaramadı. Belki bu da öyle bir şeydir."

"Kusursuz giyinmeyi seven yaşayan bir iskelete nasıl dönüştüğümü tam olarak bilseydim, şansımı denerdim. Ama

ölüm alanının benden geriye kalanları da öldürme ihtimali her zaman var."

Valkyrie masaların arasında dolaştı ve kalıtlara göz gezdirdi, aslında ne aradığını konusunda en ufak bir fikri yoktu, bir şey bulsa bile kafesi açmalarına nasıl yardımcı olabileceğini de bilmiyordu.

Bir tenis topunun iki misli büyüklükte ahşap bir küreyi eline aldı. Merkezden geçen ince bir yarık çevresini tamamen kuşatıyordu.

"Ve bu da?.." diye sordu. Kurukafa'ya gösterdi.

"Gizlenme Küresi," diye cevap verdi. "Bunlardan çok fazla kalmadı."

"Ne işe yarar?"

"İnsanları görünmez yapar."

"İyiymiş."

Valkyrie küreyi yerine koydu ve arkasına döndü, ama Kurukafa yoktu.

Rafların arasından bir ses geldi ve gözüne bir hareketlilik ilişti. Bir inleme geldi ve ardından Kurukafa rafların üzerinde uçtu. Bir masaya çarptı ve tepesindeki şişeleri devirdi, sonra masanın üzerinde yuvarlandı, yere düştü ve tekrar inledi. Peşinden uzun gümüş saçları olan büyük bir adam açığa çıktı. Valkyrie adamı kendisine verilen bilgilerden tanıdı. Gruesome Kray.

Diablerie de Grotesquery'i çalmaya gelmişti.

Valkyrie geri adım attı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, sonra arkasında ayak sesleri duydu.

Arkasına dönünce yaklaşan Sanguine'i gördü, yüzüne uğursuz gülümsemesi vardı. İki elinin parmaklarını şıklattı ve avucunda alevler belirdi, Ama Sanguine'in ayakları dibinde çatlaklar oluştu ve adam yerin içine girdi. Valkyrie, Kurukafa'dan gelen sesleri umursamaksızın, arkasına döndü ve Sanguine'in gelişini müjdeleyen betonun ufalanma sesini bekledi.

Sesi duydu ve tam arkasından çıkmak üzere olduğunu anladı. Geriye doğru bir tekme savurdu ve hedefi buldu. Arkasına dönünce iki büklüm olmuş Sanguine'i gördü, elleri yüzündeydi, güneş gözlüğü ortadan ikiye ayrılmıştı ve burnundan kan boşanıyordu. Gözsüz yüzü acı ve öfkeyle büzüşmüştü, öne atıldı ve rakibini yakalamaya çalıştı.

Valkyrie adamın sağ kolunun altından geçti ve bacağına bir tekme savurdu, Sanguine dizleri üzerine çöktü ve Valkyrie adamın başının arkasına dirseğini geçirdi. Sanguine elleri üzerine yere düşerken bir bacağını geriye doğru savurdu, Valkyrie'nin ayaklarını yerden süpürdü. Valkyrie yere düştü ve Sanguine hemen üzerine çullandı Valkyrie adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama Sanguine çok güçlüydü, rakibini raflara doğru fırlattı. Raflar devrildi, kalıtlar etrafa saçıldı ve Valkyrie de kendini yerde buldu.

Valkyrie yerinden doğruldu ve havayı itmeye çalıştı, ama Sanguine çok hızlıydı. Adam bir yumruk savurdu, Valkyrie'nin başı yana savruldu ve gözlerinde beyaz ışıklar dans etmeye başladı, düşerken kanının tadını aldı. Yerdeyken, sol elini ağzına götürdü ve ön dişlerinden birinin eksik olduğunu farketti. Bedeni hırpalanmıştı, gücü azalıyor ve ön dişlerinden birinin kırılmış olmasını annesine nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Yüzünün yanında kahverengi bir ayakkabı belirdi ve Sanguine eğildi, usturasını açtı, burnundan akan kan Valkyrie'nin kıyafetlerini lekeliyordu.

Sanguine, "Bunu hak ettin," dedi. Bıçağı kızın boğazına dayadı.

Sonra bir silah sesi duyuldu, Sanguine bir çığlık attı ve yana düştü, bacağını tutuyordu. Arkasında, Kurukafa hedef değiştirmişti, ama bunu fırsat bilen Kray ani bir hamleyle silahı dedektifin elinden düşürmeyi başardı.

Acıyla inleyen Sanguine, Valkyrie'yi umursamadı ve kafese doğru atıldı. Bir sembolün üzerine bastırdı ve şekil parıldadı. Valkyrie yuvarlanarak uzaklaştı, dedektifin söylediği gibi ölüm alanının kendisini de içine almasından korktu. Ama parıldayan sembol ile birlikte diğerleri de söndü. Kafesin kapısı açıldı ve Sanguine içeriye girdi. Grotesquery'i uzandı ve dokunuşuyla zincirler Grotesquery'i bıraktı, göğüs kafesi yere düştü.

Sanguine, "Aldım!" diye haykırdı.

Kray, Kurukafa'ya doğru öfke dolu bir bakış attı, rakibini yalnız bıraktı ve kafese doğru koştu, zemin ufalandı ve Sanguine ile birlikte Grotesquery ve Kray de gözden kayboldu.

Kurukafa silahını yerden aldı ve Valkyrie'nin yanına koştu. Kapıları biri yumrukluyordu. Dayanıklı İplik hala yerindeydi, ama Valkyrie bir orağın kapıyı kestiğini ve ardından geri çekildiğini gördü. Yarıcılar kapıyı parçalıyordu.

Kurukafa, "Bir bakayım," dedi. Valkyrie'nin oturmasına yardım etti. Yüzünü eldivenli elleri arasına aldı ve başını yana yatırdı. Çenesinden kan akıyor ve Valkyrie kanı yutmamak için elinden geleni yapıyordu. "Ağzını aç."

Valkyrie olumsuzca başını iki yana salladı. Gözlerinde yaşlar vardı, kısmen şoktan, kısmen de strestendi. Billy-Ray Sanguine yüzündeki gülümsemeyi tek yumrukta silip atmıştı.

Kapılar parçalandı ve Thurid Guild içeriye adım attı, her iki yanında birer Yarıcı vardı. Boş kafesi gördü.

"Yakalayın!" diye emretti.

Kurukafa, Valkyrie'yi elinden tutup kaldırdı ve rafların arasında sürüklemeye başladı. Yarıcılar'dan biri Guild'in yanından ayrıldı, havaya sıçradı ve önlerine kondu, orağını sallayarak yollarını kesti. Kurukafa elini öne uzattı ama Ya-

rıcı havadaki dalgaların içinden geçti. Diğer Yarıcı da arkalarındaydı, kapana kısılmışlardı.

Yakalanmayı göze alamazlardı. Diablerie, Isthmus Çapası'nı almıştı, demek ki bir sonraki hamleleri Fletcher Renn'in izini sürmek ve çocuğu yakalamaktı. Tapınak'tan çıkmaları gerekiyordu.

Kurukafa'nın silahı hala elindeydi ve yakın mesafeden Yarıcı'nın göğsüne ateş etti. Yarıcı sendeledi, üniforması zarar görmesini engelledi ama Kurukafa bir tekme savurarak muhafızı geriye savurdu. Yarıcı yere düştü ve Kurukafa ile Valkyrie üzerinden atladı.

Rafların sonunda doğrum koştular ve Kurukafa gizlenme küresini eline aldı, sonra bir rafa omzunu geçirdi ve devirdi. Üzerindeki kalıtlar yere düştü ve doğal olmayan bir duman açığa çıktı, sanki düzinelerce tutsak ruh serbest kalmış gibi çığlıklar duyuldu. Bu karışıklıkta, Valkyrie başını önüne eğdi ve Kurukafa'yı takip etti, kapıya doğru koşuyorlardı. Destek gelirken Guild'in emirler yağdırdığını duyabiliyorlardı.

Duman yanına ulaşınca Valkyrie pis bir koku aldı, içgüdüsel olarak ağzından nefes aldı ve acıyla inledi. Ellerini hemen kanlı dudaklarının üzerine götürdü, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarından kurtulmaya çalıştı ve Kurukafa'nın rafların arasında gözden kaybolduğunu gördü. Valkyrie peşin-

den koştu ama önüne bir Yarıcı çıkınca olduğu yerde dondu kaldı.

Siperliğin ardındaki gözler etrafa göz gezdirdi. Valkyrie yerinden kıpırdamadı. Biraz sonra kendisini farkedecekti.

Yarıcı'nın arkasından eldivenli bir el açığa çıktı ve korumayı dumanın içine çekti.

Valkyrie hareket etmedi, Yarıcı'nın dövüşmeye başlamasını bekliyordu, ama hiç ses duymadı.

Etrafına göz gezdirdi ve yüzünde öfke dolu bir ifadeyle girişte dikilen Guild'i gördü. Adamın arkasında bir hareketlilik oldu ve Valkyrie az önce Guild'in arkasında bir Yarıcı'nın durduğunu farketti.

Valkyrie öne atıldı, sırtını dikleştirmedi ve sessiz olmaya çalıştı. Rafların arasından koştu ve kapıya doğru giden bir koridora girdi. Bir başka Yarıcı içeriye adım attı ve Guild elini sallayarak muhafızı durdurdu.

"Orada kal," dedi. "Dışarıya çıkmalarına engel ol."

Yarıcı orağını çıkarttı. Kapı ile Valkyrie'nin arasında duran tek engel muhafızdı. Doğal olmayan duman süzüldü ve yere çöktü, Valkyrie'nin önüne geçti. Duman dağıldığında Yarıcı yerinde yoktu.

Kurukafa karanlığın içinden çıktı ve kapının yanında bekledi. Valkyrie kimsenin kendisine bakmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Rafların dibine kadar süründü

ve Kurukafa kendisine bakıp başıyla onaylayınca koşarak dedektifin yanına gitti.

Birlikte koşmaya başladılar.

Valkyrie kendisine tanıdık gelen bir büyücünün kendilerine baktığını ve kaşlarını çattığını gördü, ama Kurukafa havayı dalgalandırdı ve adamın ayakları yerden kesildi. Soldaki koridora girdiler ve en yoğun bölgeye doğru koşmaya başladılar.

Kurukafa koşarken, "Bir başka çıkış daha var," dedi. "Eachan Meritorius bana yerini söylemişti. Acil durumlarda kullanılıyor. Guild benim orayı bildiğimi bilmiyor."

Tek bir ışık kaynağı ile aydınlandığı için kenarları karanlıkta kalan oval bir odaya girdiler. Valkyrie, Yaşlılar ile ilk kez, iki sene önce burada tanışmıştı.

Valkyrie kapıyı kapatmak için arkasına döndü ama Remus Crux içeriye daldı, Valkyrie'yi yere serdi. Silahı elindeydi ve Kurukafa karşısına dikildi, silahı kaburgaları arasına aldı. Crux itiraz etmeye hazırlandı ama Kurukafa sağ eliyle bir yumruk savurdu. Crux'un dizlerinin bağı çözüldü ve Kurukafa adamın silahını alıp Tapınak'ın resmi dedektifini yerde bıraktı.

Valkyrie koridordan gelen ayak seslerini duydu ve Kurukafa'nın ilgisini çekmek için parmaklarını şıklattı. Kurukafa cebinden gizlenme küresini çıkarttı ve iki yarım küreyi fark-

lı yönlere çekti. Bir baloncuk genişleyerek Kurukafa, Valkyrie ve Crux'u içine aldı.

Thurid Guild içeriye daldı, yanında üç Yarıcı vardı. Valkyrie ağzındaki acıyı görmezden gelerek dövüşmeye hazırlandı ama Kurukafa bir elini kızın omzuna koydu.

"Bizi göremez ve duyamazlar," dedi. "Büyülü olan her şey gizlenmiş durumda."

Elindeki küre bir saat gibi tıklıyor, iki yarımküre yavaşça yerlerine geri dönüyordu.

Crux zayıf bir ses tonuyla, "Yüce Büyücü," diye bağırdı. "Yardım edin."

Ama Guild bunu duymadı. Yarıcılar'a döndü. "Geldikleri yoldan geri gitmiş olmalılar. Ben söyleyene kadar Tapınak'a kimse girmeyecek, kimse çıkmayacak. Gidin!"

Yarıcılar arkalarına dönüp uzaklaştı ve Guild de odayı terketti. Crux acıyla inledi ve Kurukafa adama tepeden baktı.

"Grotesquery'i biz çalmadık, Remus. Diablerie çaldı. Bunun arkasında onlar var. Jaron Gallow'un yeni ismi Batu olabilir. Soruşturmanı bu yöne kaydır."

Crux, "Sizi tutukluyorum " diye sızlandı.

"Guild onlarla birlikte çalışıyor. Onlara ölüm alanını hangi sembolün kapattığını söyledi. Ona güvenemezsin. Sadece Bliss'e güvenebilirsin."

Gizlenme küresi son kez tıkladı ve baloncuk kürenin içine çekildi. Kurukafa küreyi cebine koydu ve Valkyrie'yi odanın karanlık köşelerinden birine çekti. Parmaklarını şıklattı ve bir alev topu yarattı.

"Zamanlama çok önemli," dedi. "Koşmaya başladık mı, duramayız, tamam mı?"

Valkyrie boğuk sesle onayladı, kırılan dişinin acısıyla ağzını açamıyordu. Kurukafa öne eğildi ve Crux'un duymaması için Valkyrie'nin kulağına fısıldadı.

"Buradan çıkar çıkmaz, dişine bakması için Profesör Grouse'un yanına gideceğiz, tamam mı? Endişelenmene gerek yok."

Valkyrie yine bir şeyler mırıldandı ama bu sefer başıyla onayladı. Kurukafa duvarı işaret etti. "Duvara dokun ve koşmaya hazırlan."

Valkyrie uzandı, avcunu soğuk yüzeyin üzerine kondu, duvar bir gürültüyle kenara çekildi ve iki kişi yan yana girilebilecek bir delik açığa çıktı.

Kurukafa, "Şimdi," diye haykırdı. Koşmaya başladılar. Arkalarındaki duvar kapanırken önlerindeki yüzey hemen kayboldu. Sert duvara doğru son hızla koşmak rahatsız ediciydi, ama Valkyrie tam çarpacağını düşündüğü anda yüzey kenara çekiliyor ve hemen arkalarından kapanıyordu. Yerin içinde çok hızlı hareket eden bir uzay boşluğu-

nun içinde koşuyorlardı, duvarların içinden gelen gürültülü sesler Valkyrie'ye Billy-Ray Sanguine'in kendisini Baron Vengeous'un yanına götürdüğü zamanı hatırlattı. O zaman da toprağın içinde olmak hoşuna gitmemişti, şimdi de gitmiyordu.

Bir rampayı çıkıyorlardı, Valkyrie bacaklarının yanmaya başladığını hissetti. Kurukafa havadaki oksijeni yok etmemesi için alevi söndürdü, şimdi artık karanlığın içinde koşuyorlardı. Valkyrie dudaklarını aralayıp ağzının kenarından havayı içine çekti, soğuk havanın kırık dişine değmesini önlemeye çalıştı.

Yorulmaya başlamıştı. Çok uzun süredir koşuyorlardı. Kısa süreliğine de olsa yavaşlayıp dinlenmesi gerektiğini biliyordu, ama uzaydaki boşluğun kendilerini geride bırakarak yoluna devam edeceğinden emindi. Ne kadar hızlı olursa olsun, taşların arasında sıkışıp ölmeyi istemezdi.

Kurukafa, "Yolun bu kadar uzun olduğunu bilmiyordum," dedi. Nefes alıp vermiyor olmanın iyi yanı da hiçbir zaman nefessiz kalmamaktı, kaslara sahip olmamanın iyi yanı ise uzuvların yanarak isyan etmemesiydi. Valkyrie, dedektife imrendi.

Valkyrie'nin ceketi bedenini geriye çekti – hemen ceketinin ucunun kayaların arasında kaldığını anladı ve kollarını çıkartarak ceketi karanlığın içine fırlattı, ama tökezledi.

Kurukafa'nın kemikli eli Valkyrie'nin elini yakaladı ve kızı yanına çekti, pratikte kızı beraberinde sürüklüyordu. Valkyrie yeniden iki ayağını yere bastı ve kendi başına koşmaya devam etti, ama Kurukafa elini hiç bırakmadı.

Sonra gözleri kör edecek parlaklıkta bir ışık belirdi ve yüzlerine temiz hava esti, dışarıya çıkmayı başarmışlardı. Valkyrie kendini ıslak çimenlerin üzerine bıraktı ve yere uzandı. Gümbürtü hemen kesildi. Gözleri aydınlığa alışırken, Valkyrie nefes nefeseydi ve yerinden kalkmadı, ellerini çenesinden çekmedi.

Kurukafa eşarbını çenesine sardı ve şapkasını önüne eğerek olmayan gözlerini gizledi. "Hatıra Bahçesi," dedi. "Gizli bir tünelin açılmasını bekleyeceğin bir yer değil, ama şikayetçi değilim."

Valkyrie boğuk sesle bir cevap vermedi, kendisinin de şikayetçi olmadığını belli etti. Kurukafa kızı ayağa kaldırdı. Kolları çıplaktı ve soğuktan tüyleri diken diken olmuştu. Bahçede sadece gezintiye çıkmış yaşlı bir çifti görüyordu. Kimse duvarın içinden çıktıklarını görmemişti. Çıkışa doğru yürüdüler.

Kurukafa, "Bir sorunumuz var," dedi. "Apaçık ortada olanın yanı sıra, Bentley diğer tarafta kaldı ve gidip onu Tapınak'ın önünden alamayız."

Valkyrie inledi.

"İyi haber, iki sene önce Bentley zarar gördüğünde, sağda solda zor zamanlar için gizlediğim başka araçların olması. Seninle kısa bir yürüyüşe çıkacağız."

Valkyrie, dedektife baktı ve bir şeyler homurdandı.

Kurukafa bir kahkaha attı. "Hayır, rengi sarı değil. Eminim bunu seveceksin."

Eski bir binanın arkasındaki park yerine girdiler, Valkyrie yürürken ağzına dolan kanı insanlardan gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Park yerinde sadece bir tane Ford Fiesta vardı. Öfkeyle Kurukafa'ya baktı.

Dedektif başıyla onayladı. "Sanırım biraz fazla küçük."

Valkyrie yine bir şeyler homurdandı ama Kurukafa olumsuzca başını iki yana salladı.

"Aslında, ne kadar çevik olduğunu görünce şaşıracaksın. Çok hızlı değil, Bentley gibi çok güçlü bir motoru da yok, ama özellikle şehir trafiğinde bir Fiesta..."

Valkyrie daha yüksek sesle homurdanmaya başlayınca Kurukafa cümlesini yarıda kesti ve başıyla onayladı.

"Sanırım haklısın. Evet, rengi biraz mor gibi."

Valkyrie'nin omuzları çöktü. Kurukafa egzoz borusunun içine gizli anahtarı çıkarttı, kapıları açtı ve araca bindi. Valkyrie dedektifin yanında yerini aldı ve isteksizce kemerini bağladı, Kurukafa motoru çalıştırdı.

Kurukafa neşeyle, "İlk seferinde çalıştı," dedi.

Park yerinden çıktılar ve Hibernian Sineması'na doğru yola çıktılar. Mor Tehdit, Kanarya Sarısı kadar kötü değildi, ama yakın sayılırdı. En azından insanların durup araca bakmalarına ve gülmelerine sebep olmuyordu. Aslında, birkaç dakika sonra Valkyrie aracın rengini unuttu ve dişi için endişelenmeye başladı.

Hibernian'ın önünde durdular ve yolun karşısına park ettiler. Dışarıya ilk çıkan Kurukafa oldu, Guild'in kendilerini yakalamak için Yarıcılar'dan bir tim gönderip göndermediğini anlamak için etrafına bakındı, sonra Valkyrie'ye dışarıya çıkmasını işaret etti. İçeriye girdiklerinde yağmur yağmaya başlamıştı ve Valkyrie ekranın içinden geçip ağır adımlarla revire doğru yürüdü.

Fletcher, Valkyrie'yi görünce kızın yanına gitti ve alaycı bir şeyler söylemeye hazırlandı, ama yüzündeki ve ellerindeki kanı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sessizce birbirlerinin yanından geçip gittiler.

Kenspeckle laboratuvarlardan birinde çayını yudumluyor ve çöreğini yiyordu. Gelenleri görünce sessizce homurdandı, ama Valkyrie yaklaşırken gözlerini kıstı. Şimdiye kadar, Valkyrie her zaman metanetli olmayı başarmıştı, ama Kenspeckle'ın yüzündeki endişeli ifadeyi görünce gözlerine yaşlar doldu ve kendine hakim olamadı, ağlamaya başladı.

Kurukafa incinmiş gibi geride kaldı ve Kenspeckle kızın yanına koştu.

Nazikçe, "Ah, tatlım," dedi. "Ağlamana gerek yok, gerçekten yok. Sana ne oldu? Bırak bir bakayım. Kırık bir diş mi? Hepsi bu mu? Bu hiçbir şey değil, Valkyrie. En fazla yarım saatimizi alır. Endişelenmene gerek yok."

Normalde, Valkyrie yaşadıklarından etkilenmediğini belli etmek için hemen bir şeyler söylerdi, ama bu sefer sessiz kaldı.

Kenspeckle, Kurukafa'ya doğru öfkeli bir bakış attı. "Sen başka yerde bekleyebilirsin, Dedektif Kurukafa. Belki yanıma bıraktığın başbelası çocukla ilgilenirsin, bir şeyi kırmadığından emin ol. Valkyrie'yi en kısa sürede iyileştireceğim."

Kurukafa başıyla onayladı ve Valkyrie'ye baktı, sonra uzaklaştı.

Kenspeckle, "Merak etme," dedi. "Tatlı gülümsemeni geri getireceğiz, söz veriyorum."

17

KARANLIK SIR

emus hışımla dairesine girdiğinde China masasının başında oturuyor, kütüphaneye yeni eklenen eserlerin kayıtlarına göz gezdiriyordu. Adamın içeriye girişi öylesine dramatikti ki, China bir kaşını havaya kaldırdı. Hafifçe kafasını kaldırıp Remus'a baktı.

"Remus," dedi. "Ne büyük sürpriz."

Crux, "Tılsımların benim üzerimde işe yaramaz," dedi. "Sana aşık olan her iskeletin aksine, ben demirdenim. Benim düşüncelerimi bulandıramazsın."

"Ben zaten düşüncelerin olduğundan bile şüpheliyim."

China hafifçe gülümsedi ve Remus'un ağzı kısa süreliğine açık kaldı, ama sonra gözlerini kapattı ve olumsuzca başını iki yana salladı.

"Şunu yapmayı kes, yoksa seni tutuklarım."

China yerinden kalktı. Üzerinde mavi bir elbise vardı. "Remus, duyduklarının aksine, ben diğer insanların duygularını kontrol etmiyorum. Ben sadece karşılarında dikiliyorum. Her ne hissediyorsan, kendiliğinden geliyor."

Remus elini ceketinin cebine attı, China adamı durdurmadı. Dedektif silahını çıkarttı ve China'ya doğrulttu.

"Durdur," diye emretti.

"Yapamam."

"Tapınak'ın bir hizmetkarının zihnini ele geçiriyorsun. Bu, resmi olarak suçtur."

"Öyle mi?"

"Bir soruşturmaya mani oluyorsun!"

"Beni görmeye sen geldin Remus ve hala neden burada olduğunu söylemedin. Biraz çay alır mısın?"

China bir cevap beklemeden masanın yanına gitti. Çaydanlığı havaya kaldırıp zarif bardağa çay doldururken, sehpanın üzerine kazıdığı semboller hafifçe parıldadı.

China göz ucuyla Remus'a baktı. Adam silahını o kadar sıkı kavramıştı ki, parmakları bembeyaz kesildi. "Dedektif Kurukafa ve Valkyrie Cain. İkisi de birer kaçak ve onları bana vereceksin."

"Nerede olduklarını bilmiyorum."

"Ama onları bulabilirsin. Bilgi ağını ve ajanlarını kullanarak yerlerini öğrenebilirsin."

China bir kahkaha attı. "Bilgi ağı ve ajanlar mı? Çok komiksin, Remus."

Çay tabağını sol eliyle tutarken, sağ elindeki bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Silahın işe yaramadığını anlayan Remus tabancasını kılıfına soktu. "Ya benim dediğimi yaparsın, ya da sana hayatı cehennem ederim."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem Remus, ama sende beni korkutan hiçbir şey yok. Sana baktığım zaman, kendisinden önceki dedektifin gölgesinde kalmamak için çabalayan, kendine güveni olmayan küçük bir adam görüyorum. Ama Kurukafa'nın gölgesi gerçekten uzun, değil mi?"

Crux, "Sebebinin kıskançlık olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu yüzden mi onu yakalamak için bu kadar hevesliyim? Kıskançlık değil, Bayan Sorrows. Kim olduğunu biliyorum. Onun hakkındaki hikayeleri duydum. Hatta çok az insanın bildiği bir hikayeyi bile biliyorum. Sanırım siz de biliyorsunuz."

"Bildiğime şüphem yok. Çay istemediğine emin misin?"

"Durumun ciddiyetini anlamıyorsunuz. Bu hikayeyi bana ölmek üzere olan bir adam anlattı, aramızdan ayrılmadan önce en büyük sırrını paylaşmak istiyordu. Kurukafa

bir Kara Büyücü. Ben hiçbir zaman ölümle uğraşan büyücülerin yanında vakit geçirmedim, ama o diğerlerinden farklı. Şimdi ilginizi çekebildim mi?"

China iç geçirdi ve çayını masasına taşıdı. "İstediğini söyleyebilirsin, Remus. Benim yapmam gereken işler var."

Remus öne eğildi. "Dedektif Kurukafa'nın ölümden nasıl geri döndüğünü biliyorum, Bayan Sorrows, neler olduğunu da biliyorum. Sizin de ne yaptığınızı biliyorum."

China soğuk gözlerle dedektifi süzdü ama bir şey söylemedi.

Crux, "İki yıldır gerçeğin farkındayım," dedi. "Bu iddiamı destekleyecek kanıtlar aradım, ama ne elimde yeterince kaynak, ne de buna yetkim vardı. Ama Yüce Büyücü beni yanına aldığından beri, bunun üzerinde çalışıyorum. Parça parça bulmacayı tamamlıyorum."

"Gerçekten neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Senin ne yaptığını biliyor mu? Ben neden bahsediyorum ki? Tabii ki, bilmiyor. Bilseydi, ölürdün, değil mi?"

China, "Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin," dedi. Çayını bir kenara itti. "Hayal kırıklığına uğramış halim hiç hoşuna gitmez."

Crux, "Onları bana getir," dedi. "Bir toplantı ayarla, tuzak kur. Dedektif ve Cain. Onları paketle ve bana ver."

"Hayır."

"Bunu yapmazsan, şüphelerimi herkesle paylaşırım, o zaman ne olacağını çok iyi biliyorsun. Bay Pleasant'ın intikam hissi çok güçlüdür, değil mi?"

China gözlerini kıstı. "Dünyayı kurtarmaya çalışıyor."

"Diablerie için çalışıyor."

"Saçmalama."

"Düşmana yardım etti, Bayan Sorrows. Yakalanacak, yargılanacak ve hapse girecek. Benim tek istediğim şey, arzuladığım tek şey, onu sokaklardan çekip almak. Bunu sizinle veya sizsiz, eninde sonunca yapacağım. Kendi iyiliğiniz için, işbirliği yapmanızı tavsiye ederim."

"Ona ihtiyacımız var."

Crux, "Hayır," dedi. "Yok. O, güvenilmez biri. Kanunları, etik kuralları ve görev bilinci olan birine ihtiyacımız var. Benim gibi. İyi günler, Bayan Sorrows. Beni aramanızı dört gözle bekliyor olacağım."

18

YENİDEN CANLI

alkyrie nazikçe diliyle kırık dişinin yerindeki kaplamaya değdi, yerine oturmadan parçayı yerinden çıkartmaktan korkuyordu. Kenspeckle son bir kez kaplamaya baktı ve başıyla onayladı.

"İyi olacak."

Valkyrie, "Biraz büyük gibi," diye itiraf etti.

"Çünkü öyle. Birkaç hafta içerisinde tamamen yerine oturacak ve diğer dişlerinle aynı seviyeye gelecek, sonrasında da orada olduğunu bile unutacaksın. Birkaç saat bir şey yeme – sert veya sakız gibi şeyleri kırık dişinin bulunduğu taraftan çiğneme – ve yüzüne yumruk yememeye çalış."

Valkyrie'nin bakışları önüne düştü. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Benden özür dilemek zorunda değilsin, yüzüne yumruk yiyen ben değilim."

"Dişimle ilgilendiğin için teşekkürler, Kenspeckle."

Kenspeckle iç geçirdi. "Bay Dedektif ile kişisel sorunlarım var, senin aldığın eğitimden ve gördüğüm muameleden memnun değilim, ama bunların hiçbirinin seninle ilgisi yok, tatlım."

"Ama bana iyi davranıyor."

Kenspeckle, "Sana bir yetişkin gibi davranıyor," dedi. "Bu, iyi davranmak değildir. Gerçek şu ki, sen aksini iddia etsen de, sen bir çocuksun ve sana bir çocuk gibi yaklaşmak lazım."

"Ama sen bana çocukmuşum gibi davranmıyorsun."

Kenspeckle gülümsedi. "Tabii ki seni çocuk olarak görüyorum, ama sen sana bir çocuk gibi davranılırsa bir yetişkinden daha az saygı göreceğine inanıyorsun."

"Herkes senin gibi düşünmüyor."

"Ve ben sana diğer insanlar hakkında ne söylemiştim?"

Valkyrie, "Hepsi birer gerizekalı," diye cevap verdi. Gülümsedi.

"Ve gülümsemen geri geldi. Biliyor musun, bazen kendi düşündüğümden bile çok daha iyi bir insan olduğuma inanıyorum."

"Bu mümkün mü?"

"Neden olmasın?"

Valkyrie ceketini aldı ve Kenspeckle'ın iç geçirdiğini duydu. Kurukafa kapının eşiğindeydi.

Kurukafa, "Gitmemiz lazım," dedi. "Er ya da geç, Guild bizi bulmaları için buraya birini gönderecek."

Kenspeckle, "Oh, evet," dedi. "Şimdi de kaçaklara kucak açıyorum, öyle mi? Neler olduğuna bir bakar mısın? Benden sana yardım etmemi istedin ve beni de bir suçluya dönüştürdün."

Kurukafa, "Burada olduğumuzu tahmin edemezler," diye söz verdi.

"Ya sinir bozucu çocuk? Onu da yanınıza alıyor musunuz?"

"Bizimle gelirse daha güvende olur."

Kenspeckle bir kahkaha attı. "Güvende mi? Güvende mi?"

"Thurid Guild'e güvenemeyiz. Fletcher'ın kim olduğunu öğrenirse, onu Diablerie'ye verecektir. Bence de o da Diablerie'nin bir üyesi."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Sen hayal görüyorsun! Her köşede düşmanlar olduğuna ve herkesin entrika çevirdiğine inanıyorsun! Yanındakilerin iyi olup olmadığını önemsemeksizin onları tehlikeye atıyorsun!"

"Diablerie tehdidi gerçek, Profesör."

"O zaman bırak bununla Tapınak ilgilensin. Kaynakları var. Yarıcılar var. Senin ise, her defasında yaşamını riske atan on dört yaşında bir yardımcın var."

Kurukafa arkasına döndü ve yürümeye başladı. Valkyrie tereddüt etti, Kenspeckle'a gülümsedi ve dedektifin peşinden gitti. Ama Kenspeckle henüz konuşmasını bitirmemişti. Kurukafa'nın yanına gitti ve kolundan yakalayıp kendine doğru çevirdi.

"Sende bir parça olsun sorumluluk duygusu yok mu? Valkyrie iki saat önce yetişkin bir adamla kavga etti. Ona olanlardan dolayı kendini kötü hissetmiyor musun?"

Valkyrie, "Ben iyiyim," dedi.

Kenspeckle, "Ölebilirdi," dedi. "Hala da, seninle birlikte takıldığı süre içerisinde, her an ölebilir. O zaman bir şey hisseder misin?"

"Kolumu bırak, Profesör Grouse."

"Bir adam olduğun zamanları düşün, Kurukafa, etten ve kemikten olduğun günleri hatırla – gerçekten bir kalbin var mıydı yoksa sen ölü mü doğdun?"

Kurukafa bir cevap veremeden koridorun sonunda Clarabelle göründü. "Gitti!" diye bağırdı. "Ghastly'nin heykeli gitti!"

Kurukafa koşmaya başladı, Valkyrie de peşindeydi. Clarabelle'yi geçip heykelin durduğu odaya yöneldiler. Fletc-

her bir başka odadan dışarı çıktı ve ezilmemek için geri çekilmek zorunda kaldı.

Kapıları açtılar ve Kurukafa heykelin olması gereken yere gitti. Valkyrie odanın kenarını dolaştı, ellerini duvarlarda gezdirdi. Kenspeckle ve Clarabelle içeriye girdi, Fletcher de peşlerindeydi.

Kurukafa, "Buraya giren oldu mu?" diye sordu.

Clarabelle, "Kimse girmedi," diye cevap verdi. "Ne arıyorsun?"

Valkyrie, "Çatlaklar," diye cevap verdi. Sanguine'in odada olduğuna ilişkin bir iz aradı.

Kurukafa, "Onu almışlar," dedi. "Diablerie onu almış. Bir şekilde içeriye girmişler ve Ghastly'i almışlar. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama yapmışlar."

Tanith içeriye girdi, Valkyrie arkadaşını haftalardır görmemiş olmasına rağmen, gülümsemedi. Diğer taraftan, Tanith'in neşesi yerindeydi.

Neşeyle, "Hey!" diye haykırdı.

Kurukafa, "Kılıcını eline al," dedi. Silahını çıkarttı. "Hala buralarda olabilirler."

Tanith, "Kılıcımı kaybettim," diye itiraf etti. "Sonra bir binanın çatısından düştüm. Elimden de bıçaklandım." Sağ elini gösterdi, üzerinde kalın bir sargı bezi vardı. "Kim hala burada olabilir? Neler oluyor?"

Valkyrie, "Ghastly," diyebildi.

Tanith, "Biliyorum!" dedi. "Şaşırtıcı, değil mi?"

Kurukafa başını Tanith'e doğru çevirdi. "Şaşırtıcı olan ne?"

Tanith'in gülümsemesi azalarak yok oldu ve gözleri belirsizlikle buğulandı. "Ghastly?"

"Ghastly'nin neresi şaşırtıcı? Onu kaybettik."

Tanith kaşlarını çattı. "Ama ben onunla konuşuyordum."

Herkes Tanith'e döndü, ayak sesleri duydular ve kapıya doğru bakınca bir adamın ağır adımlarla yaklaştığını gördüler. Yapılı ve terzi kıyafetleri giymiş bir adam içeriye girdi, başının tamamında yara izleri vardı, gülümsemesi zayıf ama samimiydi.

Valkyrie, "Ghastly!" diye bir çığlık attı. Sesi düşündüğünden de fazla çıktı, koşarak adamın yanına gitti. Ghastly kızın kendine sarılmasıyla hafifçe inledi, ama bir kahkaha attı.

Kenspeckle, "Önümden çekilin," dedi. "Ona bir bakayım."

Valkyrie kenara çekildi ve Kenspeckle'ın hastasını incelemesine izin verdi.

"Adını hatırlıyor musun?" diye sordu. Ghastly'nin gözüne bir ışık tuttu.

"Evet, hatırlıyorum, Profesör. Adım Ghastly Bespoke. Bir terziyim, en sevdiğim renk yeşil ve evcil hayvanım yok."

Kenspeckle, "Bu acıtıyor mu?" diye sordu. Yanağını parmağıyla dürttü.

"Ah, evet."

Kenspeckle, "Tamam, her şey yolunda," dedi.

Bir cevap beklemeden, arkasına döndü ve dışarıya çıktı.

Ghastly, "Huysuzluğundan bir şey kaybetmemiş," diye mırıldandı.

Kurukafa öne çıktı ve iki arkadaş birbirine baktı.

Ghastly, "Tanith benim iki seneden fazla süredir heykel olarak kaldığımı söyledi," dedi.

"Bu doğru."

"Çok uzun bir süre."

"Öyle."

"Olması gerektiği kadar uzun değil, ama yine de, uzun bir süre. Sen... beni kucaklamayacaksın, değil mi?"

Kurukafa durup düşündü. "Muhtemelen hayır," diye cevap verdi.

Ghastly, "Bu çok garip olurdu," diye itiraf etti.

"Anlıyorum."

"Ama seninle tokalaşabilirim."

"Bu da benim hoşuma gitmez."

Ghastly omzunu silkti. "Tamam, anladım."

Valkyrie ikiliye baktı, gördüklerine inanamıyordu, sonra Ghastly'nin sırıtmaya başladığını farketti ve hepsinin bir

oyun olduğunu anladı. İki arkadaş birbirine sarıldı ve Valkyrie gülümsedi.

Fletcher öne eğildi. "Kafasının yara içerisinde olduğunu ona kim söyleyecek?" diye fısıldadı. Ama Valkyrie çocuğu umursamadı.

■■■

Terzi Bespoke'un dükkanı pis bir sokağın köşesinde, yağmurda dışarıya çıkamayacak kadar yaşlı ve sersem bir köpeğe benziyordu. Mor Tehlike yolun kenarında durdu ve Kurukafa ile Ghastly arabadan indi, Valkyrie ve Fletcher'ın da inebilmesi için koltuklarını öne çekti. Fletcher, Ghastly'nin yaralarına bakmamak için büyük çaba sarf ediyordu, ama onun bu rahatsızlığı Valkyrie'nin hoşuna gidiyor ve Fletcher'ı rahatlatmaya çalışmıyordu.

Tanith de motosikletiyle geldi ve yanlarına park etti. Deri giysilerinden yağmur suyu damlıyordu, bir ayağını yere bastı ve kaskını çıkarttı. Fletcher sonunda bakışlarını üzerine dikecek bir şey bulmuştu. Valkyrie iç geçirdi.

Ghastly yoldan geçen bir adamı selamladı ve karşılığında bir 'hoşgeldin' aldı. Dükkanın kapısını açtı ve içeriye gidi. İçerisi küf kokuyordu, ama düzenliydi. Mankenlerin üzerinde yarım kalmış giysiler vardı ve duvarlardaki raflarda hem tanıdık hem de egzotik kumaş topları dikkat çekiyordu.

Tanith, "Rüya gördün mü?" diye sordu. Sanki Ghastly ortaya çıktığından beri kafasını bu soru meşgul ediyordu.

Ghastly, "Görmedim," diye cevap verdi. Rafların yanına gitti ve ellerin kumaşların üzerinde gezdirdi.

"Hiçbir şey mi? Zihninde son iki yılın olması gereken yerde kocaman bir boşluk mu var?"

"En son Beyaz Yarıcı ile dövüştüğümü hatırlıyorum. Sonra gözlerimi açtım ve Hibernian'daydım. Rüya konusuna gelince, ben bir şey hatırlamıyorum – ama zaten normalde de gördüğüm rüyaları hatırlamam."

Fletcher, "Dün gece bir rüya gördüm," dedi. Tanith'e baktı. "Sanırım içinde sen vardın."

"Dün beni tanımıyordun."

"Büyük bir trajedi, değil mi?"

Tanith, "Pekala," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Ben kendime çay yapacağım. İsteyen var mı?"

Ghastly, "Bir bardak çay çok hoşuma gider," dedi. Gerçekten ama gerçekten çayı özlemiş gibiydi.

Fletcher yüzüne bayağı bir gülümseme takındı. "Ben viski alabilirim."

Tanith kaba bir ses tonuyla, "Sen de çay içeceksin," dedi. Arka odada gözden kayboldu.

Fletcher, "O zaman sana yardım edeyim," dedi. Tanith'in peşinden gitti.

Ghastly, Valkyrie'ye baktı. "Sanırım kıyafetin artık üzerine olmuyor."

Valkyrie, "Evet," diye itiraf etti.

"Yenisini nasıl istersin? Yine siyah mı yapalım, yoksa başka renklerden de biraz katmak hoşuna gider mi?"

Valkyrie tereddüt etti. "Siyah çok hoşuma gidiyor."

"Ama bir parça renk katmayalım mı? Bence az da olsa bir şeyler ekleyebiliriz, belki astarına olabilir." Ghastly bir top koyu kırmızı kumaşı tezgahın üzerine aldı ve malzemeyi ışığa tutup incelerken Kurukafa ile konuşmaya başladı. "Demek Serpine öldü. Beyaz Yarıcı ne oldu?"

Kurukafa, "Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi. "En çok ihtiyacı olan anda, Serpine'yi terketti. Ama bu bizim işimize geldi."

"Ve sonra Vengeous ortaya çıktı, ama o da öldü, şimdi de Diablerie hortladı, Yüzü Olmayanlar'ı geri getirecek ve hepimiz öleceğiz."

"Evet."

Ghastly kırmızı malzemeyi bir kenara koydu ve başka renklere bakmaya başladı. "Bu Batu kim?"

"Solomon Wreath, Batu'nun Jaron Gallow'un kullandığı sahte bir isim olduğunu düşünüyor, ama ben emin değilim. Batu her kimse, Vengeous'u serbest bıraktı, kontrolü eline almasına izin verdi ve onu kendi amaçları doğrultusunda

kullandı. Şimdi Vengeous yok, ama yine aynısını yapıyor olabilir – belki de izini kaybettirmek için üzerimize Gallow'u salıyor."

Ghastly, "Yüzü Olmayanlar'ı geri getirene kadar dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor," dedi. "İtiraf etmeliyim, bu çok sinsice ve dahiyane bir plan. Gerçek düşmanımız herhangi biri olabilir. China ile konuştun mu?"

"Herhangi bir iz bulamadı."

"Sakın bana ona güvenmeye başladığını söyleme."

Kurukafa duraksadı ve Ghastly iç geçirdi.

"Diablerie'nin lideri, Gallow veya Batu veya her kimse, bunu uzun zamandır planlıyordu. Tanıdığımız kişiler içerisinde bu kadar uzun süre herkesi kandırıp da meleklerin tarafında olduğuna herkesi inandıracak biri varsa, o da China'dır. Her zaman başkalarını kendi amaçları doğrultusunda kullanır."

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Söz konusu olan China ise, sen nadiren ne yaptığını bilirsin." Ghastly siyah kumaşı tezgahın üzerine koydu, başıyla onayladı ve kafasını kaldırdı. "Valkyrie. Botların?"

"Yenilere ihtiyacım var."

"Kesinlikle. Buraya gel."

Kurukafa'yı yalnız bıraktılar ve Ghastly'nin eski tarz ayakkabı yapım aletlerinin bulunduğu küçük bir odaya gir-

diler. Duvarlarda farklı tiplerde deriler asılıydı, sehpaların üzerinde ise çiviler, yapıştırıcılar, iğneler ve iplikler vardı.

Valkyrie'nin etrafındakileri merakla incelediğini görünce, "Bir kunduracının isteyeceği her şey var," dedi.

"Kunduracı ne demek?"

Ghastly, "Garip kelimeler kullanan sadece Kurukafa değil," diyerek gülümsedi. Eskiden, kafasının tamamını kaplayan yaralar Valkyrie'ye çirkin görünürdü. Ama artık öyle değillerdi. Yaşadıklarının bir sembolü, çektiklerinin bir mirasıydı. Sonunda, ortaya iyi ve asil bir desen ortaya çıkıyordu.

Gülümsemesi yüzünden silindi. "Duyduğum kadarıyla, senin başını da bir sürü belaya sokmuş."

Valkyrie tarafsız bir ses tonuna bürünmeye çalıştı. "Bunu daha önce Kenspeckle ile de konuşmuştum, sana da aynısını söyleyeyim. Ben istemezsem, Kurukafa beni yanına almaz." Duraksadı. "Ghastly, size katılmamı neden onaylamıyorsun?"

Ghastly'nin gözleri hafifçe büyüdü. "Ne?"

"Çok genç olduğumu düşünüyorsun, biliyorum, ama büyü yapan başka gençler de var. Her yerdeler. Ve sen de doğduğundan beri büyü yapıyorsun."

Ghastly sessiz kaldı, sonra lavabonun yanına gitti ve bir leğeni suyla doldurdu. "Botlarını ve çoraplarını çıkartır mısın?"

Valkyrie kendisine söyleneni yaptı, Ghastly leğeni kızın önüne koydu ve içine girmesini işaret etti. Valkyrie pantolonunun paçalarını sıyırdı ve ayaklarını soğuk suya soktu.

Ghastly, "İlk karşılaştığımızda," dedi. "Sana bütün bunları unutmanı ve evine dönmeni söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

Elini havada salladı ve leğendeki su yoğunlaşmaya başladı.

"Hala buna inanıyorum. Senin okulda olman gerekir Valkyrie, büyü her şeyi mahvetmeden önceki hayatına geri dönmen daha uygun olur. Koleje gitmelisin, bir işe girmelisin, aşık olmalısın, hep mutlu yaşamalısın. Aksi halde, öleceksin."

Valkyrie, "Hepimiz öleceğiz," dedi. Kayıtsızca omzunu silkmeye çalıştı.

"Ama sen öldüğünde, bu korkunç bir ölüm olacak."

"İstediğin kadar beni korkutmaya çalışabilirsin, ama işe yaramayacak."

"Ben seni korkutmaya çalışmıyorum." Ghastly'nin işaretiyle su aralandı. "Çıkabilirsin," dedi. Valkyrie ayaklarını çektikten sonra, su önceki konumuna geri döndü. Leğenin dibinde iki mükemmel ayak izi kopyası vardı. Ghastly leğeni bir sehpanın üzerine aldı ve içine kara bir toz ekledi, ku-

tunun içindekinin neredeyse tamamını boşalttı, sonra ayaklarını kurulayan ve çoraplarını giyen Valkyrie'ye baktı. "Kurukafa sana hiç annemden bahsetti mi?"

"Boksör olan mı?"

"Sadece boksör değildi. Sadece bir eş, veya bir anne, veya başka bir şey de değildi. Çok farklı bir kadındı. Bir Hisseden'di, sana bunu söylemiş miydim?"

Valkyrie botlarını giyiyordu. "Psişik güçleri mi vardı? Finbar Wrong gibi mi?"

"Evet. Annemin özel yeteneği bir Kahin olmasıydı, ama böyle bir yeteneği istemiyordu. Bunda uzmanlaşmak hoşuna gitmiyordu. Geleceğin kendisi veya diğerleri için ne gibi sürprizler barındırdığını merak etmiyordu. Her şeyi yaşayarak öğrenmeyi tercih ederdi. Ama bazen başka seçeneği kalmazdı. Zihninde bir görüntü belirir, veya bir rüya görür, veya henüz gerçekleşmemiş bir konuşmayı duyardı."

Valkyrie ayağa kalktı ve leğene baktı. Kara toz ayak izlerinin etrafında dönüyor – dönüyor ve yoğunlaşıyordu. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Ghastly, "Seni gördü," dedi. "Bana söylediği nadir önsezilerinden biriydi. Kurukafa'nın gelecekte bir ortağı olacağını, kara saçlı ve kara gözlü bir kızı yanına alacağını söyledi. Seni gördüğüm anda bahsettiği kişinin sen olduğunu anladım, ve seni bu yoldan döndürmek için elimden geleni

yaptım. Ama sen inatçı bir kızsın, bunu sana söyleyen olmuş muydu?"

"Ne gördü?"

"Öldüğünü gördü."

Valkyrie bir adım geriledi. "Oh."

"Benden bir zaman veya bir mekan istersen, cevap veremem. Gördükleri hiçbir zaman çok belirgin olmazdı."

"Nasıl... nasıl öleceğim?"

Ghastly, "Acı çekerek," diye cevap verdi. "Çığlıklar atarak."

Valkyrie dilini yeni dişinin üzerinde gezdirdi ve bir şey söylemedi.

Ghastly elini leğenin üzerinde gezdirdi ve su normal haline dönerek leğenin içine saçıldı. Geriye kara tozdan yapılmış iki kalıp kaldı ve Ghastly kalıpları sehpanın üzerine aldı. "Dövüşmen gereken bir düşman olduğunu söyledi. Karanlığın yaratıklarından biri. Kurukafa bir süre yanında savaşmış, ama... Bu gibi şeyleri görmekten çok hissederdi, biliyor musun? Korku, ölüm ve çaresizlik hissetmiş. Dünyanın yok olmak üzere olduğunu ve kötülüğü hissetmiş. Hayal bile edilemeyecek bir kötülük."

Valkyrie'nin boğazına bir şey düğümlendi ve yutkunmak zorunda kaldı. "Bu yaratık, nereden gelmiş?"

"Bilmiyorum."

"Pekala, neymiş? Bir vampir mi, Yüzü Olmayan mı, veya..."

"Bilmiyorum."

"Öyleyse, tek bildiğin şey benim öleceğim mi? Ben zamanda seyahat edilen filmleri çok izledim. Geleceğin belirsiz olduğunu biliyorum. Olacakları bilmenin olacakları değiştirebileceğini biliyorum. Ben de bunu yapacağım. Eğitimimin üzerine düşeceğim ve bu karanlık yaratıkla karşılaşınca, onu öyle bir tekmeleyeceğim ki, sonrasında boynuna tasma takıp köpeğim olarak dolaştıracağım."

"Ben bunun değişebileceğini sanmıyorum."

"O zaman beni iyi tanımıyorsun demektir."

Ghastly kafasını kaldırıp kıza baktı, sonra derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça içine doldurduğu havayı boşalttı.

Valkyrie, "Bir şey daha var," dedi. "Belki farketmedin, ama bu işi bırakmak veya bırakmamak konusundaki kararı ben verdim."

Ghastly başıyla onayladı. "Konuyu bir daha açmam."

"Güzel. Ve Ghastly, geri dönmene çok sevindim."

Ghastly gülümsedi. "Teşekkürler."

Kurukafa içeriye girdi. "Gitmek zorundayız."

Ghastly hayal kırıklığına uğramıştı. "Ama daha çay içeceğim."

"Çay için vaktimiz yok. Aranmore Çiftliği'ne gittiğimde, arazisinde sıradışı bir şey görürse beni araması için telefon

numaramı Paddy Hanratty'e bırakmıştım. Paddy beni aradı. Siyah saçlı bir adam arazisinde dolaşıyormuş."

Valkyrie, "Jaron Gallow olabilir mi?" diye sordu. "Veya Batu?"

"Olabilir. Paddy adamın telefonda konuştuğunu ve mekanın hazır olduğu konusunda bir şeyler söylediğini duymuş. Sonra da bir açıklama yapmadan çiftliği terketmiş."

Ghastly aksice, "Bu iyi değil," dedi.

Valkyrie kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Kurukafa, Valkyrie'ye baktı. "Görünüşe göre, Diableri-e kapının tam olarak nerede açılacağını biliyor. İşler bizim istediğimiz gibi gitseydi, çiftliğin topraklarında birkaç saat dolaşıp kapıyı açmadan önce tam yerini bulmaları gerekirdi. Açıkçası, şimdiye kadar işler arzu ettiğimiz gibi gitmedi."

Valkyrie, "Kapının nerede açılacağını biliyorlarsa," dedi. "Ve Fletcher'ı da yanlarına alırlarsa, ayine hemen başlayabilirler, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Biz ne yapacağız?"

"İlk yapmamız gereken, düşmanın ne bildiğini öğrenmek. Bunu da kendimiz yapmak zorundayız, ya da Fletcher'a yaptıracağız."

Dükkanın ana odasına geri döndüler, Tanith baş aşağıya tavanda oturuyordu ve öfkeli gibiydi. Fletcher ise hayran gözlerle Tanith'e bakıyordu.

Kurukafa olumsuzca başını iki yana salladı. "Ah, Tanrı aşkına..."

19

YENİ TAPINAK LİDERİ

da, konferans merkezindeki odalardan sadece biriydi. Diğer odalarda, iş adamları müşterilerine akış diyagramları ve grafikler gösteriyordu, ama bu odada sunum yapılmıyordu. Bu odada, dokuz kişi uzun bir masanın başında oturuyor ve pencerenin kenarında dikilen kel kafalı adama bakıyordu.

Bay Bliss, Dublin'i seyrediyo·l: "Burada konuştuğunuz her şey yasadışı," dedi.

Altın renkli gözleri olan bir adam, "Başka seçeneğimiz yok," dedi. "Guild'in bizi nereye götürdüğünü biliyoruz ve onu takip etmek gibi bir niyetimiz yok. Tapınak'ın yeni bir lidere ihtiyacı var."

"Benden daha yetenekliler var."

Gri saçlı bir kadın olumsuzca başını iki yana salladı. "Ama onlar bu makamı çok istiyor."

"Guild'i devirmek uluslar arası bir güç karmaşasına sebep olur."

"Bu eylemimiz uluslar arası camiada saygı görürse, her şey değişir. Bliss, Guild'i devirirsek ve yerine sen geçersen, bizim konumumuzu güçlendirirsin. Dünyanın dört bir yanındaki Konseyler seni tanıyor. Birçoğu senden korkuyor."

"Benim yönetmek gibi bir arzum yok."

Yine altın renkli gözleri olan adam konuştu. "Belki de bu seçim senin değildir. Birinin mücadele etmesi lazım. Birinin Guild'in koyacağı yeni kanunlara karşı çıkması lazım. Özür dilerim dostum, ama bir savaş çıkarmadan bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Bliss sessiz kaldı. "Bunu yaparsak, benim yöntemimle yaparız."

"Tabii ki."

"Ve mevcut kriz çözülene kadar bekleriz."

"Anlaştık."

Bliss odadakilere döndü ve başıyla onayladı. "Anlaştık."

20

ARANMORE CİFTLİĞİ

urukafa, Ghastly'nin minibüsünü sürerken Valkyrie da ön koltukta yanındaydı. Ghastly, Tanith ve Fletcher arkadaki minderlerdeydi. Köşeleri ne kadar hızlı dönerlerse dönsünler, ne kadar derin bir çukurun içine girerlerse girsinler, Ghastly ve Tanith yerinden kıpırdamıyordu. Diğer taraftan, Fletcher bir çamaşır makinesinin içinde sağa sola savrulur gibiydi ve bu durumdan hoşnut değildi.

Aranmore'a ulaştılar ve çiftlik evine yanaştılar. Görünüşe göre, bu civarda çok fazla yağmur yağmamıştı. Zaten Valkyrie de yağmurdan sıkılmaya başlamıştı.

Minibüs durdu ve Kurukafa eşarbı ve ile güneş gözlüğünü taktı. Şapkasını öne doğru eğdi ve dışarıya çıktı. Paddy

kendilerine doğru gelirken Valkyrie de aşağıya indi, adamın elinde bir kürek vardı ve yüzü kıpkırmızıydı.

Endişeli bir ses tonuyla, "Sizi aradım çünkü şüpheli bir şey görürsem arayacağımı söylemiştim," dedi. "Gelmenizi istediğim için değil."

Kurukafa, "Sizi anlıyorum," dedi. "Ama başka şansımız yoktu."

"Anlamıyorsunuz. Burayı satmıyorum, ne size, ne de diğerlerine, kimseye."

"Evinizi satın almaya niyetimiz yok."

"Güzel, çünkü zaten alamazsınız."

Valkyrie sessiz kaldı. Diğer taraftan, yaşlı adama yaklaşmanın en iyi yolunun ne olacağını konuşmuşlardı. Kötü bir şeyler olmadan araziyi terketmesini istiyorlardı, ama kolay korkacak birine benzemediği konusunda da hemfikirlerdi. Bu yüzden adama gerçeği söylemeye karar vermişlerdi.

Kurukafa, "Neye inanırsınız?" diye sordu.

Paddy bir kaşını havaya kaldırdı. "Bana İncil satmayacaksınız, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman din değiştirmemi istiyorsunuz, öyle mi? Gurum okşandı ama bana bir bakın, sizce buna gerçekten değer mi?"

Kurukafa, "Dinini değiştirmek için de burada değiliz," dedi. Bu konuşmadan keyif alıyor gibiydi.

Paddy karşısında duran ikiliye baktı. "Benimle kasıtlı olarak dalga mı geçiyorsunuz?"

"Pek sayılmaz. Sizinle dalga geçmek işe yaramaz."

Paddy iç geçirdi. "Evet, bir şeylere inanıyorum. Çok dindar olduğumu söyleyemem ama..."

"O zaman bu hayatta bizim kavradığımızın ötesinde şeyler olduğunu da kabullenmeye hazırsınız, değil mi?"

Paddy omzunu silkti. "Yaşlanınca, hiçbir şey bilmediğini farketmeye başlıyorsun. Evet, dediğin gibi hazırım."

"Ya büyü?"

"Şapkadan tavşan çıkartma falan mı?"

"Hayır."

"Gerçek büyü mü? Gerçek büyünün varlığına inanıp inanmadığımı mı merak ediyorsun?"

"İnanıyor musunuz?"

Paddy bir süre duraksadı. "Bunu sormanız çok komik. Babam Pat Hanratty inanırdı. En azından, ben öyle olduğunu düşünüyorum. Çocukken ufak tefek şeylerden bu anlamı çıkarttığımı hatırlıyorum. Neden sordunuz?"

Kurukafa, Valkyrie'ye döndü. Valkyrie parmaklarını şıklattı ve bir alev topu açığa çıktı.

Paddy'nin yüzü aydınlandı ama gülümsüyordu. "Bu, gerçekten de etkileyiciydi. Bunu nasıl yaptın?"

Valkyrie, "Büyü," diye cevap verdi. Bunun bir numara olmadığını göstermek için kollarını sıvadı.

Paddy'nin gülümsemesi biraz azaldı. "Ben... anladığımı sanmıyorum..."

Kurukafa, "Baban haklıydı," dedi. "Gerçek büyü var. Gerçek büyüler var. Paddy, dışarıda dünyayı değiştirmek isteyen kötü adamlar var ve bunun için senin arazine ihtiyaçları var."

Paddy olumsuzca başını iki yana salladı. "Ne istediğinizi anlayamıyorum..."

Valkyrie, "Bu arazi önemli," dedi. Alevi söndürdü. "Her şey burada olacak."

"Nerede ne olacak?"

Kurukafa, "Bir boyut kapısı açılacak," dedi. "Bu dünya ile bir başka dünya arasında, ve Yüzü Olmayanlar buraya adım atacak."

"Yüzü?.."

"Kötü adamlar. Biz iyi adamlarız."

Paddy, "Üzerine alınma," dedi. "Ama ben senin biraz çatlak olduğunu düşünüyorum."

Kurukafa güneş gözlüklerini, şapkasını ve eşarbını çıkarttı. Paddy karşısında duran iskelete baktı.

Yaşlı adam, "Hayır," dedi. "Galiba deli olan benim."

Valkyrie dikkatlice adama baktı. Yüzü solmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı, adamın dizlerinin bağı çözülürse yardıma koşmaya hazırdı. Ama kendinden geçmek yerine, Paddy dudaklarını büzüştürdü ve başıyla onayladı.

"Pekala. Tamam. Sen bir iskeletsin."

"Öyleyim."

"Pekala. Emin olmak için soruyorum, sen de büyücüsün, değil mi?"

Valkyrie, "Evet," diye cevap verdi.

"Pekala. Bir yere oturmam lazım."

Kurukafa, "Sen bir yere oturmadan önce," dedi. "Seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum."

Minibüsün yanındaki kayar kapı açıldı ve Ghastly ile Tanith dışarıya çıktı, Fletcher hemen peşlerindeydi.

Paddy, Ghastly'e baktı. "Sana ne oldu?"

Ghastly, "Doğmadan önce lanetlendim," diye cevap verdi.

"Tamam, anladım. O zaman hepiniz büyülüsünüz? Şu saçma sapan saçları olan çocuk bile mi?"

Fletcher, "Adım Fletcher Renn," dedi. "Ve şimdi dünyanın en önemli insanıyım."

Paddy, Fletcher'a baktı, sonra Kurukafa'ya, ardından Valkyrie'e baktı. "Büyü otomatik olarak beraberinde dayanılmaz acıları da getiriyor mu, yoksa ben ikisine birden şahit olacağım için sanslı mıyım?"

Valkyrie, "Sadece şanslısın," diye cevap verdi.

Yaşlı adam olumsuzca başını iki yana salladı. "Babam bunları görseydi çok hoşuna giderdi. Gerçekten ama gerçekten çok mutlu olurdu. Ve benim arazim önemli, öyle mi?"

Kurukafa, "Hem de çok," diye cevap verdi. Fletcher'a döndü. Ne yapması gerektiğini söyledi ama Fletcher şüpheyle dedektife baktı, ama sonunda emre itaat etti. Ellerini havaya kaldırdı ve gözleri kapalı yürümeye başladı. Kurukafa peşinden gitti.

Tanith ve Ghastly'i yalnız bırakan Valkyrie, Paddy ile yürümeye başladı.

Valkyrie, "Hala oturmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Sanırım iyiyim, teşekkürler."

Valkyrie adamın elindeki küreğe baktı. "Çok mu çalışıyorsun?"

Adam başıyla onayladı. "Çukur kazıyordum. Bunun için bir büyün var mı?"

"Ah, pek sanmıyorum..."

"Olsaydı çok işe yarardı. Hayatımın büyük bir kısmını elimde bu kürekle çalışarak geçirdim. Muhtemelen geri kalanını da anlamsız şeyler için harcamışımdır. Yaşam büyü ile daha kolay olabilirdi. Nasıl bir duygu?"

Valkyrie bir an için her şeyi sıradanlaştırmayı düşündü, ama adamın gözlerindeki ifadeyi görünce doğruyu söylemeye karar verdi. "Harika bir duygu," diye cevap verdi.

Fletcher, "Bunu yapabileceğimi nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kurukafa, "Yapabilirsin çünkü yapabileceğin şeylerden bir tanesi," diye cevap verdi. "Gerçekliğin duvarının en zayıf olduğu yerde hafif bir karıncalanma hissedeceksin."

"Karıncalanma mı?"

"Evet, veya hafif bir yanma."

"Ya da dişin ağrıyabilir, burnun kanayabilir veya kalp krizi geçirebilirsin, söylemesi zor."

"Kalp krizi mi?"

"Endişelenme, seninle ilgileniriz."

Fletcher yutkundu.

Paddy, "Bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Tanıdığın kişilerle bir araya geldiğinde, senin yaşındaki çocuklarla, ne hissediyorsun? Onları küçümsüyor musun?"

"Neden onları küçümseyeyim?"

"Hızlı koşan biri yavaş olanları küçümser. Ama ya biri gerçekten çok hızlı koşabiliyorsa? O zaman yavaş olanlar can sıkıcı bir detaya dönüşür. Üstünlük beraberinde küçümsemeyi de getirir."

Valkyrie, "Ben buna katılmıyorum," dedi. Olumsuzca başını iki yana salladı. "Diğer insanların yapamadığı şeyleri yapıyor olabilirim, ama onlar da benim yapamadığım şeyleri yapıyorlar. Bence adalet yerini buluyor."

Paddy gülümsedi. "Ama diğer insanlar okuldaki derslerde, teniste veya bisikleti tamir etmekte senden daha iyi... sense büyü yapıyorsun. Bunun adaletli bir tablo olduğunu sanmıyorum."

"Evet, sana katılıyorum, ama yine de ölümlüleri küçümsememi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ölümlüler mi? Bize böyle mi diyorsunuz?"

Valkyrie'nin yüzü kızardı. "Bu, resmi bir sıfat değil. Demek istediğim, aslında mantıklı sayılır çünkü siz ölümlüsünüz, ama biz ise..."

Adam hafifçe gülümsedi. "Sanırım teorim kanıtlandı."

"Ne? Hayır, kanıtlanmadı."

"Büyü yapanlar kendilerine ne diyor? Sihirbaz mı?"

Valkyrie, "Büyücü," diye cevap verdi.

"Öyleyse, büyü yapanlar kendilerini büyücü diğer insanları ise ölümlü olarak görüyor. Bu, kulağa kendilerini tanrılaştıran insanların bakış açısı gibi geliyor, değil mi?"

"Büyücüler kendilerini tanrılaştırmaz."

"Neden olmasın? Tanrıların gücüne sahipler, değil mi? Parmak uçlarında büyü var. Yaptıkları şeyler dünyayı etkiliyor. Siz bu görevinizde başarısız olursanız, ne olur?"

Valkyrie duraksadı. "Dünya yok olur."

Paddy bir kahkaha attı. "Harika! Çok güzel! Anladın mı? İşiniz bu yüzden önemli! Bir ölümlü işinde başarısız olursa ne olur? Noel ikramiyesi mi almaz? Kovulur mu? Ve etrafın-

da yaşam eskisi gibi devam eder. Ama bir büyücü başarısız olursa, örneğin siz ve arkadaşlarınız başarısız olursanız, dünya yok olacak. Neden kendinizi tanrı olarak görmeyesiniz? Dünyanın kaderini ellerinizde tutuyorsunuz. Bu tanrılaşmak değilse, nedir bilemiyorum."

"Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Ne konuşmak istiyorsun?"

"Kulağa mantıklı gelebilecek herhangi bir şeyden."

Paddy bir kahkaha daha attı, bu arada Fletcher bir şeyler hissettiğini söyledi. Arka bahçeden çıkmış çimenlerin üzerinde yürüyorlardı. Fletcher'ın gözleri açıktı ve parmakları havadaydı. Adımları yavaşladı ve sonunda bir yerde dondu kaldı.

"Vızıldıyor," dedi. "Işınlandığım zamanki gibi, parmaklarımda hissedebiliyorum. Şimdi, aynı şeyi bütün bedenimde hissediyorum." Hafifçe arkasına döndü. "Burası, biliyorum. Tam burası."

Valkyrie'ye göre, çocuğun durduğu yerin sıradışı bir özelliği yoktu. Ama Flecther'ın sesi güçlü çıkıyordu ve gözlerine kararlılığı yansımıştı.

Paddy, "Burası neden önemli?" diye sordu. "Diğer yerlerden bir farkı yok ki."

Fletcher, "Siz göremezsiniz," dedi. "Ama ben hissedebiliyorum. Harika. Şimdi kapıyı açabilirim."

Kurukafa, "Hayır, açamazsın," dedi. "Ama yeri bulduğun için teşekkürler."

Fletcher, "Hayır, daha fazlasını yapabilirim," diye ısrar etti. "Diğer tarafa geçebilirim."

Kurukafa, "Geçemezsin ve geçmeni tavsiye etmem," dedi. Fletcher ortadan kaybolurken kelimeler ağzından yavaşça döküldü.

Paddy havaya sıçradı. "Yüce Tanrım!"

Valkyrie, Kurukafa'ya döndü. "Bunu yapabilir mi? Diğer tarafa geçebilir mi?"

Kurukafa, "Ben... bilemiyorum," diye cevap verdi.

Valkyrie elini ağzına götürdü. "Eğer diğer tarafa geçtiyse, Yüzü Olmayanlar'ın yanındadır. Onu paramparça ederler."

Kurukafa olumsuzca başını iki yana salladı. "Isthmus Çapası yanında değil. O olmadan, içinden geçmeyi bırak kapıyı aralamasına bile imkan yok. Hayır, bu imkansız."

Paddy, "O zaman nerede?" diye sordu.

Valkyrie çalan cep telefonunu hemen kulağına götürdü.

Tanith diğer taraftan, "Hey, Val," dedi. "Bir şey mi kaybettiniz? Yüzünde aptal bir ifade olan komik saçlı biri olabilir mi? Size bir şey hatırlattı mı?"

Valkyrie rahatlayarak iç geçirdi. "Kurukafa, Tanith'in yanındaymış."

Kurukafa hızlı adımlarla minibüse doğru yürürken, "Onu öldüreceğim," diye mırıldandı.

■■■

Dublin'e geri döndüler ve Fletcher yol boyunca tek bir kelime bile etmedi. Kurukafa yapmaya çalıştığı şeyden ötürü çocuğu beş dakika boyunca azarladı, konuşma sona erdiğinde Fletcher'ın saçları terden kafasına yapışmıştı. Valkyrie uzun zamandır bu kadar gülmemişti.

Ghastly'nin sağlık kontrolü için Kenspeckle'ın yanına dönmesi gerekiyordu ve Tanith de birlikte gitmeyi kabul etmişti. İki kişi daha oyuna dahil olduğu için, Kurukafa ışınlayıcı Fletcher'ı laboratuvarda tutmak konusunda kendini daha iyi hissediyordu. Dedektif bunu dile getirince, Fletcher gözlerini kıstı ve yola çıktıklarından beri ilk kez konuştu.

"Sanki herkes bana bebek bakıcılığı yapıyor."

Valkyrie, "Çünkü seni gözetim altında tutmamız lazım," dedi.

Fletcher, Tanith'e geceyi yanında geçirip geçiremeyeceğini sorarken, üçlüyü yalnız bıraktılar.

Valkyrie, Mor Tehlike'ye geri dönerken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Kurukafa, "En kötüsü için hazırlıklı olmalıyız," diye cevap verdi. "Tüm çabalarımıza rağmen kapıyı açmayı başa-

rırlarsa, onları öldürebilecek kadar güçlü tek silaha ihtiyacımız olacak."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Nedir o silah?"

"Eskilerin Asası."

Kurukafa direksiyona geçti ve Valkyrie de yerini alıp emniyet kemerini taktı. "Kurukafa, sen asayı kırmıştın."

"Hayır, ben asaya gücünü veren siyah kristali kırmıştım. Tek ihtiyacımız olan şey, bir başka siyah kristal ve elimizde bir tanrıyı öldürecek silahımız olur."

"Siyah kristalin aynısından nerede bulacağımızı biliyor musun?"

Kurukafa arabayı çalıştırdı ve gaza bastı. "Pek değil."

"Başka siyah kristaller var mı?"

"Kesinlikle."

"Nerede olduğunu nasıl bulacağız?"

"Araştırma yapacağız, Valkyrie."

Valkyrie'nin omuzları çöktü. "Araştırmadan nefret ediyorum. Ev ödevi kadar kötü."

"En son ne zaman ev ödevi yaptın?"

"Ben her zaman ödevlerimi yaparım."

"Senin ödevlerini yansıman yapıyor."

"Ama anıları bana geçince sıkıntısı da beraberinde geliyor. Pratikte aynı şey sayılır."

"Dünyanın dört bir yanındaki öğrenciler senin için göz yaşı döküyor."

"Ah, kes çeneni."

"Ama endişelenme, bu araştırma eğlenceli olacak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Amcan ölmeden önce Asa hakkında bir kitap yazmayı düşünüyordu. Gordon'u tanıyorsam, konu hakkında bir sürü not almış olmalı."

Valkyrie'nin morali düzeldi. "Öyleyse, tek yapmam gereken onun notlarını okumak, öyle mi?"

"Sen notlarını oku, ben de kütüphanede kendi başıma bir araştırma yapayım, bakalım önce hangimiz bir cevap bulabilecek. Anlaştık mı?"

Valkyrie çok fazla sırıtmamaya çalıştı. "Anlaştık," dedi. Sinir bozucu bir ses tonuna bürünmemek zordu. Amcası iki yıldır ölüydü, ama eski evinin çalışma odasında sırlardan oluşan gizli bir hazinesi vardı. Valkyrie gizli odaya girmeyi çok seviyordu ve bunu yapmayı özlemişti.

Ayrıca, ölü amcasıyla birkaç haftadır konuşmamıştı.

21

ŞANS KAPIYI ÇALINCA

Deniz Cadısı çanın çaldığını duydu ve gölün yüzeyine çıktı. Kafasını sudan çıkarttı, iskeletle kızın kendisine acı çektirmek için geri dönmediğinden emin olmak istedi.

Sudan çıktı ve sahilde dikilen adama baktı. "Beni rahatsız eden kim?" diye sordu.

Adam, "Ben," diye cevap verdi.

"Sen kimsin?"

"Batu."

"Senin ismin Batu değil."

"Seçtiğim isim bu, bu yüzden de benim ismim sayılır."

Deniz Cadısı iç geçirdi. "Beni neden rahatsız ettin?"

Batu kadına baktı. "Sana yanlış yaptılar, leydim. Elli sene önce sana bir ceset verdim, suyun içinde seninle kalmasını sağladım ama onu senden çaldılar."

Deniz Cadısı öfkeyle hırladı. "Bunun farkındayım. Seni neden ilgilendiriyor?"

Kendini Batu olarak tanıtan adam, "Sana bir fırsat sunabilirim," dedi. "Sana yanlış yapanlardan intikamını alabilirsin."

"Nasıl?"

"Seni bu gölden alıp denize taşımamız gerekecek. Böyle bir teklife ne dersin?"

Deniz Cadısı adama baktı. "Beni denize mi taşıyacaksınız? Bunu yapabilir misin?"

"Sen burada kapana kısıldığından beri dünya çok değişti. Seni de içine alacak kadar büyük su tankları ve böyle bir tankı bir yerden başka bir yere götürecek araçlar var. Tekrar soruyorum, böyle bir teklif ilgini çeker mi?"

Deniz Cadısı, "Evet," diye cevap verdi. Yüzlerce yıldır ilk kez gülümsedi. "Oh, evet."

22

ÖLÜ AMCAYLA SOHBETLER

Major Tehlike, Gordon Malikanesi'nin önünde durdu ve Valkyrie cebinden anahtarı çıkartıp kilide soktu. Alarm kararlı bir biçimde bipledi ve Valkyrie güvenlik kodunu girdi.

Gordon'un evi, her ne kadar on sekiz yaşında bastığında Valkyrie'nin de olacak olsa, her zaman Gordon'un evi olarak kalacaktı. Şimdi sessiz ve boştu.

Kurukafa, "Ben buradan işe başlayacağım," dedi. Valkyrie'nin yanından geçti ve yemek odasına girdi. "Çalışma odasından başlamak istiyorsan, ümit ederim sabaha karşı bir şey bulursun."

Valkyrie, "Bol şanslar," dedi. Basamakları çıktı. Çalışma odasına girdi, kapıyı arkasından kapattı, sonra duvardaki raflara doğru yürüdü. Sahte kitabı yerinden çekti ve kitaplık kenara çekildi, arkasındaki gizli oda açığa çıktı. Valkyrie ilk kez içerideki nesnelere ve kalıtlara göz gezdirmedi. Masanın üzerindeki Eko Taşı hafifçe parıldamaya başladı ve hafif kilolu bir adam odanın ortasında belirdi. Adam sırıtıyordu.

"Merhaba," dedi. "Yüzündeki ciddi ifadeye bakılacak olursa, buraya ölen amcanı özlediğin ve sohbet etmek istediğin için değil, bir iş için geldin."

Valkyrie bir kaşını havaya kaldırdı. "Artık sen bu musun? Gordon musun? Onun kişiliğinin kaydedilmiş bir kopyası değil misin?"

Gordon gururla, "Evet, Gordon'um," diye cevap verdi.

"Bundan emin misin? Sohbetin ortasında fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

"Bir karar verdim. Gordon bu Eko Taşı'na kendisini kazıdı, ama ben öğrenmeye, yeni deneyimler edinmeye ve gelişmeye devam ediyorum. Artık kendime ait anılarım var. Onun gibi gerçek bir insanım, ve ikimiz de aynı kişi olduğumuza göre, ben artık Gordon'um, çünkü o artık aramızda değil. Filozofça bir yaklaşım. Bu yüzden, evet ben Gordon'um."

Valkyrie, "Buna çok sevindim," dedi. "Doğruyu söylemek gerekirse, ben de seni gerçek amcam olarak görüyorum."

"Pekala, o zaman anlaştık."

"Anlaştıysak, Kurukafa'ya senden bahsedebilir miyim?"

Gordon, "Ah," dedi. "Henüz değil. Ben... neye dönüştüğümü... diğer insanlarla paylaşmaya hazır değilim. Ama kısa süre sonra bu sırrı diğerleriyle de paylaşacaksın, sana söz veriyorum."

"Pekala, çünkü bu sırrı saklamak hoşuma gitmiyor."

"Seni anlıyorum ve takdir ediyorum. Söylesene, ailen nasıl?"

"İyiler. Yarın evlilik yıldönümleri, sabah Paris'e doğru yola çıkacaklar."

Gordon iç geçirerek, "Ah, Paris," dedi. "Ben her zaman Fransızlara kendimi yakın hissetmişimdir, bilirsin. Kitaplarımdan biri Fransa'da geçiyordu, katedrallerin ve Şanzelize Caddesi'nin arasında."

Valkyrie başıyla onayladı. "Beyinyiyen. En iyi kitaplarından biriydi. Gordon, hiç Batu isminde birini duydun mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Bir dizi cinayetin arkasında Batu'nun olduğunu ve bir Işınlayıcı'yı kullanarak bizim gerçekliğimiz ile Yüzü Olmayanlar'ın tutulduğu gerçeklik arasındaki boyut kapısını açacağını düşünüyoruz."

"Bu mümkün mü?"

"Kurukafa konuyu çok ciddiye alıyor, bence mümkün."

"Öyleyse, size nasıl yardım edebilirim?"

"Yüzü Olmayanlar geri dönerse, onlarla savaşmak için Asa'ya ihtiyacımız olacak."

"Ama sen bana Kurukafa'nın asayı kırdığını söylemiştin?"

"Kristal artık çalışmıyor ama yerine yeni bir kristal bulursak..."

"Ah. Benim konuyla ilgili araştırmalarımda kristalle ilgili bir şey bulup bulmadığımı merak ediyorsunuz."

"Kesinlikle."

"Şanslısınız, bu konu hakkında çok şey biliyorum."

"Benzer bir kristali nereden buluruz, biliyor musun?"

"Aslında, biliyorum."

"Gerçekten mi? Nerede?"

Gordon yeri işaret etti ve Valkyrie kaşlarını çattı.

"Ayakkabılarımız mı?"

"Mağaralarda."

Valkyrie gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi misin? Evin altınki mağaralarda siyah kristaller mi var? Neden olduğunu bana da söyler misin?"

"Bu ev, yüzlerce yıl önce, Anathem Mire isminde bir büyücü tarafından, mağaraların girişi üzerine inşa edildi."

"Kurukafa bana ondan bahsetmişti. Düşmanlarını mağaralara hapseder ve onları yaratıklara yem yaparmış."

"Tahmin edeceğin gibi, hoş bir insan değildi."

"Yüzü Olmayanlar'a tapmıyor muydu?"

"Hayır, ama onları inceliyordu. Yazılı metinleri ve Yüzü Olmayanlar ile Eskiler'in tarihini araştırıyordu, çünkü gücün peşindeydi. Araziyi satın aldı, üzerine evi inşa etti ve mağaraları keşfetmek için çok uğraştı. Mağaraların barındırdığı sırların peşindeydi ve mağaralar birçok sırrı barındırıyordu."

"Ne gibi?"

"Aşağıdaki yaratıklar neden büyüden etkilenmiyordu? Havada bir şey mi vardı? Kayalarda olabilir miydi? Yoksa minerallerin karışımı mıydı? Başka bir şey miydi? Bunun bir açıklaması yoktu, Valkyrie. Sadece, bilmiyoruz. Tuttuğu kayıtlara göre, Mire mağaralara yedi kez inmiş. İlkinde yanında on kişi varmış, tek geri dönen Mire olmuş. İkincisinde, on beş büyücü kaybetmiş. Yine, Anatham Mire tek sağ kalanmış. Grup ne kadar kalabalıksa saldırıların o kadar arttığını keşfetmiş. Büyü gücü yaratıkları çekiyormuş."

"Bunu keşfettikten sonra, yanına aldığı adam sayısını azaltmış ve daha başarılı olmuş. Yine geriye sağ dönen tek kişi Mire oluyormuş, ama bunun sebebi kimseye bir şey söylememeleri için büyücülerden sağ kalanlarını kendisinin öldürüyor olmasıymış."

"Mağaralara altıncı seyahatinde, siyah kristallerden bir damara rastlamış. Ekibinden birine bir örnek almasını söy-

lemiş, ama büyücü kristale değer değmez, Mire'ın tabiriyle 'kara bir şimşek' tarafından çarpılmış ve toza dönüşmüş."

"Bu damarın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kayıtlarında bir harita vardı, buradaki raflardan birinde olmalı. Zaten bu evi satın almaya beni teşvik eden de Mire'ın günlükleriydi, bu sayede mağaralarda ben de keşfe çıkabilecektim. Ama hiçbir zaman siyah kristallerin bulunduğu yere kadar gidemedim. Bende büyü gücü olmadığı için, genelde yaratıklar beni umursamıyordu, ama yine de, birkaç kez paçamı zor kurtardım. Bu yüzden de, mağaralarda macera yaşamayı maceraperestlere bıraktım."

"Kristali almaya çalışan adam ölmüş. Biz nasıl alacağız?"

"Burada senin Eskiler'in soyundan geliyor olman işe yarayacak. Kristali çıkartan Yüzü Olmayanlar'dı, bu doğru, ama Eskiler kendilerini onların gücünden etkilenmiyordu ve onların hislerine görünmezdi."

"Tamamen bağışıklık kazandıklarını söyleyemeyiz. Asa'yı kullanarak birbirlerini öldürdüler."

"Ah, ama o zaman kristal Asa'nın ucundaydı, yok edici gücü Asa'yı elinde tutan kişi isteği kişiye veya isteği nesneye yönlendirebilirdi. Biz ise kristalin orijinal formundan bahsediyoruz. Bence kristal böyle bir tepki verdi ve kendisine dokunanı öldürdü, çünkü senin gibi Eskiler'in kanını taşımıyordu."

Valkyrie amcasına baktı. "Sence mi?"

"Kısmen emin sayılırım."

"Kısmen mi?"

"Kısmen emin değil de, pozitif hisler içerisindeyim diyelim."

"Ve benim yaşamımı bunun için riske atacaksın, öyle mi?"

Gordon hafifçe gülümsedi, sonra gülümsemesi yüzünden silindi ve olumsuzca başını iki yana salladı. "Tanrım, hayır."

"Ama sen bir sorun çıkmayacağını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bunu yapma. Saçma bir fikirdi."

"Ama yine de, senin teorindi."

"Teori, tahminin akademik karşılığıdır. Nereden bileyim? Bunu yapma."

"Günlük nerede? Arkandaki rafta duran mı?"

"Hayır, o değil."

"Cildin üzerinde Anahtarı Mire'ın Günlüğü yazıyor."

Gordon tereddüt etti. "Hayır."

Valkyrie öne adım attı ve Gordon önüne geçti. Valkyrie derin bir nefes aldı ve elini amcasının yüzünün içinden geçirdi.

Gordon, "Hey!" diye haykırdı. "Bunu yapma."

Valkyrie elini geri çekti, parmakları arasında günlük vardı, Gordon bunu görünce kaşlarını çattı.

"Hiç adil değildi."

"Özür dilerim."

"Etrafta gezinip elini insanların yüzünün içinden geçiremezsin. Öncelikle, çok kaba bir davranış. Diğer taraftan, çok rahatsız edici."

Valkyrie günlüğü masanın üzerine koydu, sayfaları açtı ve karıştırmaya başladı. "Gerçekten üzgünüm."

"Böyle bir şey, neyin gerçek neyin değil olduğunu gösteren belirgin bir eylem, insanın kendisini sorgulamasına sebep oluyor, biliyor musun?"

Valkyrie günlüğün sayfaları arasından bir parşömen çıkarttı ve masanın üzerine serdi. Mağara sisteminin haritası kusursuzdu, ama bilinen koridorların arasında veya tünellerin kıyısında büyük boşluklar vardı.

Gordon, "Bir insan çevresi üzerinde sahip olduğu etki kadar etkilidir, biliyor musun?" diye sordu. "Eğer etkisiz ise, eğer fiziksel formu da düşünceleri gibi madde formunda değilse, o zaman o insan nedir? Bir insan mıdır? Yoksa sadece bir düşünce midir?"

Valkyrie parmaklarını *siyah kristaller* sözcüklerinin üzerinde gezdirdi, kelimelerin etrafı çembere alınmıştı. Valkyrie birbiri içine geçen tünellerden mağaraların girişine kadar

haritayı takip etti. Mire'ın ölçüsüne göre, kristaller iki kilometre batıda olmalıydı.

Gordon, "Sanırım kendimi sonsuza kadar kandıramam," dedi. "Ben sahteyim. Bir kopyayım. Gerçek Gordon Edgley'in gölgesiyim. Büyük bir adamdan arda kalan işe yaramaz bir parçayım."

Valkyrie haritayı katladı ve günlüğün içine koydu. "Bir şey mi dedin?"

Gordon, "Hiçbir şey," diye homurdandı.

Valkyrie, "Bunun için teşekkür ederim," dedi. Odayı terketti. Kitaplık eski yerine döndü ve Valkyrie koşarak aşağı kattaki yemek odasına indi.

Kurukafa bir sandalyenin tepesine çıkmış, en üst raftaki kitaplara göz gezdiriyordu.

Valkyrie, "Buldum," diye haykırdı.

Kurukafa başını hafifçe yana yatırdı. "Hayır. İmkansız. Bir şey bulmuş olamazsın."

Valkyrie sırıttı. "Altımızdaki mağaralarda siyah kristaller var," dedi. "Görünüşe göre, onlara dokunabilecek tek kişi benim, çünkü Eskiler'in kanını taşıyorum. Elimde bir harita bile var. Şimdi etkilendin mi?"

Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Hava atmayı çok iyi beceriyorsun."

"Senden öğrendim."

Kurukafa sandalyeden indi ve günlüğü eline aldı. "Ben hava atmam. Sadece uygun zamanda yeteneklerimi sergilerim." Haritaya göz gezdirdi. "Galiba mağaralara gidiyoruz."

"Şimdi mi? Sadece ikimiz mi?"

"Çok fazla insan çok fazla dikkat çeker, boşa harcayacak zamanımız yok. Diablerie her zaman bizden bir adım öndeydi. Bunu değiştirmenin vakti geldi."

■■■

Kurukafa anahtarı deliğe sokup çevirince Gordon'un mahzenindeki kapı açıldı. Valkyrie fenerin düğmesine bastı ve mağaralara inen merdivenlerde Kurukafa'yı takip etti.

Kurukafa belirli aralıklarla havayı okuyarak takip edilip edilmediklerini anlamaya çalıştı. Üç kez feneri söndürüp tüneller boşalana kadar beklemek zorunda kaldılar. Valkyrie'nin bir gözü tavandan sarkan sarmaşıklardaydı.

İncecik güneş ışığı demetleri, tepeden ortamı aydınlatıyordu. Mire'ın haritası kusursuzdu, ama tünellerde ilerledikçe sıcaklık da azalmaya başlamıştı. Valkyrie kıyafetinin üzerine Gordon'un ceketlerinden birini aldığı için mutluydu.

Tüneli sonuna kadar takip ettiler, sonra duvardaki bir delikten sürünerek geçtiler. Valkyrie bütün mağaranın tepelerine yıkıldığını hayal etti. Dar yerlerden hoşlanmıyordu. Hem siniri bozuluyor, hem de kendini kötü hissediyordu. Kapana kısılmak hoş değildi.

Kurukafa elini uzatıp Valkyrie'ye yardım etti ve tekrar haritasına baktı.

"Kristaller şu köşeyi döndükten sonra karşımıza çıkacak," dedi. Sorgularcasına köşeye baktı. Dedektif, "Unutma," dedi. "Bu gibi zamanlarda genelde işler beklendiği gibi gitmez."

"Biliyorum."

Köşeye yaklaşırken feneri kapattılar. Sadece kendi ayak seslerini duyuyorlardı.

Kurukafa, "Önden gitmek ister misin?" diye fısıldadı.

Valkyrie, "Bunu neden yapayım?" diye karşılık verdi.

"Bana bir şeyi ispatlamak istersin diye düşündüm."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, belki benim kadar cesur veya yetenekli olduğunu, belki de seni korumama gerek olmadığını göstermek için."

Valkyrie omzunu silkti. "Benim için sorun değil."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sen kafanı uzat ve bizi bekleyen bir yaratığın olup olmadığına bak."

Kurukafa kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve kafasını uzattı. Valkyrie her an arkasına dönüp kaçmaya hazırdı.

Kurukafa, "Pekala," dedi. "Bu, gerçekten beklenmedik bir gelişme."

23

ANATHAM MIRE

Tünel bir futbol stadyumu büyüklüğünde dev bir mağaraya açılıyordu. Tavandaki deliklerden içeriye süzülen güneş ışığı gece gökyüzünü süsleyen yıldızlara benziyor ve önlerinde duran iki katlı evin üzerine düşüyordu. Valkyrie şaşkın gözlerle eve baktı.

"Bu çok tanıdık geliyor," dedi.

Kurukafa, "Evet," diye onayladı.

"Gordon'un evine çok benziyor."

"Kesinlikle."

Yerlerinden kıpırdamadılar ve eve baktılar. Malikanenin kusursuz bir kopyası değildi. Daha zayıftı, pencereleri daha dardı ve kapı doğru yerde değildi. Çatısı biraz daha yüksek-

ti ama açıları yanlıştı. Kötü bir kabusta görülen Gordon'un evinin hatırası gibiydi.

Valkyrie cevabı belli olan soruları sormayı sevmezdi. Aslında, bundan nefret ediyordu. Ama yine de, bazen tek aklına gelen bu sorular oluyordu.

"Sence buraya nasıl gelmiş?"

Kurukafa, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. "Belki de kaybolmuştur."

Eve doğru yürüdüler, odalar dışarıdan bakınca karanlıktı. Bazılarının perdeleri kapalıydı. Kurukafa etrafa göz gezdirmeye gerek görmedi. Ön kapıya gitti ve kapıyı çaldı, kimse cevap vermeyince de kapıyı iterek açtı.

"Merhaba," diye bağırdı. "Kimse yok mu?"

Cevap veren olmayınca silahını çıkarttı ve içeriye adım attı. Valkyrie de peşinden gitti. Evin içi mağaralardan daha soğuktu ve ürperdi. Fenerin ışığı olmasaydı, zifiri karanlığın ortasında kalacaklardı.

Aşağıda hiç güç kabloları yoktu, elektrik şebekesine bağlı olduklarını sanmıyordu. Bu yüzden elektrik düğmesine parmağını uzatırken tozlanmış ampullerden birinin yeşil bir ışıkla aydınlanmasını da beklemiyordu.

Kurukafa, "Enteresan," diye mırıldandı.

Hem tanıdık hem de yabancı bir yerde olmak çok garip bir histi. Gordon'un evinde sağlam ve geniş olan ba-

samaklar, burada dar ve spiraldi. Duvarlarda resimler vardı, ahlaksız şeylerdi ve işkence gören insanlar resmedilmişti.

Yemek odasına girdiler ve Kurukafa birkaç lambayı daha açtı. Aynı iğrenç yeşil ışıkla oda aydınlandı ve karanlığı sağlıksız bir loşluğa dönüştürdü. Işığın rengi bile Valkyrie'nin midesini bulandırıyordu.

Soğuk şöminenin önünde bir sandalye ve şömine rafının üzerinde de bir ayna vardı. Valkyrie, Kurukafa'yı dürttü ve işaret etti. Sandalyede biri oturuyordu.

Kurukafa, "Hey!" diye seslendi.

Figür yerinden kıpırdamadı. Tek görebildikleri şey bir kol ve başının üst kısmıydı.

Üçlü koltuğa doğru yürüyünce sandalyeyi daha geniş bir açıdan gördüler. Valkyrie şimdi bir ayakkabı görüyordu. Ardından bir diz geldi. Sandalyede bir adam oturuyordu, sağ kolu dirsekliğin üzerindeydi ve sol kolu kucağındaydı. Elbisesi eski tarzdı ve göğsünde kara bir leke vardı. Bıyıkları ağzının kenarından aşağıya sarkıyor, çenesine doğru iniyordu. Saçları koyu renkliydi. Ellili yaşlarda duruyordu. Gözleri açıktı ve boşluğa dikilmişti.

Kurukafa, "Merhaba," dedi. Sesi sıcak ve dostçaydı, ama silahı hala elindeydi. "Adım Dedektif Kurukafa ve bu da ortağım Valkyrie Cain. Elimizdeki haritaya göre, bu ma-

ğarada siyah kristallerden bir damar olması lazım. Siz hiç gördünüz mü?"

Sandalyedeki adam kafasını kaldırmadı.

Kurukafa, "Sormamın sebebi," dedi. "Bir kristale ihtiyacımız var ve zamanımız azalıyor. Kristalleri nerede bulacağımızı bilen biri varsa, bu da sen olmalısın, değil mi?"

Kurukafa adam bir cevap vermiş gibi başıyla onayladı.

"Bu arada, eviniz çok güzel. Buna benzer bir ev tanıyoruz, yüzeyde. Aslında, bunun gerçeği gibi. Bu sadece hayal meyal hatırlanan bir kopyasına benziyor, ama kötü olduğu anlamına gelmez. Eminim burada çok mutlusundur, Anathem."

Valkyrie dedektife baktı. "Ne?"

Kurukafa, "Bence bu adam Mire olmalı," dedi. "Buraya geldi, yüzlerce yıl önce, araştırmalarına devam etmek istiyordu. Görünüşe göre, yaralandı, göğsündeki kan lekesinden bunu anlıyoruz. Bunu muhtemelen ya ekibindekilerden biri, ya da mağaralarda gezinen yaratıklardan biri yaptı, ama burada ölmek istemiyordu. Kim ister ki? Burası çok karanlık ve soğuk bir yer. Adam bir büyücü olduğu için, büyüyle bu evi yarattı, böylece tanıdık bir yerde huzur içerisinde ölebilirdi."

"Bu ev büyülü mü?"

"Hissetmiyor musun? Her şeyde insanın içini karıncalandıran bir şey var."

Valkyrie adama baktı. "Son birkaç yüz yıldır orada oturuyordu ve yavaş yavaş kan kaybından öldü, öyle mi?"

"Hayır, hayır, adam oldukça ölü sayılır."

"O zaman ev neden kaybolmadı?"

"Çünkü o ortadan kaybolmadı."

Kurukafa öne adım attı.

Valkyrie kaşlarını çattı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Onu uyandıracağım."

Kurukafa bir tekme savurdu. Sandalye geriye savruldu ve üzerindeki figürle birlikte devrildi, ama yere düşen beden çürümüş ve küflüydü, bıyıklı adamın korkunç bir yansıması gibiydi. Sonunda gözleri kıpırdadı, ortamda bir garipliik olduğunu anladı, yavaşça kafasını kaldırdı.

"Hainler!" diye hırladı. Yüzü gerildi ve ayağa kalkarken görüntüsü dalgalandı. "Yabancılar!"

Kurukafa, "Sakinleş," dedi.

Anatham Mire bir çığlık attı ve üzerlerine atıldı, Valkyrie irkildi ve adam kendisine doğru atılınca karşı saldırıya geçmeye hazırlandı.

Kurukafa, "O bir hayalet," dedi. "Sana dokunamaz."

Mire arkasına döndü ve dedektife baktı. "Burası benim evim," diye haykırdı. "Siz buraya izinsiz girdiniz."

Koltuk yerinden havalandı ve üzerlerine savruldu. Kurukafa, Valkyrie'yi koltuğun yolundan çekti.

"Koltuk sana dokunabilir," dedi. Havayı itti, üzerlerine gelen masayı yarı yolda durdurdu.

Mire kollarını iki yana açtı. "Bu evi başınıza yıkacağım," dedi. Ev titremeye başladı.

Kurukafa şömine rafının üzerindeki büyük aynayı aldı ve arkasına dönüp Mire'a doğru tuttu. Ayna adamı içine çekti ve Kurukafa aynayı duvara yasladı.

Valkyrie aynaların ruhları tutsak edebilecek tek nesne olduğunu duymuştu. Az önce neler olduğunu sormaya gerek duymayışı, kendisiyle gurur duymasına sebep oldu.

Kurukafa hayaletin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Biz buraya savaşmaya gelmedik," dedi. "Sadece siyah kristallerden bir tane istiyoruz."

Mire, "Kristaller benim!" diye bağırdı. "Bırak beni, şeytan!"

"Ben şeytan değilim, bir büyücüyüm, tıpkı senin gibi gibi. Buraya sana zarar vermeye gelmedik."

"Hilekar! Yalancı! Sen de mağaraların şeytanlarından birisin, bana işkence etmeye gelen bir başka yaratıksın! Beni delirtmeye çalışıyorsunuz!"

Kurukafa iç geçirdi ve Valkyrie'ye döndü. "Etrafa bir bakın. Buranın kendisine ait olduğunu iddia ediyorsa, belki kristallerden birkaçını da evde tutuyordur."

Valkyrie başıyla onayladı ve Kurukafa'yı hayaleti ikna etmesi için yalnız bıraktı. Mutfağa girdi ve ışıkları açtı. Gor-

don'un evinde olmayan bir bacanın altında dev siyah bir ocak duruyordu. Valkyrie bir dolabı açtı ve parmağı büyüklüğünde bir böcek elbisesinin kolunun içine girdi. Valkyrie havaya sıçradı, üzerindeki ceketi çıkarttı ama böcek çıplak kolunun üzerindeydi ve omzuna tırmanıyordu. Böceğe vurdu ama inatçı yaratık yere düşmedi ve üniformasının içine girdi. Valkyrie elini üniformasının içine soktu ve böceği yakaladı, parmakları arasındaki küçük yaratık kıvranıyordu. Valkyrie böceği odanın diğer tarafına fırlattı ve üstünü başını silkelemeye başladı.

Silkelenmesi bittikten sonra, Gordon'un ceketini yerden aldı ve üzerindeki tozları temizledi, içine bir şeyin girmediğinden emin olmak istedi. Ceketi giydi, düğmelerini ilikledi ve saçlarını düzeltti. Bu, çok mide bulandırıcıydı.

Diğer dolapları daha hızlı açtı ve elini dolap kapaklarını açar açmaz geri çekti. Yarasaya benzer bir yaratığın üzerine atladığını hayal ediyor, bu yüzden de kapakları açarken kenara çekiliyordu. Ama dolaplarda siyah kristaller yoktu, başka böcek de çıkmadı, neyse ki yarasaya benzer yaratıklar da üzerine atılmadı.

Valkyrie mutfağı terketti, böceği fırlattığı köşeye doğru öfkeli bir bakış attı ve merdivenleri çıktı. Basamaklar her bir adımında gıcırdadı. Yatak odaları Gordon'un evindekiyle yaklaşık aynı yerdeydi. Yatakların hepsi dört direkliydi ve

baş kısımları zamanla aşınmıştı. Banyo çok kötü duruyor ve ışığı da yanmıyordu, bu yüzden içeriye girmedi.

Çalışma odasına adım attı. Bir masa, raflar ve ödüllerin yerine, odanın ortasında yalnız bir sallanan sandalye vardı. Pencere mağaraya bakıyordu. Nefes kesen bir manzara değildi.

Valkyrie ellerini gizli odanın olması gereken yerdeki duvarın üzerinde gezdirdi. Duvara birkaç kez vurdu, sesleri dinledi, ama duvarın arkasında boşluk yoktu. Hayal kırıklığına uğradı, çalışma odasını terketti ve dikkatlice merdivenleri indi. Oturma odasına geri döndüğünde, hayalet aynada değildi ve Kurukafa'nın yanında oturuyordu.

Mire sakinleşmiş gibi duruyordu.

Mire, "Kristaller bu mağarada değil," dedi. Sesi kararlıydı. "Kasıtlı olarak haritanın bu kısmını yanlış çizdim, diğerlerinin işime karışmasını engellemek için. Ama yakında bir yerdeler."

Kurukafa, "Bizi oraya götürebilir misin?" diye sordu.

"Bu evi terketmeye cesaret edemedim. Mağaralarda nasıl karanlık bir güç varsa, beni bu ruhani formumla bile beni ele geçiriyor. Bu evden dışarıya çıkamam."

"O zaman bize kristallerin nerede olduğunu söyler misin?"

"Anlamı nedir? Onlara dokunur dokunmaz toza dönüşeceksiniz."

"Bunu engellemenin bir yolunu biliyoruz. Bize yardım eder misin?"

Valkyrie yakına girdi ve Mire kafasını kıza doğru çevirdi.

Hayalet, "Yaşıyor," dedi. Yüzüne şaşkınlığa benzer bir ifade takındı.

Kurukafa, "Sana söylemiştim," dedi.

"Ben neye benzediklerini unutmuştum."

"Kimin?"

"Yaşayanların, insanların neye benzediğini. Bu mağaralar uzun süredir benim evim. Çok uzun süredir ölüyüm, burada yalnızım. Tabii ki, yaratıklardan uzak duruyorum. Bazıları bu halimle bile bana zarar verebiliyor. Mağaralar büyücüler için lanetli bir yer."

Valkyrie'ye baktı.

"Sen harikasın," diye mırıldandı.

Valkyrie'nin bir kaşı havaya kalktı ve Kurukafa çabucak Mire ile asistanının arasına girdi. "Bize yardım edecek misin?"

Hayalet, bakışlarını Valkyrie'den kaçırdı ve Kurukafa'ya baktı. Başı hareket ederken hafifçe bulanıklaştı. "Tabii ki," diye cevap verdi. Arkasındaki duvar değişmeye başladı ve bir kapı açığa çıktı. Kapı açıldı. "Dikkatli olun. Kristaller öldürür."

Valkyrie kayaların içine açılan tünelde dedektifi takip ederken Mire yerinden kıpırdamadı. Tünelin duvarları için-

de kristal damarları göze çarpıyor, içten gelen siyah bir ışıkla kristaller parıldıyordu.

Kurukafa, Valkyrie'ye baktı. "Bir şey olmayacağından emin misin?"

"Kesinlikle."

"Nereden biliyorsun."

Valkyrie uzandı ve en yakındaki kristale dokundu. "Gördün mü?"

Kurukafa olduğu yerde dondu kaldı. "Bu çok aptalca bir hareketti."

Valkyrie, "İnanılmaz, ama aptalcaydı," diye düzeltti. "Gordon'un notlarında okuduğum bir teoriydi."

"Gordon yanılıyor olabilirdi, biliyor musun?"

Valkyrie, "Teorilerine güveniyorum," diye cevap verdi. "Keskiyi ver."

Kurukafa cebinden keskiyi çıkarttı ve Valkyrie'ye uzattı. Keskinin ucunu bir kristalin altına tuttu, sonra Kurukafa'nın silahlarından birinin kabzasını kullanarak keskiye vurdu ama bir çizik bile oluşmadı.

Kurukafa, "Keskiyi yerinde tut," dedi. Parmaklarını açıp kapattı ve başını geriye attı, yoğunlaşmış bir hava kütlesi kusursuz bir biçimde keskiye çarptı. Bir parça kristal serbest kaldı, daha önce Asa'nın ucunda durandan biraz daha büyüktü. Valkyrie kristali bir beze sardı. Kurukafa küçük bir

kutunun kapağını açtı ve Valkyrie kristali içine koydu. Kurukafa kapağı kapattı ve kutuyu ceketinin cebine attı. Valkyrie keskiyle tabancayı geri verdi.

"Kolaydı," dedi.

"Bir daha asla böyle bir şey yapma. Toza dönüşebilirdin, sonrasında ben de kızlarını nereden bir kibrit kutusunun içinde gömmek zorunda olduklarını ailene anlatmak zorunda kalırdım."

"Kenspeckle seni mahvederdi."

Kurukafa kapıya doğru yürürken yüzünü Valkyrie'ye döndü. "Sana sormak istiyordum, Kenspeckle'ın dediklerini biliyorsun, sence sana farklı mı davranmam gerekir?"

Valkyrie hemen, "Hayır," diye cevap verdi.

"Çabuk cevap vermek zorunda değilsin."

Valkyrie kelimeyi uzatarak, "Haaayırrr," diye cevap verdi.

"Beni eğlendiriyorsun, ama sorum hala cevapsız kaldı. Belki de bazen seni arabada bırakmalıyım."

Valkyrie, "Ama ben asla arabada beklemem," dedi.

"Çünkü daha önce hiç ısrar etmedim."

"Bir şey farketmez."

"İstediğim zaman çok otoriter olabilirim."

"Evet, ama benim üzerimde işe yaramaz."

Kurukafa iç geçirdi ve yemek odasına adım attı. Mire'ın bedeni ters dönmüş masanın yanında yerde yatıyor ve hayaleti bedenin üzerinde dikiliyordu.

"Ölmediniz," dedi. "Çok şaşırdım."

Kurukafa, "İşbirliğin için teşekkür ederim," dedi. "Karşılığında senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Beni uyandırmanız yeterliydi."

Valkyrie, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Mire gülümsedi. "Sanırım, mutlu olacağım. Evet, bundan eminim."

Kurukafa, "Umarım yine karşılaşırız, Anathem," dedi. "Sen çok... ilgi çekici birisin."

Mire saygıyla selam verdi ama bunu yaparken Valkyrie ile göz göze geldi. Valkyrie de selama karşılık verdi ve hızlı adımlarla Kurukafa'yı takip etti.

Kurukafa, "Asa, China'da," dedi. Evden dışarıya adım attı. "Bu yüzden, onu kullanabilecek tek kişi o. Tabii ki, kristali yerine yerleştirince çalışacağı varsayımı altında."

"Ya işe yaramazsa?"

"İşe yaramazsa, eminim aklıma parlak bir fikir -"

Valkyrie dışarıya adım atmak üzereyken evin kapısı kapandı ve Valkyrie arkasına döndü. Mire süzülerek kendisine doğru geliyordu, yüzünde çok uzun zamandır görülmeyen bir gülümseme vardı.

Mire, "Sen bir yere gitmiyorsun," dedi. "İskelet yüzeye geri dönebilir, ama sen benimsin."

24

DEĞİŞEN EV

Valkyrie, Kurukafa'nın diğer taraftan kapıyı yumrukladığını duydu. "Valkyrie?" diye seslendi. "Kapıyı aç."

Valkyrie, "Ben senin değilim," dedi. "Şimdi gitmek zorundayım."

Mire, "Beni asla terkedemezsin," dedi.

Valkyrie hayaletin yanından geçti, yemek odasına adım attı ve ilk pencereye ulaştı. Ama duvar eriyip pencereyi içine aldı. Diğer pencereler de aynı şekilde yok oldu, duvarlar dört bir yanı kuşattı ve çıkışları kapattı.

Valkyrie öfkeyle hayalete döndü. "Beni burada tutamazsın!"

"Bunu yapabilirim. Sen yaşıyorsun, nefes alıyorsun. Bu evin içinde yüzyıllardır yaşayan ve nefes alan bir insan yoktu."

"Bu ev gerçek değil! Sen gerçek değilsin! Sen bir hayaletsin!"

Valkyrie parmaklarını şıklattı ve bir alev topu yarattı.

Hayalet, "Bana zarar veremezsin," dedi.

Valkyrie, Mire'ın bedeninin yanına gitti ve alevi yakınlaştırdı. "Dışarıya çıkmama izin vermezsen, cesedini yakarım, bunu yaparım."

Hayalet, "Benimle burada kalır mısın?" diye sordu. "Bana arkadaş olur musun? Yüzeyde neler olup bittiğini anlatır mısın? Bu karanlık dünyanın kraliçesi olursun."

"Seni yakarım."

Mire gülümsedi, beden kıpırdadı ve bir eliyle Valkyrie'nin bileğini kavradı. Valkyrie korkuyla bir çığlık attı, alevi kayboldu. Beden ayağa kalktı ve kızın sırtını duvara yasladı. Valkyrie'nin savurduğu yumruk cesedin yüzünün solunda patladı ve elmacık kemiği içine çöktü. Valkyrie tiksinerek elini geri çekti, eline cesedin yüzünden deri parçaları yapışmıştı.

Mire, "Yaşamını hissedebiliyorum," dedi. Kızın eylemlerini umursamadı. "Beni de tamamlıyor. Birlikte bu soğuk ve karanlık yere hükmedebiliriz."

Valkyrie hayalete baktı ve sesini titretmemek için özen gösterdi. "Ben istemiyorum," dedi. "Ben hala hayattayım ve geri dönmek istiyorum."

Hayalet olumsuzca başını iki yana salladı ve ceset de aynısını yaptı. "Işık sana zarar verir, güneş seni yakar. Sen kraliçem olunca, bunlar için endişelenmek zorunda kalmayacaksın." Valkyrie cesedin elinden kurtuldu ve hayaletin içinden geçerek koştu. Mire'ın hayaleti önce dağıldı, sonra yeniden bir araya geldi. Ceset de koşarak kızın peşinden gitti.

Valkyrie koridora ulaştı ve ikişer ikişer basamakları çıkmaya başladı. Tırabzanlara tutunan cesedi gördü, dengesiz adımlarla da olsa merdivenleri çıkmaya çalışıyordu. Valkyrie üst kata ulaştığında, hayalet karşısında duruyor ve kendisine bakıyordu.

Mire, "Kaçacak bir yerin yok," dedi. "Bu evin efendisi benim ve senin güvende olman için her şeyi yapabilirim. Sen benim misafirimsin."

Valkyrie, Gordon'un çalışma odasına doğru yürüdü, ama kapı kilitliydi. Kapıya bir tekme attı ama kapı yerinden bile kıpırdamadı. Hayalet hafifçe gülümsedi.

Valkyrie parmaklarını şıklattı ve Mire'ın cesedine bir alev topu fırlattı. Alev topu cesedin göğsünde patladı ve figür sendeledi. Alevleri döverken dengesini kaybetti ve tırabzan-

lara çarpıp aşağıya düştü. Mire'ın hayaleti tısladı ve dikkatini Valkyrie'den kaçırmak zorunda kaldı. Hayalet bunu yapar yapmaz, Valkyrie omzunu kapıya geçirdi ve bu sefer kapı açıldı. Valkyrie içeriye adım attı, havayı itti ve pencereyi kırdı.

Mire, "Düşmanım olmak istemezsin," dedi.

Valkyrie öne atıldı ama pencere yerinden hareket etti, duvarı tırmandı ve tavana ulaştı, kırık cam parçaları Valkyrie'nin başından aşağıya indi. Duvar kağıdı değişti, binlerce yüz açığa çıktı, hepsi Mire'a aitti, öfkeyle Valkyrie'ye bakıyorlardı.

Hayalet, "Düşmanlarım acı çeker," dedi. Binlerce yüz de aynı cümleyi tekrarladı. "Düşmanlarımın kanını akıtırım. Çığlık atar, yalvarır ve ağlarlar."

Pencere tavandan da hareket etti ve bir duvardan kayarak aşağıya süzüldü, bu arada bir anlığına mağaralar göründü. Pencere zemine geçti ve Valkyrie'ye doğru hızlandı, tam kızın ayakları dibinde durdu ve Valkyrie içinden geçti, ama son anda çerçeveyi yakaladı. Bacakları boşlukta sallanıyordu. Mire aşağıda mutfaktaydı, uzanıyor ve kızı botlarından yakalamaya çalışıyordu.

Valkyrie adamın ellerini tekmeledi ve kendini yukarıya çekti. Oda birden değişmeye başladı. Duvarlarda renkler aktı, dev bir yaratığın ciğerleri gibi renkler içeri çekildi ve

dışarıya püskürtüldü. Pencereler bir göz büyüklüğüne küçüldü. Zeminde halılar açığa çıktı, sonra çürüdü ve yok oldu. Anatham Mire öfkeliydi ve evin üzerindeki kontrolünü yitirmeye başlamıştı.

Boş duvarda, Gordon'un evinde gizli odaya açılan duvarda, bir kapı açığa çıktı ve Valkyrie içinden geçti. Koridor karanlıktı ve çok uzun değildi. Ara sıra binanın dışını bile görebiliyordu. Efendisinin değişken isteklerine uyum sağlamaya çalışan ev sürekli mutasyona uğruyordu.

Mire, "Sen benim düşmanımsın!" diye bağırdı. "Sen kraliçe değilsin! Düşmanımsın!"

Valkyrie nereye gittiğini bilmeden bir köşeyi döndü ve kendini iyi aydınlanmış bir odada buldu. Odanın ortasındaki masa bir ziyafet için döşenmişti. Mumların titrek alevinde kadehlere doldurulmuş şarap ışıldıyordu. Ama hiç pencere ve kapı yoktu.

Yerin bir kısmı çöktü ve ortaya basamaklar açığa çıktı. Basamaklardan ceset çıktı ve Valkyrie geri adım attı. Hayalet duman gibi havada süzüldü ve Valkyrie'nin önüne dikildi.

Anatham, "Nazik olmayı denedim," dedi. "Seni gördüğüme sevinmiştim. Burada olman beni mutlu ediyordu."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Anatham."

"Ama sen beni reddettin! Beni!"

Yemekler ve kadehler masanın içine eridi, kenarlarından aşağıya akmaya başladı. Mumlar da eridi, ama hala yanıyorlardı. Halı merdivenlerin üzerini kapladı ve zemin kendini mühürledi.

Valkyrie'nin bir çıkış yolu bulması lazımdı. Bir kapıya veya pencereye ihtiyacı vardı, Mire'ı yanlışlıkla bir pencere veya kapı açığa çıkartacak kadar sinirlendirmeliydi.

Birden, "Kraliçen olacağım," dedi.

Hayalet yüzünü ekşitti. "Ben aptal değilim."

"Burada kalıp senin kraliçen olacağım. İstediğin bu değil miydi?"

Ceset kızın üzerine yürürken hayalet, "Pazarlık ediyorsun," dedi. "Çünkü korkuyorsun. Ölümün seni bulacağını düşünerek bana yalanlar söylüyorsun."

Valkyrie ellerini savurdu ve hava dalgalandı. Ceset yere düştü, sonra yavaşça yerinden kalktı.

Hayalet, "Son anlarının tadını çıkar," dedi. Hafifçe yana kaydı ve harap olmuş bedenin içine girdi.

Valkyrie'nin ilk gördüğü zamankinin aksine, ruh ve beden birleşince, normal bir adam gibi duruyorlardı. Bu formun kusurları yoktu. Bunun amacı belliydi, hayalet bedenin kontrolünü ele alacak ve bir yıkım aracı olarak kullanacaktı. Kafa hareket etti ve beden olmayan gözleriyle Valkyrie'yi gördü.

Mire, "Uzun zaman oldu," dedi. Yeni sesi kağıt hışırtısına benzer bir şeydi. "Canlı birinin kanını dökmemiştim."

Birden harekete çekti ve çabucak Valkyrie'nin yanında bitti, kızın ayaklarını yerden kesti ve masanın üzerine yatırdı. Valkyrie büküldü ve dizini adamın yanına geçirdi, ama adamın sinirleri uzun zaman önce zayıflamış ve çürümüştü. Adamın bileğini yakaladı ve bir tekme savurdu, Anatham saldırıya geçmek için hazırlanırken de masanın üzerinden yana yuvarlandı.

Aralarındaki masa eriyip yok olurken Valkyrie'nin kendine gelecek vakti yoktu. Parmaklarını şıklattı ve bir alev topu fırlattı. Alev topu adamın kolunda patladı ve Valkyrie havayı itti, Anatham sendeledi.

Duvarlar erimeye başladı ve zemin sarsıldı, bütün oda yavaşça evin içinde dolaşmaya başladı.

Büyücü, "Ben Anatham Mire'ım," diye haykırdı. "Gerçekliğin efendisiyim."

"Kontrolünü kaybediyorsun."

Anatham, "Ben gerçekliğin efendisiyim," diye ısrar etti. "Sen bana karşı geldiğin için bir aptalsın."

"Sen delisin."

Anatham, "Kapa çeneni!" diye haykırdı. Valkyrie yere devrildi.

Halı eriyerek bir bulamaca dönüştü ve adamın ayaklarına dolandı, yepyeni cilalı ayakkabılara dönüştü. Bedeni de

sarmaya başladı, üzerindeki yırtık pırtık kıyafetin yerini yeni bir takım aldı, ölü derinin yerini canlı ve taze bir katman kapladı.

Anatham, "Yeniden bütün oldum," dedi. Yenilenmiş yüzü yerine oturdu.

Oda birden değişti ve Valkyrie bir an için ayakları dibinde bir şey olmadığını farketti. Sonra ayakları yere bastı ve sendeledi. Bulundukları oda oturma odasının içine geçmiş, iki coğrafya birbirine karışmıştı. Her bir oda kendine uygun bir form bulup bütünlüğünü korumaya çalışırken, duvarlar dalgalandı ve bir pencere açığa çıktı.

Kurukafa göründü ve bir el ateş etti, mermi camı parçaladı ve Mire'ın bedenine saplandı. Anatham öfkeyle bir çığlık attı. Valkyrie pencereye koştu ve içinden geçti. Kurukafa kızı havada yakaladı ve birlikte koşarak evden uzaklaştılar.

Valkyrie arkasına baktı. Ev değişmişti, iki pencere dışında hepsi yok olmuş ve ön kapı genişlemişti. İki pencere kendilerini izleyen birer göze dönüştü ve kapının dişleri açığa çıktı, ardından bir çığlık duyuldu. Mire ağzın ortasında duruyor, ama evden dışarı adım atmaya cesaret edemiyordu.

"Seni bulacağım!" diye haykırdı. "Seni bulacağım, kraliçem!"

Tünele ulaştılar ve koşmaya devam ettiler. Valkyrie, Mire'ın peşinden gelmeyeceğini bilse de yavaşlamadı.

25

BASKIN

Aynı akşam saat dokuzda, Hibernian Sineması'nın önünde büyük bir minibüs durdu. Dikkatleri üzerine çekmedi. Ardından karartılmış camları olan bir araba geldi ve yanına park etti. Yine kimsenin dikkatini çekmedi.

■■■

Tanith, Tıp Birimi'nin ön kısmındaki odalardan birinin kapısına yaslanmıştı. Ghastly, Kenspeckle yapması gereken testleri yaparken vakit geçirmek için malzemelerini de yanında getirmişti. Tanith, bir masada oturup Valkyrie'nin yeni kıyafetlerini diken Ghastly'i izledi. Ghastly, Tanith'e annesinden bahsediyordu.

■■■

Minibüsün arka kapısı açıldı ve iki adam sessizce dışarıya atladı. Üzerlerinde gri üniformaları ve sırtlarında orakları vardı.

■■■

Ghastly, "Annem bir boksördü," dedi. Koldaki dikişleri kontrol etti. "Babamın söylediğine göre burnu dört kez kırıldı, ama hala dünyanın en güzel kadınlarından biriydi."

Tanith, "Hakkında bir sürü hikaye duydum," dedi. "Çok ilgi çekici bir kadınmış."

Ghastly gülümsedi. "Kara Kaya Savaşı'nda yanında savaştım ve Mevolent'in en iyi adamlarının arkalarına dönüp kaçtığına şahit oldum. Hem Serpine hem de Vengeous ile dövüştü, ikisini de geri çekilmeye zorladı. 'Etkileyici' kelimesi onu betimlemeye yetmiyor. Her şeyiyle, harika bir kadındı."

"Nasıl öldü?"

Ghastly, "Bir hata yaptı," dedi. "Lord Vile'ın peşinden gitti."

■■■

Arabadan genç bir delikanlı gibi hareket eden yaşlı bir adam indi. Otorite sahibi biri gibi duruyordu. Bakışları soğuktu. Peşinden giden adamın ise zayıf bir çenesi vardı ve

otoriter bir görünümü yoktu, ama çok hevesli olduğu her halinden belliydi.

Soğuk bakışları olan adam sinemaya girdi ve hevesli olan griler giymiş olanlara işaret etti. Sırtlarında orakları olanlar pencerelerden ve yan kapılardan sessizce içeriye süzüldü, hevesli adam peşlerinden gitti.

Sinemanın arkasındaki bir binanın çatısında, yalnız bir figür olan biteni seyrediyordu.

■■■

Ghastly ceketi bir kenara koydu ve tünik üzerinde çalışmaya başladı. "O günlerde bir kural vardı. Vile'ın karşısına kimse yalnız çıkmazdı. Ordusunu toplayana kadar bekler ve hep birlikte saldırıya geçer, şansının yaver gitmesini dilerdin."

"Vile o kadar tehlikeli miydi?"

Ghastly omzunu silkti. "Belki, belki de değildi. Şeytanı efsaneden ayırt etmek mümkün değildi. Birden ortaya çıkmış ve Mevolent'in en korkunç generali oluvermişti, birkaç yıl içerisinde de ortadan kayboldu. Meşhur zırhı ve Kara Büyüleri vardı, nereye gitse beraberinde yıkım götürürdü. Annem karşısına dikildi ve Vile onu öldürdü, beni de öldürecekti ama-"

Clarabelle içeriye girince Ghastly cümlesini yarıda kesti. "Profesör'ü gördünüz mü?"

Tanith, "Görmedik," diye cevap verdi. "Ters giden bir şeyler mi var?"

"Sinemada bir adam var. Profesör Grouse ile konuşmak istiyor ve ismini bana söylemiyor. Çok kaba biri."

Ghastly, "Neden sen gidip profesörü aramıyorsun?" diye sordu. "Biz de bu adamla konuşur, ne istediğini öğreniriz."

Clarabelle, "Bu çok iyi olur," dedi. Yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. Kendi kendine ıslıkla bir melodi çalarak uzaklaştı.

Tanith ve Ghastly sinemaya doğru yürüdü, basamakları indi. Ekrandaki kapıdan dışarıya adım attılar ve sahneye çıktılar. Küflü koltukların arasındaki koridorda bir adam duruyordu.

Thurid Guild, "Bay Bespoke," dedi. Sesi salonda yankılandı. "Canlılar dünyasına hoşgeldiniz."

"Guild. Buraya seni ne getirdi?"

Guild, "Yüce Büyücü demek istedin herhalde," diye düzeltti. "Ama sen son iki senedir heykeldin, bu küçük hatanı affedebilirim."

"Hata değildi."

Tanith, "Senin için ne yapabiliriz?" diye sordu. Mümkün olduğunca soğuk ve hoşnutsuz bir ses tonuna büründü.

Guild, "Benim için hiçbir şey yapamazsınız," dedi. "Ben buranın sahibi ile konuşmaya geldim."

"Konu nedir?"

"Tapınak işleri, sizi ilgilendirmez."

Tanith etrafına bakındı. Sinema salonu loştu. "Yalnız mı geldin?"

"Neden olmasın? Dostlar arasındayım, değil mi?"

Ghastly, "Duruma göre değişir," diye cevap verdi. "Dedektif Kurukafa senin için dost mu düşman mı?"

Guild hafifçe gülümsedi. "Dedektif bir hain."

Tanith, "O da senin için aynısını söyledi," dedi.

"Dedektif Kurukafa, Diablerie için çalışıyor. Yanındaki kızla birlikte, kanunsuz amaçlar için Grosterquery'nin çalınmasına yardım etti. Teslim olmasını istedik, ama bize karşı koydu ve Tapınak personeline saldırdı. Artık hem Tapınak'ın hem de bütün aklı selim insanların düşmanı."

Kenspeckle ekrandaki kapıdan çıktı ve Tanith ile Bespoke'a katıldı. "Ne istiyorsun, Yüce Büyücü?"

"Ah, Profesör. Çok fazla zamanınızı almayacağım."

"Benim vaktim çok değerlidir. Ne söyleyeceksen söyle."

Guild saygıyla başını önüne eğdi. "Eminim, Diablerie tehlikesinin siz de farkındasınız. Grotesquery'den arda kalanlar ve son Işınlayıcı olan Fletcher Renn ile ne yapacaklarını biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Çocuğun bu binada saklandığına ilişkin duyumlar aldım. Lütfen, Renn'i bana verir misiniz?"

"Yüce Büyücü, sizi temin ederim-"

Guild bir elini havaya kaldırdı. "Profesör. Size saygım sonsuz. Çalışmalarınıza ve değerlerinize saygı duyuyorum, lütfen bana yalan söyleyerek gözümdeki değerinizi azaltmayın çünkü çocuğun burada olduğunu biliyorum. Yarım yamalak bir şeyler söylemek yerine sessiz kalmanızı tercih ederdim. Bu konu sizi aşar."

Tanith, Kenspeckle'a baktı ve profesörün yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gördü.

Kenspeckle, "Yüce Büyücü," dedi. "Kimseyi başkalarından duyduklarınızla değerlendirmeyin. Bu, karşınızdaki insanı rahatsız edebilir ve işbirliği yapmasına engel olabilir. Ayrıca, kimseyi utandırarak işbirliği yapmaya zorlayamazsınız, lütfen hiçbir koşul ve şart altında insanları küçümsemeyin. Gerçek şu ki, Fletcher Renn'in kim olduğunu biliyorum ama nerede olduğu konusunda bir fikrim yok. Özür dilerim, size yardım edemem."

Guild olumsuzca başını iki yana salladı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, profesör."

Ekrandaki kapıdan tiz bir alarm sesi geldi, Tanith ve Ghastly arkasına döndü.

Guild, "Yerinizde olsam burada kalırdım," dedi.

Kenspeckle, "Sen ne yaptın?" diye sordu. Ama gözlerindeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla neler olup bittiğinin far-

kındaydı. Guild karşılarına dikilip Fletcher Renn'i kendisine vermeye kendilerini ikna etmeye çalışmıyor, sadece dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyordu.

Guild, "Yarıcılarım savunma hattınızı geçti," dedi. "İçeridekileri etkisiz hale getirme yetkisine sahipler. Kimseye zarar vermeyecekler ve gerekmedikçe güç kullanmayacaklar."

Kenspeckle, "Bunu yapamazsın!" diye kükredi.

"Buraya çocuk için geldik ve onu almadan gitmiyoruz."

Ghastly kapıya doğru koşarken Tanith de peşinden gitti, ama sonra sinemadaki diğer figürleri farkettiler. Karanlığın içinden çıktılar, sıraların arasında ilerlediler ve sahnenin dibinde Guild'in arkasında yerlerini aldılar.

Gruesome Kray, Murder Rose. Billy-Ray Sanguine. Jaron Gallow. Murder Rose'un elinde Tanith'in kılıcı vardı.

Tanith, "Sen de bu işin içindesin," dedi.

Guild ahlaksızca gülümsedi. "Neyin içindeyim, Bayan Low?"

Guild, Tanith'in arkasında bir yere baktığını farketti, kaşlarını çattı ve geriye döndü. Gallow kafasına bir darbe indirince Guild yere yığıldı. Murder Rose kıkırdadı ve yerde yatan adamı tekmeledi. Guild yana devrildi ve hareketsiz kaldı.

Gallow, "Öldürün," diye emretti.

Kray sahneye zıpladı ve hücuma geçti, Ghastly'nin ayaklarını yerden kesti. Rose, Tanith'in üzerine atladı ve Tanith

geriye doğru bir takla attı, ama Sanguine de saldırıya geçti. Ustura, havada takla atan Tanith'in boğazını hedef alırken Sanguine'in midesinde bir tekme patladı.

Murder Rose kılıcı savurdu ve Tanith kenara çekildi. Kırmızı dudaklı kadın saldırıya geçerken gülümsüyordu. Tanith'in gösterişli numaralar yapacak hali yoktu, bu kadın çok iyiydi.

Ghastly, Kray'in elinden kurtuldu ve grili adama ardı ardına yumruklar attı. Tanith arkadaşına seslenip yumrukların bir işe yaramayacağını söylemeye hazırlandı, ama Ghastly bunu kısa sürede kendisi anladı. Kray, Ghastly'i bir kez daha yakaladı.

Tanith sırtını Sanguine'e verdi. Bu, kaçırılması zor bir fırsattı. Hala nefes almakta güçlük çeken Sanguine, Tanith'in üzerine atıldı. Ama Tanith çevik bir biçimde arkasına döndü ve adamı Murder Rose'un üzerine fırlattı. Kılıç kadının elinden fırladı ve Tanith öne atıldı.

Kenspeckle, Kray'in arkasına geçti ve parıldayan ellerini adamın sırtına koydu. Kray irkilerek havaya sıçradı ve acıyla çığlık atarak arkasına döndü. Kenspeckle yere serildi ama Ghastly havayı itti ve Kray'i sahneden aşağıya fırlattı.

Sanguine, Tanith'in kılıcını yerden aldı ve sırıttı, şimdi her iki elinde de bir silah vardı. Tanith, Murder Rose'u iterek kendinden uzaklaştırdı ve Sanguine saldırıya geçerken

kenara çekildi, kılıçla ustura hızla hareket eden bulanık bir mavilikten ibaretti. Yine de, Sanguine kılıç gibi büyük bir silah kullanmaya alışkın değildi. Silahı çok geniş bir açıyla savurdu ve Tanith bu fırsatı kaçırmayıp adamın üzerine çullandı. Tanith, Sanguine'in bileğini kavradı ve dizine bir tekme attı, usturayı savuşturdu ve adamın ön koluna bir yumruk indirdi. Sanguine'in eli açıldı ve Tanith kılıcını geri aldı.

Gallow, "Bu kadar yeter," diye bağırdı. Sanguine hemen geri çekildi. Murder Rose öfkeyle Tanith'e bakıyordu ama itiraz etmeden sahneden aşağıya indi. Gruesome Kray nefes nefese kalmıştı ve arkadaşlarını takip etti. Sahnenin dibinde durdu ve eğilip Guild'ı yerden aldı.

Gallow karanlığın içinden, "Çocuk çoktan güvenli bir yere ışınlanmıştır," dedi. "Tahmin ettiğimiz gibi, tehlikeyi sezer sezmez harekete geçmiş olmalı."

Ghastly, "Onu asla yakalayamazsınız," dedi.

"Zaten denemeye de niyetimiz yok. Bu yüzden, onu bize siz vereceksiniz. Bize çocuğu verin, biz de Yüce Büyücü'yü size geri verelim." Kray'in kollarındaki Thurid Guild'in baygın bedenini işaret etti. "Nezih ve halka açık bir yer olsun, böylece olay çıkartamazsınız. Liffrey Köprüsü'nde, yarın öğlen saatinde. Geç kalırsanız, Guild ölür."

Ve sinemayı terkettiler.

26

ASA

hina'nın binasını izleyen biri vardı. Sokağın karşısına park etmiş, kapıyı görecek kadar yakın ama dikkat çekmeyecek kadar uzaktaydı. Soğuk bir geceydi ve üzerinde kalın bir palto vardı. Bir Doğa Büyücü'süydü, kendini ısıtırken ara sıra arabanın içinde titreyen bir ışık beliriyordu.

Valkyrie, "Diablerie'den biri mi?" diye sordu. Yolun diğer tarafında ve biraz aşağısında, köşede duruyorlardı. Rüzgar yağmur damlalarını havada savurdu ve Valkyrie'nin yüzüne çarptı. Sırtından aşağıya soğuk damlalar süzülünce Valkyrie ürperdi.

Kurukafa havadan etkilenmiyor gibiydi. Olumsuzca başını iki yana salladı. Valkyrie, Kurukafa gibi bir şapka ve eşarp takıyor olmayı arzuladı. "Bir Tapınak ajanı," dedi. "Guild herkesi izlemeye almış durumda. Bizi dostlarımızdan ayırmaya çalışıyor."

Valkyrie, "Muhtemelen Kenspeckle'ın sinemasını da izliyorlardır," dedi. Sıcak ve kuru bir yere gitmek istiyordu.

Kaldırımın hemen dibinden bir araba geçti ve üzerlerine su sıçrattı. Bir sene önce, giysileri Valkyrie'yi korurdu, ama bugün çamurlu su bir düzine yerden içine işledi. Valkyrie dişlerini sıktı ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Öfkeyle, uzaklaşan arabaya baktı, sonra Kurukafa'ya döndü. "China'yı ara. Asa'yı getirmesini söyle, bir yerde buluşur kristali tepesine takarız, sonra ben üstümü değiştiririm. Islandım ve donuyorum."

"China'nın cep telefonu da dinleniyordur."

"O zaman, onunla nasıl buluşacağız?"

Sonra Tapınak ajanı arabayı çalıştırdı ve hızla uzaklaştı.

Kurukafa, "Bu çok rahatsız ediciydi," dedi.

"Sence bir tuzak mı?"

"Ya bir tuzak, ya da şehirde acil bir durum var." Sesi biraz daha neşeli çıkıyordu. "Bu gibi fırsatları fazla sorgulamamak lazım, belki de şansımız düzeliyordur. Haydi."

Koşarak sokağı geçtiler, bir tuzağa düşmemek için gözlerini dört açtılar ve etraflarına göz gezdirdiler. Hiçbir sorunla karşılaşmadan binanın kapısına ulaştılar ve merdivenleri çıktılar. Valkyrie'nin botları basamakları çıkarken vıcık vıcık sesler çıkarttı.

Üçüncü kata çıktılar, Kurukafa kapıyı çalınca zayıf bir adam kapıyı açtı ve içeriye girmelerini işaret etti. Kitaplıklardan labirentte yürürken kütüphanenin neredeyse tamamen boş olduğunu farkettiler.

China Sorrows kendilerini bekliyordu. Elbisesi kırmızı ipektendi. Masasının yanında ahşap bir kutu duruyordu. Kutunun üzerinde, bir köpekbalığı dişini andıran garip bir sembol vardı.

China, "İnsanlar korkuyor," dedi. Bu durumu tasvip etmediği ses tonundan belliydi. "Ülkedeki bütün büyücüler kaçmaya veya savaşmaya hazırlanıyor. Bu durum işlerimi kötü etkiliyor."

Kurukafa başıyla onayladı. "Dünyanın sonu böyle gelir."

China, "Bu yorumuna bir cevap vermeyeceğim," dedi. "Ne kadar iğneleyici olursa olsun. Kristali aldınız mı?"

"Evet, aldık."

China elini meşe kutunun yüzeyinde gezdirdi ve sembol bir anlığına parıldadı. Kutudan bir tık sesi geldi ve kapağı açıldı, ucunda gümüş tırnaklar olan altın bir asa açığa çıktı.

Tırnaklar hafifçe aralandı ve China, Eskiler'in Asası'nı kutudan çıkarttı.

Kurukafa, "Eski kristali çıkartmışsın," dedi.

"İncelemek istiyordum. Bir dokunuşla insanları toza dönüştürdüğünü bilseydim, muhtemelen bunu bir başkasına yaptırırdım."

Asa'yı Valkyrie'ye uzattı. Valkyrie cebinden kristali çıkarttı ve tırnakların arasına yerleştirdi. Öncekinden biraz daha büyük bir parça olduğu için, yerine oturması biraz zor oldu.

Valkyrie kristalle uğraşırken Kurukafa da China'ya baktı. "Bunu ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Eğer kapı açılırsa bizim yanımıza olacağına dair bize söz vermelisin."

"Asa'nın sahibi olarak, onu kullanabilecek tek kişi olduğumu düşünecek olursanız, yanınızda olmamı ümit edin."

"Bana garanti vermelisin, China."

"Ben garantilerden hoşlanmam. Bana güvenmek zorundasınız. Bununla idare edin."

Valkyrie kristali farklı bir açıyla itti ve yerine oturttu. Tırnaklar kapandı ve kristal parıldamaya başladı.

Valkyrie, "Oldu," dedi. Bu kadar kısa sürede başardığına kendisi de şaşırmıştı. China Asa'yı geri aldı.

"Geri çekilin," diye emretti. Asa'yı meşe kutuya tuttu

ama hiçbir şey olmadı. Şaşkınlıkla Asa'ya baktı. "İşe yaramadı."

Valkyrie, "Belki de kristal aradığımız parça değildir," dedi. "Belki çok büyüktür."

Kurukafa, "Asa'yı son kullanan bendim," dedi. Uzanıp China'nın elinden Asa'yı aldı. "Belki de hala sahibi benimdir."

Asa'yı kutuya doğru tuttu ama bir şey olmadı.

Valkyrie iç geçirdi. "Bunca sıkıntıyı boşuna mı çektik? Ve şimdi Yüzü Olmayanlar'a karşı kullanacak silahımız da yok."

China, "Hayır," dedi. "Şuna bakın. Kristal parıldıyor. Asa'nın gücü var, sadece gerçek sahibini bulması lazım."

Kurukafa, Asa'yı Valkyrie'ye uzattı. "Bir dene."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Asa benim değil. Serpine'den sonra onu sen kullandın ve China'ya verdin. İkinizden biri olmalı, benimle bir ilgisi yok."

"China'ya verdiğimde zaten çalışmıyordu. Sen güç kaynağını geri getirdin ve çalıştığı anda Asa'yı ilk tutan sendin."

Hala bu duruma bir anlam veremeyen Valkyrie, Asa'yı aldı ve kutuya doğru tuttu.

"Nasıl ateşliyoruz?"

"Olmasını arzula, olsun."

"Evet, ama 'ateş' gibi belirli bir komut olması lazım, yoksa sadece arzulamakla -"

Kristalden siyah bir şimşek fırladı ve masayı toza dönüştürdü. Meşe kutu havada kalınca yere düştü.

Valkyrie, "Kutuyu ıskaladım," dedi.

"Evet, ama iyi tarafından bak, masayı öldürdün."

Kristal yine parıldadı ve bir şimşek daha açığa çıktı, kütüphanedeki raflardan biri etrafa tozlar saçarak ortadan kayboldu. China hayal kırıklığı ile bir çığlık attı ve Valkyrie havaya sıçradı.

"Böyle olsun istemedim!" diye kendini savundu. "Sadece aklımdan geçti-"

Yeni bir şimşek China'nın arkasındaki rafa doğru fırlarken Kurukafa uzanıp kadını kenara çekti.

Valkyrie telaşla Asa'yı Kurukafa'nın eline tutuşturdu. "Şunu benden alın!"

China, "Kitaplarım!" diye haykırdı.

"Bunu kullanamam! Kurukafa, bunu kullanamam! Asa'nın hiçbir şeyi yok etmemesini düşünmeye çalıştım ve aklıma sadece bu geldi! Ama kendimi kontrol edemedim."

Kurukafa kızı rahatlatmak için, "Sorun değil," dedi. "Kimse zarar görmedi."

China, "Kitaplarım!" diye haykırdı.

Valkyrie, "China, gerçekten çok üzgünüm..." diye konuşmaya başladı, ama söyleyecek bir şey bulamadı.

China öfkeyle kıza baktı, sonra Kurukafa'ya döndü. "Kitaplardan bazıları dünya üzerindeki tek kopyaydı."

"Anlıyorum."

"Paha biçilmezlerdi, Kurukafa! Paha biçilmezin de ötesinde. İçlerindeki sırlar, sakladıkları bilgiler..."

"Verdiğimiz zarar neyse karşılığını ödemeye hazırız."

"Paha biçilmez kitapların bedelini ödeyemezsin! Zaten bu yüzden, onlara paha biçilmez dedim."

"En azından rafların parasını ödeyeyim."

China, "Raflar mı?" diye haykırdı. Sonra arkasına döndü, yüzünü elleri arasına aldı. Valkyrie kadının yavaşça birden ona kadar saydığını duydu.

On olunca, arkasına döndü ve gülümsemeye çalıştı, birkaç saniye sonra gülümsemesi inandırıcıydı. "Valkyrie, galiba Asa'nın sahibi sensin. Bu, harika bir haber. Birçok şeyin yanı sıra, kusursuz silahı güvenemediğin birinin eline asla veremeyeceğin anlamına geliyor."

Kurukafa, "China," diye konuşmaya başladı. Ama China bir elini havaya kaldırarak dedektifi susturdu.

China, "Tabii ki, Asa'yı kullanamazsın," diye devam etti. "Mümkün değil. Onu saklamalısın."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Neden?"

"Diablerie, Asa'nın çalıştığını öğrenirse, senin peşine düşer. Seni canlı ele geçirmek ve kontrol altına almak isterler, onlara canlı lazımsın çünkü Asa'nın kontrolünün senden sonra herhangi birine geçmesine izin veremezler."

Kurukafa, "Bir başka sebebi daha var," dedi. "Asa'yı ellerine geçirirlerse, Yüzü Olmayanlar'ı durdurmak için elimizde hiçbir şey kalmaz. Bu, bizim son çaremiz, ancak kapı açılırsa Asa'yı kullanabiliriz."

Valkyrie, "Kapı açılırsa," diye tekrarladı.

China, "Her zaman böyle iyimserdin," dedi.

Kurukafa, "Yine de, senin yardımına ihtiyacımız olabilir," dedi.

China, "Saçmalama," diye cevap verdi. "Bensiz idare edersin. Ayrıca, kapı bir çiftlikte açılacak. Bir çiftlik, Kurukafa. Sence ayakkabılarım taşın toprağın içinde giymek için uygun mu?"

Zayıf adam koşarak yanlarına geldi ve China'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. China başıyla onayladı ve Kurukafa'ya döndü. "Hemen Hibernian'a gitmeliyiz. Beklenmedik gelişmeler olmuş."

27

IŞINLANMA

Sinemaya doğru yürürlerken Bay Bliss grubu karşıladı. Neler olduğunu anlattı, sonra Remus Crux'un Guild ile birlikte kaçan Diablerie'yi yakalamak için Yarıcılar ile birlikte budalaca bir takibe gittiğini söyledi. Bu eylemin başarısızlıkla sonuçlanacağı iki sebepten dolayı belliydi, birincisi düşman takipten çok önce yıla çıkmıştı, ikincisi ise eğer bir taşıta bindilerse, nasıl bir araçla kaçtıkları bilinmiyordu. Ama Bliss yine de Crux'un gitmesine izin vermişti çünkü adamı yanında istemiyordu.

Ghastly ve Tanith ekrandaki kapıdan çıkarken sıraların arasından geçiyorlardı. Valkyrie ikiliye göz gezdirdi, yarala-

nıp yaralanmadıklarını anlamaya çalıştı, ama Tanith kendisine göz kırptı. Küçük bir hareketti ama yine de rahatlatıcıydı, Valkyrie'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmayı bıraktı.

Ghastly, "Özür dilerim," dedi. "Elimizden geleni yaptık, ama..."

Kurukafa, "Guild'i korumak sizin vazifeniz değildi," dedi. "Sizin Fletcher'ı korumanız gerekiyordu. O nerede?"

Valkyrie'nin sağından bir yerden, "Burada," diye cevap geldi. Valkyrie havaya sıçradı ve Fletcher'a doğru öfkeli bir bakış attı, ama sonra Fletcher ortadan kayboldu ve Tanith'in yanında belirdi. "Beni o delilere vermeyeceksiniz, değil mi? Demek istediğim, bir rehine aldıklarını biliyorum, ama yaşlı bir adam, zaten teorik olarak ölü sayılır. Önemli olan benim ve güvende olması gereken de benim, değil mi?"

Tanith, "Değiş tokuş yapmayacağız," dedi.

Bliss, "Aslında," diye araya girdi. "Yapacağız."

Herkes, Bay Bliss'e baktı. Çalkalanan bir denizdeki kaya gibi ayakta duruyordu.

Ghastly, "Bu delilik," dedi. "Bizden öyle yapmamızı istedikleri için, son Işınlayıcı'yı onlara mı vereceğiz? Ve karşılığında da Guild'i mı geri kazanacağız?"

"Bunu yapmazsak, Yüce Büyücü'yü öldürmekte tereddüt etmezler."

Kurukafa, "Bliss," dedi. "Onlara Fletcher'ı verirsek dünya yok olacak."

Bliss, "Biz Thurid Guild'i öldürmelerine izin verirsek de dünya karışacak," diye karşılık verdi.

Ghastly, "Kaosu ölüme tercih ederim," dedi.

Bliss olumsuzca başını iki yana salladı. "İrlanda, Büyü'nün beşiği. Biz, ilk Eskiler'iz. Atalarımız bu sahillerde Yüzü Olmayanlar ile savaştı. Bu topraklar görkemli ve ürkütücü sırları barındırıyor, dünyanın dört bir yanındaki konseyler bizi kıskanıyor. Meritorious'tan sonra, iki yıl içerisinde ikinci kez Yüce Büyücü'müzü kaybedersek, dost ve müttefik olarak bildiklerimizin bizi devirmeye çalışması ne kadar sürer?"

Tanith, "İngiliz Tapınak'ının hayranı olmadığımı bilirsiniz," dedi. "Ama onlar bile bizi devirmeye çalışmak gibi bir delilik yapmazlar."

"Bize ait olanı bizden alacaklarına inanırlarsa, riski göze almaya karar verebilirler. Bunun politika ile ilgisi yok. Sahip olduğumuzu korumak zorundayız, buna mecburuz. Yanlış ellerde, bu toprakların büyü gücü dünyanın çehresini değiştirir."

Kurukafa şapkasını çıkarttı ve kenarındaki hayali toz taneciğini silkeledi. "Ama onlara Renn'i verirsek, Diablerie'nin planı başarılı olur ve dünyanın çehresi sonsuza kadar değişir."

"Bu yüzden dedektif, bunu engellemek de sizin göreviniz olacak. İki göreviniz var, Thurid Guild'i canlı ve zarar görmemiş olarak geri getirecek, Diablerie'nin Fletcher Renn'e el sürmesine engel olacaksınız."

"Onlara kazık atacağız, öyle mi?"

"Ben de sizinle aynı fikirdeyim, dedektif."

Kurukafa omzunu silkti. "Zaten ben de bunu yapacaktım."

Valkyrie, "Hala kaçak mıyız?" diye sordu.

Bliss, "Ne yazık ki, evet," diye cevap verdi. "Guild'in yokluğunda komuta bende, ama Tapınak'ta bir casus varken sizi yeniden işe almak çok riskli olur. Remus Crux'u sizden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım, ama o benim baş dedektifim olarak kalacak, böylece casusumuzun uğraşacağı biri olacak."

Kenspeckle, "Dışarı çıkın," dedi.

Herkes ekrandaki kapıdan çıkan profesöre baktı.

Kenspeckle bir kez daha, "Dışarı çıkın," dedi. "Hepiniz. Çıkın. Burası bir bilim-büyü merkezi ve bir hastane. Burası vahşet yeri değil."

Kurukafa, "Profesör," diye konuşmaya başladı. Ama Kenspeckle elini havaya kaldırıp dedektifi susturdu.

"Kapıma ölüm ve yıkım getirdin, Dedektif Kurukafa. Her zaman böyle oldu. Ben seni ve arkadaşlarını iyileştirirken,

burayı karargah olarak kullanmanıza izin vermek gibi bir niyetim hiç olmadı."

"Bu öğleden sonra, burayı Yarıcılar bastı. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, tam şimdi dikildiğiniz yerde Yüzü Olmayanlar'ın fanatikleri insanlara saldırdı. Ben insanları iyileştirmeye yemin ettim, ama bugün gücümü zarar vermek için kullanmak zorunda kaldım. Affedilemez bir hataydı!"

Valkyrie bir adım geri çekildi, yaralarının Kurukafa'ya karşı silah olarak kullanılmasını istemiyordu. Kenspeckle, Valkyrie'e doğru öfkeli bir bakış attı, sonra Kurukafa'ya baktı, ama bir şey söylemedi.

"Yaralarınızı iyileştiririm," dedi. "Ama savaşlarınıza yardımcı olamam. Hepiniz, dışarıya çıkın."

Arkasına döndü ve ekrandaki kapıdan geçip kayboldu. Bir süre sonra kapının görüntüsü soldu ve ağır perdeler kapanmaya başladı. Sağlam kalan lambalar yandı.

Dışarıya ilk çıkan Bliss oldu. Diğerleri Kurukafa'ya baktı, dedektif sakin bir biçimde şapkasını kafasına geçirdi. Ghastly iki büyük çantayı aldı ve hep birlikte sinemayı terkettiler.

Yağmur dinmişti. Kurukafa, Mor Tehlike'nin alarmını kapattı.

Ghastly minibüsün arkasına çantaları atarken, "Sanırım benim dükkanıma geri dönüyoruz," dedi.

Fletcher, "Pekala," dedi. Valkyrie'yi kolundan yakaladı. "Orada görüşürüz."

Ve ışınlandılar.

Valkyrie gözlerini kırptı ve bir saniyelik bir zaman dilimi içerisinde havayı yüzünde hissetti, aniden hafifledi, etrafında veya ayakları altında bir şey kalmadı. Sadece Fletcher'ın elini hissediyordu, kendisini gerçekliğe bağlayan tek şeydi, sıcak ve rahatlatıcıydı.

Valkyrie gözlerini açınca kendini Ghastly'nin dükkanının çatısında buldu. Bir an için başı döndü ve neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Fletcher, Valkyrie'ye gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordu.

Valkyrie çocuğun yüzüne bir yumruk attı ve Fletcher geriye devrildi.

Fletcher, "Bunu neden yaptın?" diye haykırdı.

Valkyrie öfkeyle çocuğa baktı, baş dönmesi diniyordu. "Şoktan olmalı," diye cevap verdi. "İnsanları sormadan ışınlayamazsın! Ya ters giden bir şeyler olsaydı? Ya yarım buraya gelip, öbür yarım orada kalsaydı?"

"Bu asla olmaz."

"Ya yarı yolda elimi bıraksaydın?"

"Mümkün değil."

"Bir duvarın içinde çıksaydık?"

Fletcher duraksadı. "Pekala, bu biraz tehlikeli olabilirdi... Ama daha önce gittiğim bir yer ise, mekanı zihnimde can-

landırabiliyorum ve tek ihtiyacım olan şey de bu. Dürüst olmak gerekirse, hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Valkyrie'nin telefonu çaldı. Arayan Kurukafa'ydı. Valkyrie iyi olduğunu ve Ghastly'nin dükkanında beklediklerini söyledi. Sonra telefonu kapattı.

Fletcher'a döndü. "Seni öldüreceğini söyledi," dedi. Fletcher omzunu silkti.

"Hep aynı şeyi söylüyor."

"Ama bu sefer çok ciddi."

"Ne farkeder? Beni o delilere verecekse, zaten öleceğim, değil mi?"

Valkyrie bir şey söylemedi. Fletcher şehre göz gezdirdi.

"Burası çok güzel," dedi. "Bütün sokak lambaları. Yağmur her şeyin ışıldamasına sebep oluyor, değil mi? Londra da buna benziyor. Bazen ne kadar pis olduğunu unutabiliyor insan." Valkyrie'ye döndü. "Şu Guild denen adama ne olacak? Sence onu öldürürler mi?"

Valkyrie duraksadı. "Bilemiyorum."

"Umrunda mı?"

"Ne? Tabii ki."

"Ama onu sevmiyorsun."

"Yine de öldüğünü görmek istemem."

Fletcher bir süre sessiz kaldı. "Tanith'in erkek arkadaşı var mı?"

Valkyrie şaşkınlıkla Fletcher'a baktı, konunun birden değişmesini garipsedi. "Hiç şansın yok."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, bilirim."

"Bana üç sebep söyle."

"Aslında sadece iki taneye ihtiyacım var. Birincisi, senin için çok yaşlı olduğu, ikincisi ise senin gerçekten sinir bozucu biri olman."

"Hey, sen benim tılsımımı farkedemeyecek kadar gençsen, bu senin sorunun. Ben etkileyici biriyim."

Valkyrie sırıttı. "Bunu sana annen mi söyledi?"

"Pek sayılmaz. Annem öldü."

Valkyrie'nin sırıtışı yarıda kaldı. "Oh."

"Ya senin ailen? Senin bu büyülü maceralarına ve suçluların peşinde koşmana ne diyorlar?"

"Bir şey bilmiyorlar. Evde bir aynam var ve benim tek yapmam gereken aynaya dokunmak, yansımam dışarı çıkıyor ve okula gitmek, ödev yapmak, insanlarla iyi davranmak gibi sıkıcı işlerin tamamını üstleniyor."

Fletcher, "Yansıman canlanıyor mu?" diye sordu. Gözleri açıldı.

"Evet."

"Ciddi misin? Bu harika! Ve herkes senin normal biri olduğunu düşünüyor, öyle mi?"

"Sayılır."

Fletcher bir süre sessiz kaldı ve Valkyrie çocuğun ne düşündüğünü merak etti.

Sonunda, "Baksana," dedi. "Ben de bu aynalardan bulabilir miyim? Belki de, Bu Guild'e karşılık benim yansımamı verirsiniz. Tabii eğer yansımam da benim güçlerimin aynısına sahip değilse, çünkü o zaman bir anlamı kalmaz."

"Hayır, yansıman büyü yapamaz, ama bu işe yaramaz. Büyücüler genelde bir yansımayı bir kilometre öteden tanır."

Fletcher'ın omuzları çöktü. "Denemeye değerdi. Ne düşünüyorum biliyor musun, bunların hepsi bitse ve bende evime dönsem ne güzel olur."

"Hayatın nasıldı? Her gün ne yapıyordun?"

"Ne istersem. Bu gücüm vardı ve eğitim almamıştım, ne yapacağımı söyleyen olmamıştı, kendiliğinden bu yeteneğe sahiptim. Doğal bir şeydi. İstediğim yere gidebilir ve istediğimi yapabilirdim. Gün boyunca da bunu yapardım, canım ne isterse onu."

"Birinin seni eğitmesi lazım."

"Kim? Bütün Işınlayıcılar ölmedi mi?"

"Kurukafa bana, büyü büyüdür, deyip duruyor. Gücün ne olursa olsun, temel prensipleri aynı."

Fletcher yüzünü buruşturdu. "Kulağa okuldaki saçmalıklar gibi geliyor."

Valkyrie, "Ama okuldan daha eğlenceli," dedi. "Doğuştan bir yeteneğin olabilir, ama eğitim almazsan asla kendini geliştiremezsin."

Fletcher ortadan kayboldu ve Valkyrie'nin arkasında açığa çıktı. "Ben zaten yeterince iyiyim."

Valkyrie iç geçirdi ve arkasına döndü, ama Fletcher yerinde değildi. "Pekala," dedi. "Ortaya çık."

Fletcher, Valkyrie'nin omzuna dokundu. Valkyrie bir kahkaha attı ve geriye dönerek bir yumruk savurdu, ama Fletcher yüzünde alaycı bir gülümseme ile arkasında belirdi.

On dakika daha çatıda beklediler. Valkyrie, Fletcher'ın sinir bozucu yorumlarına gülmemek için kendini zor tuttu. Tüm iyi niyetine rağmen, yine de, çocuğu komik buluyordu. Mor Tehlike'nin farları uzakta göründü ve Ghastly'nin minibüsü de köşeyi döndü. Valkyrie yine kendini gözlerini kırpar gibi hissetti ve gözlerini açınca kendini kaldırımda buldu. Baş dönmesi sona erene kadar da Fletcher'a tutundu.

Kurukafa yaklaşırken ikili birbirinden ayrıldı. Dedektif, Fletcher'a tepeden baktı, oldukça öfkeliydi. Ghastly ve Tanith koşarak yanlarına geldi.

Kurukafa, "Bunu bir daha sakın yapma," dedi.

Fletcher başıyla onayladı.

Ghastly, "Dükkanda biri var," dedi. Gözler dükkanın kapısına doğru çevrildi, kapı açıktı, ama içerisi karanlıktı.

Kurukafa silahını çıkarttı ve Fletcher'a baktı. "Dediğimi unut ve bir yere ışınlan. Valkyrie, onunla birlikte git."

Valkyrie, Fletcher'ın koluna girdi ve yukarıyı işaret etti. Fletcher başıyla onayladı ve yeniden çatıda belirdiler. Baş dönmesi bu sefer öncekiler kadar fazla değildi, Valkyrie sessizce süründü ve tavan camından aşağıya baktı.

Kapı tamamen açılınca sokak lambalarının ışığı içeriyi aydınlattı. Valkyrie arkadaşlarını göremiyor, ama Kurukafa ile birlikte diğerlerinin de içeriye daldığını hayal edebiliyordu. Muhtemelen köşeleri kontrol ediyor, sessizce ilerliyorlardı. Birkaç saniye sonra, Valkyrie sesler duydu. Sanki aşağıda birileri sohbet ediyordu.

Biri ışıkları açtı.

Kurukafa silahını kınına sokarken Tanith de kılıcını ortadan kaldırdı. Ghastly, elektrik düğmesinin yanından uzaklaştı ve Solomon Wreath ile iki Kara Büyücü'ye katıldı.

Valkyrie, "Aşağısı güvenli," dedi. "Gidelim."

Ayağa kalktılar ve el ele tutuştular. Valkyrie gözlerini açıp kapattı ve kendini dükkanda buldu. Herkes davetsiz misafirlere bakmak için kafasını çevirdi. Wreath sohbetine devam etmeden önce Valkyrie'ye bakıp kızı başıyla selamladı.

"Şu anda gördüğünüz şey, kusursuz bir Kara Büyücü birliği. Genelde, sizin kavgalarınıza karışmamayı ve sizi kendi halinize bırakmayı uygun görürüz."

Kurukafa, "Ama siz bu genel kanıyı paylaşmıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Ben bunun aptalca bir yaklaşım olduğunu düşünüyorum, tıpkı arkadaşlarım gibi."

Wreath'in arkadaşları da siyahlar giyiyordu. Kadının omuzlarında siyah bir pelerin vardı, uçları sanki gölgelerin içinde dans ediyordu. Adamın bacağındaki kılıfta eski tarz tabanca vardı. İkisi de dosta benzemiyordu.

Ghastly, "Üç Kara Büyücü, bir birlik etmez," dedi. Etkilenmemiş gibiydi.

Wreath, "Aslında dört," diye cevap verdi. Wreath asasını yere vurdu.

Arka odadan içeriye biri adım attı. Kurukafa hemen silahını çekti ve Tanith'in kılıcı kınından çıktı, Ghastly'nin ellerinde alev topları vardı.

Beyaz Yarıcı, Wreath'in yanında yerini aldı.

Kurukafa horozu geri düşürdü. "Bize bir açıklama yap, Wreath. Bu adam son iki senedir Tapınak'ın Arananlar Listesi'ndeydi."

Wreath masumca gülümsedi. "Seni temin ederim Kurukafa, arkadaşım önceki eylemlerinden sorumlu değildir."

Tanith, "Beni neredeyse öldürüyordu!" diye haykırdı.

Wreath, "Nefarian Serpine'nin emirlerini uyguluyordu," diye açıkladı. "İradesi, kendine ait değildi."

Beyaz Yarıcı hiç kıpırdamadan Wreath'in yanında dikilmeye devam etti. Tanith'i yaralayan orağı sırtındaydı.

Kurukafa, "Seninle ne ilgisi var?" diye sordu.

Wreath omzunu silkti. "Serpine'nin onu ölümden geri getirmek için kullandığı teknik bize aitti. Ne yaptığını anlayınca, Yarıcı üzerindeki kontrolünü kırdık ve o da bize geldi."

"Öyleyse, Tapınak'ta Serpine'nin emirlerini dinlememesini sağlayan sendin, öyle mi?"

"Bizdik. Eğer Serpine'nin etkisini daha önce yok edebilseydik, Bayan Low yaralanmazdı ve Bay Bespoke da bir bahçe süsüne dönüşmek zorunda kalmazdı."

Ghastly öne atıldı ama Kurukafa arkadaşına engel oldu.

Tanith, Beyaz Yarıcı'nın karşısına dikildi. Yarıcı, siperliğinin ardından Tanith'e tepeden bakıyordu.

Tanith, "Kara Büyücü'lerin güçlerine sahip mi?" diye sordu. Soruyu Wreath'e yöneltti, ama gözlerini Yarıcı'dan ayırmadı.

"Hayır. Sadece bir Yarıcı, ama en iyisi. Aynı zamanda ölü, kendini onarabiliyor ve durdurulması mümkün değil. Bizim tekniklerimizden birinin ürünü, bir asker, bizim emir-

lerimize uymak ve bizim yanımızda yer almak doğasında var. Bu durumda, neyse ki, bizim safımızla sizinki bir."

Tanith arkasına döndü ve uzaklaştı. "Benim yanımda yer alamaz."

Ghastly, "Benim de," diye kükredi.

Wreath, "Her neyse," dedi. "Arzu ettiğiniz birliğin bir parçası. Üç Büyücü ve bir de Beyaz Yarıcı. Tabii, Diableri-e'yi biz olmadan kendi başınıza durdurabileceğinizi düşünüyorsanız, siz bilirsiniz."

Kurukafa silahını kınına soktu. "Eğer bu işten sağ çıkarsak Wreath, sen ve ben uzun süre sohbet edeceğiz."

28

ELVEDA

umartesi sabahı, yansıması uyanırken Valkyrie odasının penceresine tırmandı.

Yansıma, "Çok kötü görünüyorsun," dedi. Doğruldu ve Valkyrie'ye baktı.

Valkyrie, "Gerçekten mi?" diye dalga geçti. Ceketini dolabın içine fırlattı. Ghastly'nin dükkanında iki saat uyumuştu ve kendini çok yorgun hissediyordu. Oturdu ve botlarını çıkarttı.

Yansıma, "Ailen yarım saat sonra Paris'e yola çıkıyor," dedi. "Vedalaşmaya mı geldin?"

"Planım buydu."

"Aynaya geri dönmemi ister misin?"

Valkyrie üzerini değiştirdi ve siyah giysilerini bir köşeye doğru tekmeledi. Sonra üzerine geceliğini giydi. "Uzun süre kalmayacağım," dedi. "Bir duş alıp, ailemle vedalaşıp, yine gideceğim."

"O zaman, burada mı kalayım?"

"Annemin içeriye girme ihtimaline karşı, yatağın altına gizlen." Yansıma kendisine söylenileni yaptı ve Valkyrie yatağın altında kaybolan çıplak ayağa baktı. "Orada iyi misin?"

Yansıma, "İyiyim," diye cevap verdi. "Kaybettiğin çamaşırlarından birini buldum."

"Ne güzel. Ses çıkartma."

Valkyrie banyoya girdi, kapıyı kilitledi ve duşu açtı. Suyun altına girdi ve sıcak suyun altında iç geçirdi. Başı önüne düştü ve gözleri kapandı, birkaç saniye içerisinde saçları başına yapıştı. Kirin ve terin akıp gittiğini hissetti, bunu hissetmek güzeldi. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve yeni dişini test etti. Hala biraz büyük gibiydi ama diliyle dokunurken bile dişin yerinden çıkmasından korkuyordu.

Saçlarını yıkadı. Kasları gevşedi. Rahatlamaya başladı. Ne kadar gergin olduğunu anlayamamıştı, ama biri kendisine masaj yapsa ne güzel olurdu. China muhtemelen kimi çağırması gerektiğini bilirdi.

Valkyrie ailesine ne diyeceğini düşündü ve midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Son iki sene içerisinde, ailesini son kez görmesi muhtemel durumlarda, birçok kez ailesiyle vedalaşmıştı, ama yine de kolay değildi.

İşi bitince duştan çıktı ve kurulandı. Kapının önündeki ayak seslerini duydu.

Annesi, "Günaydın, tatlım," diye seslendi.

"Günaydın!"

Valkyrie camdaki buğuyu sildi ve kendine baktı. Yüzünde iz yoktu. Ne bir çizik, ne bir çürük. Duş alınca yenilenmişti ve yarım saat önceki kadar yorgun değildi. Görünümünde, ailesini rahatsız edecek bir şey olmadığından emindi. Hiçbir endişeye kapılmadan, yola çıkabilirlerdi.

Tabii ki, eğer ailesiyle onları son kez görecekmiş gibi vedalaşmazsa.

Valkyrie derin bir nefes aldı, geceliğini giydi ve odasına geri döndü. Üstünü değiştirdi, kot pantolonunu, tişörtünü ve spor ayakkabılarını giydi. Ayna karşısında birkaç kez gülümsedi, inandırıcı olduğuna kanaat getirince odasından çıktı ve basamakları indi.

Valkyrie mutfağa girerken babası, "Birisi somurtuyor," dedi.

Valkyrie, "Neden sizinle gelemiyorum?" diye sordu. "Neden Beryl ile kalmak zorundayım?"

Babası, "Çünkü bu romantik bir hafta sonu," dedi. "Seni yanımıza almak çok romantik olmaz, değil mi?"

Valkyrie bir sandalyeye çöktü. "Neden romantizme ihtiyacınız var? Zaten evlisiniz. Romatizme benim gibilerin ihtiyacı var."

Babası kaşlarını çattı. "Senin mi ihtiyacın var? Sen on dört yaşındasın. Başka şeyleri düşünmen gerekir. Oyuncak bebeklerin gibi."

"Beni en son ne zaman oyuncak bebeklerle gördün, baba?"

"Bebekken sana bir tane almıştık, ama eminim yüzüne gülüp bebeği paramparça etmişsindir."

"Ben iyi bir çocuktum."

Annesi içeriye girdi. "Des, pasaportun nerede?"

"İhtiyacım var mı?"

"Uçağa bineceğiz. Evet, ihtiyacın var. Nerede?"

"Her zaman neredeyse oradadır."

"Sende olduğunu söylemiştin. Dün akşam sana sordum ve sen de pasaportun sende olduğunu söyledin."

Valkyrie'nin babası düşünceli bir biçimde başıyla onayladı. "Hatırlıyorum, ama sana yalan söylemiş olabilirim."

"Ah, Tanrı aşkına, Edgley..."

Annesi sadece çok kızdığı zamanlarda babasına soy ismiyle hitap ederdi.

Babası, "Buralarda bir yerde olmalı," dedi. "Sen çantalarını hazırlamaya devam et, gidene kadar ben pasaportumu bulmuş olurum."

"Yedi dakika sonra çıkıyoruz."

Babası yutkundu. "Sorun değil."

Valkyrie'nin annesi iç geçirdi ve mutfağı terketti. Valkyrie arkasından seslendi. "Anne, ilk kez erkek arkadaşın olduğunda kaç yaşındaydın?"

"İlk doğru düzgün erkek arkadaşım mı?"

"Evet."

Babası kaşlarını çattı. "Doğru düzgün tanımlamasını biraz açar mısın?"

Annesi, "On üç," diye cevap verdi. "Des, pasaportunu bul."

Babası, "Doğru düzgün ne demek?" diye seslendi. Ama cevap gelmedi. Valkyrie'ye döndü. "Annen ve ben çocukken her şey farklıydı. Daha masum zamanlardı. El ele tutuşmak için bile on sekiz ay bekledik. Kurallar öyle gerektiriyordu ve biz şikayetçi değildik."

"Bence bunları şimdi uydurdun, baba."

Babası, "Erkekler korkunçtur," dedi. "Biliyorum, çünkü ben de öyleydim."

Biri kapıyı çaldı. Babası pasaportuna bakıp annesi çantalarını hazırlarken, Valkyrie kapıyı açtı.

Remus Crux, "Merhaba, Stephanie," dedi.

Valkyrie olduğu yerde dondu kaldı. Üzerinde her zamanki blazer takımı vardı ama bugün dış görünümünü sinsi bir gülümseme ile tamamlamıştı.

Valkyrie'nin ağzı kurudu. Sesini alçalttı. "Burada ne yapıyorsun? Buraya gelmemen gerekir."

Crux, "Senin için bir tutuklama emrim var," dedi. "Ne var? Kim olduğunu ve nerede yaşadığını öğrenemeyeceğimi mi sandın? Gordon Edgley ile olan bağlantın yetmezmiş gibi, geçen yaz bu küçük ve şirin kasabanın sokaklarında seni vampirler kovalayıp durdu. Ben bir dedektifim, Bayan Cain. Gerçekleri öğrenmek benim işim, bu gizemi açığa çıkartmak da çok zor olmadı."

"Ailem evde. Bunu yapamazsın."

"Seçim şansın var. Ya seni şimdi tutuklarım, ya da sen bana iskeletin nerede olduğunu ve Yüce Büyücü'yü nerede tuttuğunu söylersin."

"Guild'i Diablerie kaçırdı. Guild, Batu'nun elinde."

"Soruşturmam sırasında öğrendim ki, gerçekte Batu diye biri yokmuş. Valkyrie, kimse seni suçlamıyor. Beni anlıyorsun, değil mi? Kurukafa seni bu işin içine soktu. Bunu her zaman yapıyor. Hiçbiri senin hatan değil. Ama şimdi doğru olanı yapmak zorundasın."

Valkyrie adama öfke dolu bir bakış attı. "Evime gelip beni tehdit edemezsin?"

"Bana nerede olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır, söylemeyeceğim."

"O zaman seni tutuklamak zorunda kalacağım."

Valkyrie kapıyı kapatmaya çalıştı ama Crux kapıyı tuttu.

Valkyrie, "Git buradan," dedi. "Kurallar var. Sivillerin önünde güç gösterisi yapamazsın. Ailem bizim dünyamızı bilmiyor. Beni alıp götürürsen, hepimizi ele vermiş olursun."

Remus yüzünü kapının aralığından içeriye soktu. "Seni tutukluyorum."

Valkyrie omzunun üzerinden geriye bakınca annesinin geldiğini gördü, çantasını sapından tutmuş sürüklüyordu. Valkyrie kafasını çevirince Remus'un gittiğini gördü.

Annesi, "Kimmiş?" diye sordu.

Valkyrie, "Kimse," diye cevap verdi. "Yanlış ev."

Annesi başıyla onayladı, sonra sehpanın üzerinde duran pasaportu gördü. Üst kata seslendi. "Desmond, pasaportunu buldum. Gitme zamanı."

Valkyrie kapıyı sonuna kadar açtı, annesine yol vermek istiyormuş gibi dışarıya adım attı ve etrafına bakındı. Remus ortalıklarda yoktu.

Babası basamakları indi ve pasaportu eline alıp içine baktı. "Bu, benim değil," dedi. "Yüzünde aptal bir ifade olan çirkin bir adama ait olmalı."

Valkyrie'nin annesi iç geçirdi. "Arabaya bin."

Babası, "Bu benim sana yıldönümü hediyem," diye itiraz etti. "Kontrolün benim elimde olması gerek."

"Arabaya bin."

Desmond, "Tamam, tatlım," diye mırıldandı. Kendi çantasını aldı ve evin dışına taşıdı. Valkyrie'nin yanında durdu ve kızını kucakladı. "Uslu ol, tamam mı? Kuzenlerine de iyi davran. Tanrı biliyor ya, birinin onlara iyi davranması lazım."

Babası gittikten sonra sıra annesine geldi. Kızını öptü ve kucakladı.

"Beryl seni öğle yemeğine bekliyor," dedi. "Düşündüğün kadar kötü olmayacak."

Valkyrie bir an için Crux ile ilgili tüm endişelerini bir kenara bıraktı. Annesine baktı ve dünyanın sonunun gelebileceğini ailesine söyleyebilmeyi arzuladı.

Ama Valkyrie'nin ağzından çıkan tek cümle, "Umarım eğlenirsiniz," oldu. Çantaları bagaja koymalarını seyretti ve uzaklaşan aracın arkasından baktı. Arabayı babası sürüyor ve annesi el sallıyordu. Valkyrie yüzüne bir gülümseme takındı ve arabanın arkasından el salladı.

Araba gözden kaybolduktan sonra koşmaya başladı.

Crux'un arkasında olduğunu birkaç saniye önce farketmişti. Yana döndü, parmaklıklarla duvarın arasına girdi, bir

tarlaya ekilmiş karnabaharların sınırındaki çimenlerin üzerinde koşuyordu. Çitlerin takırdadığını duydu ve arkasına bakınca Remus'u gördü.

Valkyrie çimenleri atladı ve tarlada koşmaya başladı. Adımları ağırdı, spor ayakkabıları çamurun içine batıp çıkıyordu. Dengesini sağlamak da kolay değildi, ama bunu çocukluğundan beri yapıyordu – arkadaşlarıyla birlikte okuldan eve kadar yarışır ve bütün kestirme yolları kullanırdı. Engebeli karnabahar tarlasında koşmak için belirli bir ritim gerekliydi ve Crux buna sahip değildi. Tarlada koşturan dedektif kalın bir sapa takıldı ve kendini yerde buldu.

"Seni tutukluyorum!" diye bağırdı.

Ayağa kalktığında, Valkyrie tarlanın ortasına ulaşmıştı. Bu şekilde çamurun içinde koşmak ve dizlerini her zamankinden daha yukarıya çekmek Valkyrie'yi yormuştu. Yön değiştirdi ve tarladan çıkmak için kısa yolu seçti. Arkasına bakınca Crux'un takibe devam ettiğini gördü.

Tarlanın kenarına ulaştı ve hendeğin üzerinden atladı. Sekiz yaşındayken benzer bir hendeği aşmaya çalışmış ama kendini beline kadar suyun içerisinde bulmuş, elleri ve kolları dikenlerle çizilmişti. Ama bu uzun zaman önceydi.

Sıçrayışını daha etkili hale getirmek için arkasındaki havayı itti ve diğer tarafa kondu, yorgun bacakları hafifçe sendeledi.

Neyse ki, bir sonraki tarlada karnabaharlar yoktu ve Valkyrie diyagonal bir yol izleyerek tarlayı geçmeye başladı. Arazinin diğer tarafındaki dar yola ulaştığında, çok yorulmuştu. Arkasına baktı, Crux'un hendeğin üzerinden atladığını gördü, sonra dedektif ellerini dizleri üzerine koydu ve dinlendi. Yere yığılacakmış gibi duruyordu.

Valkyrie ayaklarını beton zemine sildi, pantolonundaki çamurları silkeledi ve kasabaya doğru koşmaya devam etti. Gizlenmek için sessiz ve terkedilmiş bir yere ihtiyacı vardı, sonra Kurukafa'yı arayıp nerede olduğunu söyler ve gelip kendisini almasını rica ederdi. Kurukafa, Crux'u yakaladığında, yanında olmayı çok isterdi.

Yolun ikiye ayrıldığı yere ulaştığında bir motor sesi duydu ve arkasına baktı. Siyah bir minibüs tarlanın yanına yanaştı ve Crux içine bindi. Çok uzak olmasına rağmen, Valkyrie adamın ne halde olduğunu görebiliyordu, tepeden tırnağa çamura bulanmıştı. Adam hemen bir şeyler söyledi ve minibüsün içindekine emirler verdi, sonra yan kapı açıldı ve bir Yarıcı aşağıya indi.

Valkyrie, "Ah, lanet olsun," diye söylendi.

Crux işaret etti ve Yarıcı'nın gri miğferi Valkyrie'ye doğru döndü.

Valkyrie koşmaya başladı.

Yarıcılar'ın hızlı olduğunu biliyordu ama daha önce hiç böyle kovalanmamıştı. Yarıcı, Olimpiyatlarda gördüğü 100

metre koşucuları gibiydi, gittikçe hızlanıyordu. Valkyrie, Yarıcı'dan kaçamayacağını biliyordu. Muhafızla dövüşmeye de cesaret edemezdi çünkü sırtındaki orağı kullanmasından korkuyordu.

Yakındaki bir tarladan bir traktör sesi geldi. Valkyrie sesin geldiği tarafa doğru koşmaya başladı. Yarıcılar, Tapınak'ın polis gücü ve ordusuydu, ama sivilleri rahatsız etmemek konusunda Crux'dan daha duyarlı oldukları söylenebilirdi.

Traktör durdu ve bir çiftçi aşağıya indi. Valkyrie adamı tanıyordu, babasının bir arkadaşıydı. Adam traktörün yanında durdu ve rotovatöre bağlı zincirleri kontrol etti. Valkyrie arkasına baktı ama Yarıcı ortadan kaybolmuştu.

Çiftçi, yaklaşan kızı görünce, "Hey, Steph," dedi. Önce gülümsedi, sonra kızın çamura bulanmış pantolonlarını görünce kaşlarını çattı. "Burada ne işin var?"

Valkyrie, "Merhaba, Alan," dedi. Nefes nefeseydi. "Sabah sporu."

"Ah, anlıyorum. Tamam o zaman." Zincirlerin rotovatörün sağa sola savrulmasını engelleyecek kadar sağlam olduğunu kontrol etti, sonra ellerini pantolonuna sildi. "Kıyafetin sabah sporuna pek uygun değil."

"Ani bir karardı. Üzerinde pek düşünmedim."

Adam, "Ben de Annie ile evlenmem hakkında aynı şeyi söylüyorum," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle görünüyor."

"Ailen hafta sonu yok mu?"

"Az önce gittiler."

"Ve sen şimdiden başını belaya soktun."

"Bu, yeni bir şey mi?"

"Bana yakalandın. Bir sorun yok, değil mi?"

Valkyrie, "Hafta sonunu Beryl ile geçirecek olmam dışında mı?" diye sordu. "Evet, her şey yolunda. Eve mi gidiyorsun? Beni de Main Sokağı'na bırakır mısın?"

"Sabah sporuna ne oldu?"

"Hoşuma gitmedi."

Adam, "Gel," dedi. Siyah minibüsün sesini duymadan önce Valkyrie'nin yüzüne gülümsemesi yayılıyordu. Olduğu yerde dondu kaldı ve Crux aşağıya indi.

Alan, adama ve çamura bulanmış kıyafetlerine baktı, sonra Valkyrie'nin önüne geçti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Crux, "Önümden çekil," diye hırladı.

"Minibüsün traktörün yanından geçebilir. Yol o kadar dar değil."

"Traktöründen bahsetmiyorum, salak, senden bahsediyorum."

Valkyrie duyduklarına inanamıyordu. Crux, kendisine öğretilen bütün kurallara karşı geliyordu.

Alan, Valkyrie'ye baktı. "Koşmanın sebebi bu adamdı, değil mi, Steph?"

Valkyrie, "Tanımıyorum," diye yalan söyledi. "Daha önce hiç görmedim."

"Bana bir iyilik yapar mısın, Steph? Polisi arar mısın?"

Crux, "Ben bir dedektifim," diye hırladı. Öne adım attı ve Alan'ın attığı yumruk Crux'un çenesinde patladı.

Alan, "Kızdan uzak dur," diye kükredi. Crux gözleri alev alev yanarken bir adım geriledi.

Valkyrie, Alan'ın kolunu sıkıca kavradı, adamı geri çekti. "Tamam," dedi. "Biz gidelim. Olur mu? Lütfen, buradan uzaklaşmak istiyorum."

Alan, "Yerinde olsaydım," dedi. Hala Crux ile konuşuyordu. "Kasabayı terkeder ve buraya bir daha geri dönmem. Beni anladın mı?"

Crux bakışlarını adamın üzerinden ayırmadı. Alan arkasına döner dönmez, Crux elini öne doğru uzattı ve havayı dalgalandırdı. Alan traktörün yanına çarptı ve yola düştü. Valkyrie bir çığlık attı ve adamın yanına koştu, ama bir grilik gözüne ilişti ve biri kolunu büktü. Bileklerine kelepçeler geçirilirken dizleri üzerine çökmek zorunda kaldı. Bir tepki veremeden, iki eli de kelepçelendi.

Yarıcı kızı ayağa kaldırdı.

İkinci Yarıcı yerde yatan adamın yanına çömelirken Valkyrie, "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı. Yarıcı adamın nabzını kontrol etti ve Crux'a dönüp başıyla onayladı.

Crux, "Birkaç dakika sonra kendine gelir," dedi. "Ve umarım, dersini almıştır."

"Bir sivile saldırdın!"

"O bana saldırdı. Şahitlerim var."

"Üzerinde büyü kullandın, sırtını sana döndüğü anda. Sen bir korkaksın."

Crux iç geçirdi. "Ben sadece işimi yapıyorum. Ben bir suçluyu kovalarken bir sivil zarar görürse veya, Tanrı korusun, ölürse, bunun sorumlusu kaçan suçlunun kendisidir."

"Bliss bunu öğrenene kadar bekle."

Crux kelepçeleri tuttu ve zalimce büktü. Valkyrie acıyla inledi.

Crux öne eğildi. "Bliss'in yardımına geleceğini sanıyorsan yanılıyorsun, o çok meşgul bir adam ve bazen raporlarım onun masasına ulaşmayabiliyor. Senin tutuklandığından haberi bile olmayabilir."

Valkyrie, "Buna pişman olacaksın," dedi. "Yemin ediyorum, buna pişman olacaksın."

Crux kızı minibüse doğru sürüklerken, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. Valkyrie'yi içeriye soktu. "Aslında, seni tutuklamam beni Dedektif Kurukafa'ya götürürse, maaşıma zam bile alabilirim."

Kapıyı kapattı ve güneş ışığını dışarıda bıraktı.

29

HÜCRE ARKADAŞLARI

rux, Valkyrie'yi hücrelere doğru götürürken, "Ne yazık ki," dedi. "Bu aralar suçluların sayısı çok. Sanırım bunun sebebi de, Tapınak'ın gerçek bir dedektife sahip olması."

Valkyrie, "Onunla tanıştım mı?" diye sordu. Crux cevap olarak öfkeyle kelepçelerini çekiştirdi.

Crux, "Bunun anlamı," dedi. "Hücreni biriyle paylaşmak zorundasın."

Valkyrie'nin yüzü soldu. "Ne? Bunu yapamazsın."

"İdeal bir durum değil, ama bunu yapmak zorundayız." Crux sesine neşesini yansıtmamaya çalıştı.

Valkyrie adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama Crux kızı çekiştirmeye devam etti.

Valkyrie, "Bunu yapamazsın," diye bağırdı. Birinin kendisini duymasını ümit ediyordu. "Bay Bliss ile konuşmama izin ver."

Crux, "Bliss bu aralar Tapınak'ın işleriyle çok meşgul," dedi. "Zamanla bu sorunu çözeriz, merak etme. Ama şimdilik, iyi bir kız olup odanı paylaşmalısın."

Bir hücrenin kapısını açtı ve Valkyrie'yi içeriye soktu. Kapı kapandı ve dar yataktaki adam kafasını kaldırıp kimin geldiğine baktı.

Scapegrace, "Cain," dedi.

Kapıdaki bölme açıldı. Crux, "Eller," dedi.

Valkyrie, "Çıkart beni buradan!" diye bağırdı.

"Ellerini buraya koy, tabii kelepçeli kalmak istiyorsan sen bilirsin."

Scapegrace'in sağ gözü kapanmış, burnu şişmiş ve dudağı patlamıştı. Bütün bedeni ağrıyormuş gibi ağır hareket ediyordu.

Valkyrie ellerini delikten çıkarttı ve Crux kelepçeleri aldı. "Hücre, tabii ki, mühürlü," dedi. "Bu yüzden, iyi bir kız olmaya çalış."

Valkyrie dedektifin gözlerini görebilmesi için eğildi. "Dedektif Crux, bunu yapamazsın."

Crux kapağı kapatmadan önce Valkyrie'ye sırıttı. Scapegrace ağır adımlarla yaklaşırken Valkyrie arkasına döndü.

Scapegrace, "Parmaklarımı kırdılar," dedi. Sargılı sol elini havaya kaldırdı. "O Yarıcılar, parmaklarımı kırdı ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Siz, çok güldünüz mü? Sen ve iskelet? Dikkatlerini dağıtmam için beni gönderdikten sonra çok eğlendiniz mi?"

Valkyrie'nin ağzı kurudu. Kaçacak veya gizlenecek bir yer yoktu. Büyü yapamazdı ve üzerinde koruyucu kıyafetleri de yoktu. Sıradan bir kızdı ve kendisini öldürmek isteyen bir yetişkinle aynı hücreye tıkılmıştı.

Scapegrace, "Seni ölene kadar döveceğim," dedi. "İlk cinayetimin bir sanat eseri olmasını istiyordum. Güzel bir şey olmalıydı. Ama sanırım vahşi bir ölümle idare etmek zorundayım. Bundan sonrasında daha zarif işler çıkartırım."

Valkyrie, "Hapisten hiçbir zaman çıkamazsın," dedi. Kelimeler ağzından güçlükle çıktı. "Beni öldürürsen hayatının sonuna kadar bunun gibi bir hücrede kalırsın."

"Hayır, dışarıya çıkarım. Bir şey olur ve ben dışarıya çıkarım. Her zaman oluyor."

"Bir katil olacaksın. Tapınak'ın katiller için güvenlik önlemleri daha sıkıdır."

"Nedenmiş o? Çünkü, insanlar katillerden korkar. İnsanlar benden de korkacak."

Scapegrace öne bir adım attı ve Valkyrie bir adım geriledi, soğuk çelik yüzey sırtına dayandı.

Valkyrie çabucak, "Kurukafa ne olacak?" diye sordu.

Scapegrace, "İskeleti burada görmüyorum," dedi. Sırıttı.

"Onu düşmanın olarak istemezsin, Vaurien. Bunu sen de biliyorsun. Benim tutuklandığımı öğrenince, benim için gelecek. Tıpkı iki gün önceki gibi bu hücrenin kapısına dikilecek ve kapıyı açacak, ne yaptığını görecek. Bu olunca, gerçekten karşısına dikilmek isteyecek misin?"

Scapegrace tereddüt etti. "Beni koruma altına alırlar," dedi. "Unutmuş olabilirsin, ama iskelet dostunu son zamanlarda çok fazla sevmiyorlar. Beni, iskeletin bulamayacağı özel bir hücreye koyarlar."

"Seni bulur. Senin peşine düşer."

Scapegrace sırıttı. "Denesin bakalım."

Valkyrie kuralları biliyordu. Tanith hepsini beynine kazımıştı. Başka seçenek yoksa ve şiddete başvurmak kaçınılmaz ise, kaçma imkanı da yoksa, kural ilk saldıran olmaktı.

Scapegrace yetişkin bir adamdı. Ortalama bir boyu vardı ama bir yetişkinin gücüne sahipti. Valkyrie kendi yaşıtlarına göre uzundu ve son iki senedir dövüş eğitimi alıyordu. Fiziksel olarak, Scapegrace daha üstün olabilirdi, ama aynı zamanda yaralıydı. Ağırlığını sol ayağına veriyordu ve be-

deni de öne bükülmüştü. Valkyrie birkaç kaburgasının çatlamış olabileceğini düşündü.

Önce sen vur ve rakibini hazırlıksız yakala.

Valkyrie, adamın sol bacağını tekmeledi ve adam acıyla inledi. Valkyrie dirseğini adamın yüzüne geçirmek istedi ama Scapegrace kollarını savurarak kendini savundu. Valkyrie kendine yer açmak için adamı geriye itti ve Scapegrace yumruğunu Valkyrie'nin çenesine geçirdi. Valkyrie'nin başı döndü, sırtı kapıya çarptı ve neredeyse yere yıkılıyordu.

Scapegrace bir yumruk daha savurdu, ama Valkyrie kenara çekildi ve yumruk omzuna geldi. Siyah üniformasını giyiyor olsaydı, bu vuruşu kumaş emerdi. Ama şimdi, acı vericiydi.

Scapegrace rakibini yakalamaya çalıştı ama Valkyrie adamın sargılı elini kavradı. Scapegrace bir çığlık attı ve saldırıyı unuttu. Valkyrie adamı kapıdan uzağa sürükledi, kırık parmaklarını hiç bırakmadı, Scapegrace'nin kolunu iyice büktü. Çaresiz kalan Scapegrace dizleri üzerine çöktü.

"Bırak beni!" diye yalvardı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Seni öldürmeyecektim! Yemin ederim! Sadece şaka yapıyordum!"

Valkyrie adamın elini bıraktı ve Scapegrace göğsünü tuttu. Valkyrie adamın başını tuttu ve dizini çenesine geçirdi. Scapegrace geriye devrildi ve yerinden kalkmadı.

Valkyrie, bacaklarının arka kısmı yatağın kenarına çarpınca, yere oturmak zorunda kaldı. Güçlükle nefes alıp veriyordu, bakışlarını Scapegrace'in baygın formundan ayırmadı.

Omzu ağrımaya başladı. Yumruk yüzünün sağ kısmında patlamıştı ve kulağı acıyordu. Yine ağzına bir yumruk yemediği için minnettardı. Bir başka dişi daha kaybetmek istemezdi.

Adam uyanınca ne yapacağını düşündü. Hücrede, Scapegrace'i bağlamak için kullanabileceği bir şey yoktu. Ayrıca, kimse seslerin nereden geldiğine bakmaya gelmemişti.

Adamı yenmişti. Büyü kullanmadan yenmişti. Yaralı olduğu doğruydu ve adamı hazırlıksız yakalamıştı, ama her şey apaçık ortadaydı – bir yetişkinle dövüşmüş ve onu yenmişti.

Gülümsemeye başladı, ama Scapegrace'i yenmemiş olsaydı neler olacağını düşününce gülümsemesi yüzünden silindi. Muhtemelen şimdi hücrenin zemininde ölü yatıyor olacaktı.

Yerden kalktı ve Scapegrace'in elindeki sargı bezini çözdü. Adamın parmakları iyice şişmişti, derisi mavi, sarı, mor ve siyah karışımı bir renkti. Valkyrie sargının bir ucunu yatağın demirine diğerini ise yaralı parmaklardan birine bağlarken Scapegrace şikayet etmedi. En azından, kendine gelir gelmez üzerine atlayamazdı.

Valkyrie adamdan mümkün olduğunca uzak kalmaya çalışarak yatağın üzerine oturdu ve sırtını duvara dayadı. Saçlarını ensesinde bağladı ve Kurukafa'nın bir terslik olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti. Dedektifin ne yapacağını düşündü.

Önce, cep telefonunu arayacak ve bir cevap alamayacaktı. Bir süre sonra, evine gidecek veya normal görünen birini bakması için eve gönderecekti. Yansıma ile konuşacak ve muhtemelen neler olup bittiğini çözecek, sonra da kendisini kurtarmaya gelecekti.

Valkyrie arkasına yaslandı ve beklemeye başladı.

30

BERYL

eryl Edgley meşgul bir kadındı.

Terkedilmiş çocukları evine alıp besleyecek zamanı yoktu. Ama buna rağmen, Melissa Edgley kendisini arayıp hafta sonunu Paris'te geçireceğini ve Stephanie ile ilgilenip ilgilenemeyeceğini sorunca, Beryl tabii ki bu teklifi nazikçe kabul etmişti.

Yeğeni her zaman inatçı ve başına buyruk bir kız olmuştu, sivri bir dili vardı ve Beryl tavırlarından hiç hoşlanmıyordu. Ama yine de, son birkaç yıldır Stephanie'nin oldukça durulduğunu da kabullenmek zorundaydı. Beryl kızdaki bu değişimde en büyük paya, kendisinin Melissa ve Desmond'a çocuk yetiştirmek konusundaki tavsiyeleri-

nin sahip olduğuna inanıyordu. Beryl'in ikizleri, Carol ve Crystal, hiçbir konuda mükemmel değildi, ama en azından içki veya sigara içmiyor, diğer kızlar gibi aptal çocuklarla takılmıyordu.

Aile, artı Stephanie, sessizce mutfakta öğle yemeği yiyordu. Fergus'un gözleri televizyona odaklıydı ve ikizler de isteksizce yemeklerini yiyordu. Aslında, sadece Stephanie önüne konulanları yemeye hevesli gibiydi. Önceki gün olanlar düşünülecek olursa, bu çok garipti.

Zil çaldı ve Beryl kapıya koştu. Kapıda genç bir kadın dikiliyor ve gülümsüyordu. Üzerinde dar kahverengi deriden bir kıyafet vardı ve sarı saçları dağınıktı. Beryl, *zavallı kız kıyafetinden dışarıya fırlamak üzere*, diye düşündü.

Kız, İngiliz aksanıyla, "Sen Beryl olmalısın," dedi. "Hakkında çok şey duydum."

Beryl yeni insanlara güvenmezdi. Fergus'un ağabeyinin kendilerine bıraktığı dev tekneyi sattıklarından beri, herkesin gözünün paralarında olduğu gibi paranoyası vardı.

Beryl, "Sen kimsin?" diye sordu. Kıza tepeden bakmak için sırtını dikleştirdi.

Genç kadın, "Adım Tanith," dedi. "Merak ettim, Stephanie sizde mi?"

"Öğle yemeğini yiyor."

"Onunla bir dakika konuşabilir miyim?"

Beryl kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, yemeğini yiyor. Bir şeyler yerken kapıya gelemez."

Genç kadın bir süre Beryl'i süzdü, sonra tekrar gülümsedi. "Belki yemeğini bırakıp kapıya gelebilir. Onu çok uzun süre meşgul etmeyeceğim, hemen yemeğine geri döner. Senin için de uygun mu, Beryl?"

"Bana Bayan Edgley demenizi tercih ederim."

Tanith soğukkanlılığını tehdit eden bir biçimde derin bir nefes aldı. "Bayan Edgley, lütfen Stephanie'yi buraya çağırın, olur mu?"

"Ses tonunu sevmedim."

"Ben de ayakkabılarını sevmedim."

Beryl ayaklarına baktı ve ayakkabılarının ne sorunu olduğunu anlamaya çalıştı. Tanith kadının yanından geçti ve eve girdi. Beryl neler olduğunu anlayamadan, Tanith mutfağa adım attı.

Fergus, "Tanrım..." diye fısıldadı.

Tanith, "Stephanie," dedi. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Stephanie masadan kalkarken Beryl öfkeyle mutfağa girdi. İkizler şaşkın gözlerle yabancı kadına bakıyor, Fergus ise bakışlarını Tanith'in üzerinden ayıramıyor, hayran hayran bakıyordu.

"Stephanie, mutfağı terketmeyeceksin!"

Tanith, "Özel konuşacağız," dedi.

"Burası da özel bir mülk. Fergus, polisi çağır!"

Fergus, Tanith'e bakmaya devam etti.

Beryl, "Bunun gündüz olanlarla bir ilgisi varsa," dedi. "Polis sizinle konuşmak isteyecektir!"

Tanith kaşlarını çattı. "Sabah ne oldu?"

Stephanie konuşmak için ağzını açtı, ama Beryl kontrolü ele aldı. "Üç saat önce, Alan Brennan kapıma dayandı ve Stephanie'yi kovalayan bir adamın saldırısına uğradığını söyledi. Saldırıya uğramış! Haggard'da!"

"Adam kimmiş?"

Stephanie, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Hatırlamıyorum. Sanırım hala şokta olmalıyım. Muhtemelen beni başka biriyle karıştırmıştır. Bay Brennan'a saldırdıktan sonra gitmiş olmalı, çünkü ben de evime döndüm."

Beryl, "Onu yatağın altında bulduk," dedi. Carol ve Crystal kıkırdadı.

Tanith, Stephanie'ye dönüp, "Val'ı gördün mü?" diye sordu. Beryl'i umursamadı. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Stephanie omzunu silkti. "Geri dönmesi gerekiyordu, ama dönmedi."

Beryl, "Val kim?" diye sordu. Kafası karışmıştı. "Konumuzla ne ilgisi var? Haggard'da tasmasından kurtulmuş tehlikeli bir kaçık var ve polis olduğunu iddia ediyor."

Tanith gözlerini kıstı. "Polis olduğunu mu söylemiş?"

"Bay Brennan'a dedektif olduğunu söylemiş."

"Crux..."

"Efendim?"

Tanith, "Bu adamı tanıyorum," dedi. "Ve haklısınız, kaçığın tekidir. Polisi aradınız mı?"

Sonunda Fergus kendine geldi. "Polis, öğleden sonra arayacaktı..."

"Onlara önemli bir şey olmadığını söyleyin. Bu adamın psikolojik sorunları var. Sadece, bu sabah ilaçlarını almayı unutmuş. Ben onun doktoruyum."

Beryl şüpheyle, "Nasıl bir doktor kahverengi derilerle dolaşır?" diye sordu.

Tanith gülümseyerek karşılık verdi. "Bu derilerin içinde güzel görünen bir doktor," diye cevap verdi. "Vaktinizi aldım. Teşekkür ederim. Size iyi günler dilerim. Görüşürüz, Stephanie."

Stephanie, "Görüşürüz," dedi. Yemeğini yemeye devam etti.

Beryl, Tanith'i ön kapıya kadar takip etti, zihninde bir sürü soru vardı, ama Tanith arkasına bile bakmadan dışarıya çıktı ve uzaklaştı. Kaldırımda durdu ve korkunç mor bir arabaya bindi. Beryl aracı kullananı daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı, ama sadece bir şapka görebildi, sonra araç uzaklaştı.

Beryl kaşlarını çattı. Şapkalı adam kendisine bir yerden tanıdık geliyordu...

31

ESKİ DOSTLAR

rux içeriye dalınca China arkasına döndü ve soğukkanlı bir bakış attı.

Crux zafer kazanmışçasına, "Kız elimizde," dedi. "Onun izini sürdüm ve onu yakaladım. Ve onu bizzat hücreye tıktım."

China, "Kız on dört yaşında," dedi. "Çok cesursun."

"Alaycı yorumlarını kendine sakla. Diablerie, Yüce Büyücü'yü kaçırdı."

"Herkes bunu konuşuyor ama görünüşe göre, sen gerçek suçluların peşinden gitmek yerine Kurukafa'yı takip etmeyi tercih ediyorsun."

"Gerçek düşman, Kurukafa. Ben her şeyi çözdüm, her şey apaçık ortada. Taşlar yerli yerine oturuyor."

"Yerine oturan neymiş, Remus?"

Remus ellerini kalçasına koyup sırtını dikleştirdi. "Dedektif Kurukafa, Batu."

"Oh, Tanrım..." China adama baktı. "Göründüğünden daha kalın kafalısın."

Crux öne bir adım attı. "O nerede? Yüce Büyücü'yü nerede tutuyor?"

"Sana yardım etmeye çalıştım, Remus. Kurukafa'nın nereyi karargah olarak kullandığını söyledim, sen gittin ve içeriye daldın, ama ne oldu? Kurukafa'yı elinden kaçırdın, Valkyrie'yi elinden kaçırdın ve Yüce Büyücü kaçırıldı. Ben elimden geleni yaptım, senin işinde iyi olmaman benim hatam değil."

"Ben yeterince iyiyim, China. Senin karanlık sırrını bile öğrenecek kadar iyiyim, değil mi?"

"Sen hiçbir şeyi çözmedin. Ölmek üzere olan biri, yanında başkası olmadığı için sana bir şeyler anlattı."

"Kurukafa nerede?"

"Bilmiyorum."

"O zaman, nereye gidecek?"

"Ah, işte bunu biliyorum. Valkyrie'yi tutukladığını öğrenince, onu aramak zorunda değilsin. O sana gelecektir."

"Dedektif Kurukafa'dan korkmuyorum."

"Evet, korkuyorsun, Remus. Herkes korkar."

"Tapınak soruşturmasında bizimle işbirliği yapmadın, ayrıca bize çalışmalarımızda engel oldun. Seni tutukluyorum."

Crux çevik bir hareketle kelepçeleri çıkarttı. China iç geçirdi ve ellerinin arkasından kelepçelenmesine izin verdi.

"Bir kez daha, yanlış insanlar odaklanıyorsun. Önce Kurukafa, sonra ben, halbuki senin Diablerie'nin peşinde olman gerekirdi. Bunu neden yapıyorsun, Remus? Onlara meydan okumaktan korkuyor musun? Bu yüzden mi onlar dışında herkesin peşine düşüyorsun?"

"Beni düşmana götüreceksin. Sen Kurukafa ile birlikte çalışıyorsun."

"Kurukafa, Batu olsaydı, Fletcher Renn'i açığa çıkartmazdı, değil mi? İhtiyacı olana kadar çocuğu bir yerde kilitli tutardı."

"Olaylar arasında ilişki kurma çaban da erkekleri baştan çıkartma yöntemlerin gibi işe yaramaz."

China bir kahkaha attı. "Sana yemin ederim, Remus – hiç seni baştan çıkartmaya çalışmadım."

Remus'un yüzü kızardı. "Beni küçümsemekle büyük hata yaptın, China. Benim [illegible]imün eri biri olmadığımı düşündün. Sana neler olacağını söylemiştim. Açık sözlü olduğu-

mu biliyorsun. Ama bana yardım etmedin, şimdi sırrını herkese açıklamak zorundayım."

China, "Nerede olduğunu bilmiyorum," diye ısrar etti.

Crux, "Artık çok geç," dedi. Kadını kolundan tuttu ve kapıya doğru itti.

"Remus, dinle beni, ne bildiğini düşündüğünü bilmiyorum ama sana ne dedilerse, hikayenin tamamını anlatmamışlar."

Crux, "Hikayenin doğrusunu arkadaşını bulunca ona anlatırsın," dedi. "Eminim seni dinleyecektir."

China, "Bunun nelere sebep olabileceğini bilmiyorsun,". diye haykırdı.

Crux gülümsedi. "Bir fikrim var."

Crux kapıyı açtı ve karşısında bir adamı dikilirken buldu.

Jaron Gallow, "Merhaba, China," dedi.

Adam içeriye girdi ve Crux geri adım attı, China'yı da beraberinde götürdü. China kolunu Crux'tan kurtardı.

Crux, "Sen de bir parçasısın," dedi. Gallow nazikçe kapıyı kapatırken konuşmaya devam etti. "Hepiniz işin içindesiniz. Birlikte çalışıyorsunuz."

Gallow, "Kesinlikle haklısın dedektif," dedi. Hafifçe gülümsedi. "Herkes işin içinde. Senin gibilerin hayal bile edemeyeceği bir komplo bu. China, Dedektif Kurukafa, hatta Yüce Büyücü. Oyunun sonunu seyretmen için seni de

Aranmore Çiftliği'ne çağıracaktık, ama oylama yaptık ve kimse seni istemedi. Üzerine alınma, Remus."

Crux havayı dalgalandırmak istedi ama Gallow kenara çekildi ve ayağını kahve sehpasının altına sokup sehpayı dedektifin üzerine fırlattı. Crux sendeledi ve silahını çekmek istedi, ama Gallow adamın kolunu bükerek silahı aldı.

Gallow, "İyi bir savaşçı değilsin, yanılıyor muyum?" diye sordu. Dedektifi odanın bir köşesine fırlattı.

Crux havada bir takla attı, paniğe kapılmaya başlamıştı. Gallow çıkış yolunu kapatıyordu ve adama karşı şansı olmadığının farkındaydı, bu yüzden arkasına döndü ve pencereye koştu. Havaya sıçradı, etrafa cam parçaları saçtı ve aşağıya atladı.

Gallow pencerenin kenarına gitti, bir kaşını havaya kaldırdı. Eğilip aşağıya baktı ve gülümsedi.

"Yaşıyor," dedi. "Çok hızlı uzaklaşmıyor ama yaşıyor. Sanırım bir bacağını kırdı. Belki de bir kolunu. Çığlık attığını duydun mu? Çok tiz bir sesti, değil mi?"

China, "Jaron, neden buradasın?" diye sordu.

Jaron, China'ya doğru döndü. "Bizi kimse durduramaz, bunu sen de farketmişsindir. Bir saat içerisinde Fletcher Renn elimizde olacak ve birlikte çiftliğe gideceğiz, ve kapı açılacak, ve kazanacağız. Olması gerektiği gibi."

"Bizden nefret eden öfkeli tanrıları geri getireceksiniz. Umarım bunun da farkındasındır."

"İnancını yitirme, China. Belki dünyaya hükmedecekler, belki her şeyi yıkıp yakacaklar, belki şehirleri haritadan silecekler, belki de bir şey yapmayacaklar. Onları sorgulamak bize düşmez. Bunu bana uzun zaman önce sen öğrettin. Bu dünyanın onlara ait olduğunu söyledin. Bir milenyumdur bizimdi ama artık dünyayı geri vermenin vakti geldi. Bunu bana sen öğrettin."

China, "Harika bir öğrenciydin," diye itiraf etti. "Ama beni yeniden kendi safına çekmeye çalışıyorsan, korkarım seni hayal kırıklığına uğratacağım."

"Baron Vengeous senden kendisine katılmanı istediğinde de bunları mı söyledin?"

"Benzer şeylerdi."

"Ama o yalnızdı, her şeyi Batu'nun organize ettiğini bilmiyordu. Artık her şey farklı. Bu, Diablerie'ye geri dönmen için iyi bir fırsat. Batu iyi bir lider. Planları var. Ama sen olamaz. Asla senin gibi olamaz."

"Batu'nun planı başarılı olurken bile yönetimi ele almamı mı istiyorsun?" Gülümsedi. "Neden, Jaron, dostuna ihanet etmiş olmayacak mısın?"

"Diablerie senin China, her zaman öyleydi. Ailen binlerce yıldır kendini karanlık tanrılara adamıştı. Bu senin da-

marlarında var, kanında var, kalbinde var. Bu, bir kenara atabileceğin bir şey değil."

"Ağabeyim başarmıştı."

"Bay Bliss... eşi benzeri yoktur."

"Ve Batu?"

"Senin emrinle ölecek."

China odanın ortasına yürüdü, düşünceliydi. Sonunda, durdu ve Jaron'a baktı. "Teklifin, kabul etmeliyim ki, baştan çıkarıcı, ama gerçeği inkar edemeyiz. İnsanlıktan nefret eden sadist tanrılara ihanet ettim. Neden geri dönmelerini isteyeyim?"

Gallow iç geçirdi. "Çok yazık. Seni öldürmek zorunda kalmak istemezdim."

"Ben de öldürülmek istemem. Son karşılaşmamızdan beri, adil bir dövüş anlayışın hiç değişmedi herhalde."

"Crux'un kelepçelerini çıkartmamı mı istiyorsun? Bunu yapmayacağım." Crux'un silahını yerden aldı. "Ama çabuk bir ölüm olacak. Siz veriyorum."

China ayağını yere vurdu. "Çok naziksin." Bir adım geri attı ve yine ayağını yere vurdu.

Jaron kaşlarını çattı. "Kimse yardımına gelmeyecek, China."

China yine geri adım attı ve üçüncü kez ayağını yere vurdu. Gallow halıya baktı ve yere kazınan üç sembolü gö-

rünce gözlerini kıstı. China görkemli ayakkabılarını çıkarttı ve üçgenin ortasına geçti. Zemin altından yok olurken gülümsedi.

China açılan delikten aşağıya düştü ve kendini ikinci kat koridorunda buldu. Gallow aşağıya atlamaya hazırlanırken halıdaki delik kendiliğinden kapandı. China yerde yuvarlandı ve doğruldu, basamaklara koştu.

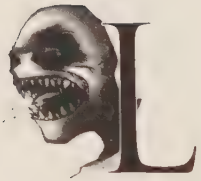
Dışarıda Gallow'u bekleyen birileri olmalıydı. Ya bir arabanın içinde Kray veya Murder Rose vardı, ya da kendi özel seyahat tekniğine sahip Sanguine dışarıda bekliyordu. Hangisi olduğunu merak etmedi.

İlk kata indi. Gallow'un ayak sesleri üst katın basamaklarından geliyordu. Çıplak ayakları altındaki koridor yapış yapıştı, koşmaya devam etti. Binada birçok gizli kaçış yolu vardı ve en yakındakini seçti.

Bir kez daha, kendi kontrolünde olmayan olaylar yüzünden kendini her şeyin ortasında bulmuştu. China bu durumdan hoşnut değildi.

32

TAKAS

iffey Köprüsü, üç ismi olan bir köprüydü. Ormond İskelesi ile Aston İskelesi arasındaki Liffey Nehri'ni geçen, kırk metre uzunluğunda bir yaya köprüsüydü. Her iki yanındaki basamaklar yürüyüş yoluna çıkıyor ve köprü üç lamba ile aydınlanıyordu – biri ortasındaydı, diğer ikisi birer ucundaydı, hepsi parmaklıklardan kıvrılarak yükselen demir direklerin üzerindeydi.

Verilen ismi Wellington Köprüsü, ama gerçek ismi Liffey Köprüsü'ydü, ama genelde alınan ismiyle bilinirdi.

Tanith genç bir kızken ailesiyle Dublin'e gelmişti. Köprüye ilk geldiğinde iki tarafında da turnikeler vardı, geçiş ücreti bir buçuk peniydi. Birkaç yıl sonra, 1919 civarında, turni-

keler kaldırılmıştı. Ama o zamanlar köprü Penny Ha'penny Köprüsü olarak bilinirdi, daha kısaltılmış hali ise Ha'Penny Köprüsü'ydü.

İşte bu Ha'Penny Köprüsü'nde, üç ismi olan köprüde, Fletcher Renn'i düşmana vermeleri gerekiyordu. Diableri-e'nin dünyayı yok etmek için tek eksiği bir Işınlayıcı'ydı.

Tanith, "Bu çok kötü bir fikir," dedi.

Fletcher Renn, "Sana tamamen katılıyorum," dedi.

Köprünün her iki ucuna da şerit çekip, bakım çalışması yapıldığına dair tabelalar koymuşlardı. Her iki tarafta da işçileri yağmurdan ve soğuktan korumak için kırmızı ve beyaz çizgili çadırlar vardı. Çok fazla rüzgar yoktu, her ne kadar gökyüzünde karanlık bulutlar olsa da, henüz yağmur yağmamıştı.

Tanith ve Fletcher, Liffey'in kuzeyindeki çadırın içindeydi. Ghastly içeriye girince rüzgarın sesi duyuldu, sonra çadırın girişi kapandı ve trafiğin sesini de dışarıya hapsetti.

Ghastly, "Köprüye sinsice yaklaşmaya çalışan yok," dedi. Montunun özenle dikilmiş başlığını geriye atınca başındaki yaralar açığa çıktı.

Köprünün ortasında, cebinden bir Gizlenme Küresi çıkartan Kurukafa'ya baktılar. Her iki yarım küreyi ters yöne çevirdi ve dışarıya doğru bir baloncuk genişledi, dedektifle birlikte çadırları ve köprüyü de içine aldı. Kurukafa küreyi yere koydu.

Fletcher şaşkındı. "Bu neydi?" diye sordu.

Ghastly, "Bizi dışarıdaki herkese görünmez yapıyor," diye açıkladı. "Baloncuğun içinde olanları göremez, seslerimizi duyamazlar."

"Çığlıklar atarak ölürsem, kimseyi rahatsız etmiş olmam, öyle mi? Ah, çok rahatlatıcı."

Kurukafa çadıra geri döndü.

Ghastly, "Valkyrie'den haber var mı?" diye sordu.

Kurukafa, "Hala yok," diye cevap verdi. "Guild'i kurtarınca, kızı bırakmasını isteyeceğiz. Sonra ben Remus Crux ile bir odada beş dakika yalnız kalacağım. O zaman kadar, işimize odaklanalım."

Fletcher, "Planımız ne?" diye sordu. "Bu takas işi nasıl olacak?"

Ghastly, "Teorik olarak," diye açıklamaya başladı. "İkiniz aynı anda köprüyü geçmeye başlayacaksınız, ortada yan yana gelecek ve yürümeye devam edeceksiniz. Ama pratikte, her şey çok farklı olacak."

Tanith, "Şöyle olacak," diye araya girdi. "İki taraf da takasa adil başlayacak. Sonra taraflardan biri diğerine ihanet eder. Diğer taraf da aynı şekilde karşılık verir. Sonra ilk ihanet eden taraf harekete geçer."

Fletcher başıyla onayladı. "Öyleyse, kaç numaramız olduğuna bağlı, öyle mi?"

"Kesinlikle, daha fazla numarası olan taraf kazanır."

"Bizim kaç tane var?"

Ghastly, Kurukafa'ya baktı.

Kurukafa, "İki," diye cevap verdi.

"Bu... kulağa çok fazlaymış gibi gelmiyor."

"Bazen basitlik en iyi çözümdür."

"Bu durum için de en iyi çözüm olabilir mi?"

Ghastly, "Muhtemelen, hayır," diye itiraf etti.

Tanith, "Yapabileceklerimiz kısıtlı," diye açıkladı. "Burası halka açık bir yer ve gün ortasındayız. Harekete geçmeyi bekleyen yüzlerce Yarıcı'mız olamaz."

"Yüzlerce Yarıcı'mız var mı?"

"Tabii ki, hayır."

Kurukafa, "Bu, resmi bir operasyon değil," dedi. "Tapınak'ta bir casus var ve biz kim olduğunu bulana kadar, kimseye güvenemeyiz."

Ghastly, "Ama bizim elimiz kolumuz bağlıysa, onlar için de aynı şey geçerli," dedi.

Fletcher, "Haklısın," diye onayladı. "Pekala, tamam. Ve onlar da sizin kadar, asla güçlerini sıradan insanlara gösterme kuralına bağlılar, öyle mi?"

Ghastly tereddüt etti. "Tabii ki," diye cevap verdi. Pek inandırıcı değildi.

Tanith, "Geldiler," dedi.

Herkes dışarıya göz gezdirdi. Köprünün bir ucunda, yolun kenarına siyah bir minibüs yanaştı, diğer araçlar öfkeyle korna çalarak tepkisini gösterdi. Ama sonra Gruesome Kray araçtan indi ve korna sesleri durdu. Arkalarındaki arabalar nazikçe diğer şeride geçti.

Araçtan ikinci inen Murder Rose oldu, peşinden Sanguine ve Gallow geldi, son olarak Thurid Guild indi. Guild'in elleri bağlı, yüzü yaralıydı. Uğursuz grup oldukça dikkat çekiyordu, bu yüzden çabucak çizgili çadıra girdiler.

Fletcher, "Bizim numaralarımız neler?" diye sordu.

Kurukafa, "Ne olduğunu bilirsen, bizi ele verirsin," diye cevap verdi.

Fletcher'ın yüzü biraz daha soldu. "Ben bunu yapmak istediğime emin değilim."

Tanith, "Sana zarar vermeyecekler," dedi.

"Hayır, sadece beni dünyayı yok etmek için kullanacaklar. Ben de bu dünyanın bir parçası olduğuma göre, bu hoş bir şey değil. Biliyorum, hepiniz kendime aşırı güvendiğimi ve hiçbir şeyin beni etkilemeyeceğini düşünüyorsunuz-"

Ghastly, "Kimse öyle düşünmüyor," diye araya girdi.

"Demek istediğim, yanlarına kadar gidip beni yakalamalarına izin veremem. Bunu yapmamı neden istediğinizi bile anlamıyorum."

Kurukafa, "Bay Bliss, Guild'i geri istiyor," dedi. "Argümanları mantıklıydı. Guild ölürse bunun sonuçları hepimiz için bir felakete dönüşebilir."

Fletcher, "Dönüşebilir," diye tekrarladı. "Ama Yüzü Olmayanlar'ı geri getirirlerse, kendinizi kıyamet gününün ortasında bulursunuz! İlki sadece bir olasılık, ikincisi ise şüphe götürmez bir gerçek! Neden bu mantığı kullanan tek kişi benim?"

Kurukafa çocuğa baktı. "Bizim kadar uzun süre yaşarsan, her şeyi uzun vadede görmeye ve planını ona göre yapmaya başlarsın."

Sanguine diğer çadırdan çıktı ve yüzünde mutlu bir ifadeyle köprüde yürümeye başladı.

Tanith, "Başlıyor," dedi. "Fletcher, gerçekten çok üzgünüm, ama bu konuda bize güvenmek zorundasın."

"Ah, lanet olsun..."

Sanguine yaklaşmaya devam etti.

Fletcher, "Beni yakalamalarına izin vermeyin," dedi.

Sanguine, "Tak tak," diye seslendi. "Kimse yok mu?" Gülümseyerek içeriye girdi, elleri boştu. "Bugün nasılsınız bakalım? Bunu söylemek zorundayım, suratlarınız çok asık. Benden daha duyarlı biri, bizim kadar heyecanlı olmadığınızı düşünürdü. Haydi, millet, takas zamanı! Keyfini çıkartın!"

Tanith, "Çok konuşuyorsun," dedi. "Ama boş konuşuyorsun."

Sanguine, "Kılıçlı kız," dedi. "Seni özledim, biliyor musun? Birçok kez geceleri uykum kaçtı, seni kaç farklı şekilde öldürebileceğimi düşündüm durdum. Ama en favori senaryom, diğerlerine göre daha basit de olsa, gırtlağını usturamla kesmek ve başının geriye düştüğünü görmek, gözlerin şaşkınlıkla açılmış, bilirsin, yalvarırcasına ve ben seni saçından tutup..." Durdu ve bir kahkaha attı. "Bakın, yapılması gereken işler varken duygusallaşmaya başladım. Beni buraya her şeyi organize etmem için gönderdiler. Sanırım, başlasak iyi olur."

Kurukafa, "Guild'i gönderin," dedi.

"Oyunu bu şekilde oynamayacağız, biliyorsun. Oyunun kuralları gayet basit, ama en aptal olanınız için teker teker anlatacağım. Sonra siz hanginizin en aptal olduğuna kendiniz karar verirsiniz."

Yavaşça hareket etti, cebinden bir çift kelepçe çıkarttı. "Bunları Fletcher oğlumuzun bileklerine takacağız," dedi. "Böylece, kafasına estiği gibi ışınlanmasına engel olacağız. Biz diğer taraftan sizin patronunuzu gönderirken, Fletcher de köprüyü geçmeye başlayacak. Çok basit, her şeyi düşündük. Beş yaşında bir çocuğa bile anlatsak, anlardı." Etrafına bakındı. "Çocuktan bahsetmişken, kız nerede? Asık suratını özlemeye başladım."

Kurukafa soruyu duymazdan geldi. "Takas bitene kadar sen köprünün bu tarafında kalacaksın."

Sanguine olumsuzca başını iki yana salladı. "Emirler böyle değil. Geri dönmek zorundayım."

"Fletcher'ı yakalayıp yerin dibine çekmeyeceğinden nasıl emin olacağız?"

"Bu bir köprü, Kurukafa. Yerin içine girebilirim, duvarların içinden geçerim, nereye istersem oraya sığarım, ama bu yürüyüş yolunun altında nereye saklanacağım?"

"Bence aralarında bir fark yok, burada kalıyorsun."

"Bence çok fark var ve ben gidiyorum." Tanith kılıcını çekti ve Sanguine'in boynuna dayadı. Sanguine bir an için tereddüt etti. "Biliyor musunuz? Fikrimi değiştirdim. Burada kalıp tek bir kelime bile etmeyeceğim."

Ghastly adamın arkasına geçti ve kolunu öyle bir büktü ki, yerinden kıpırdayacak olursa, hem canı çok yanacak, hem de birkaç lifini kopartacaktı.

Sanguine, "Neden bana da bir çift kelepçe takmıyorsunuz?" diye sordu.

Tanith, "Çünkü geçen sene kelepçelerin senin üzerinde işe yaramadığını söylemiştin," diye cevap verdi.

"Ben mi dedim?"

"Evet, sen dedin."

"Yalan söylüyordum. Kelepçeler beni güçsüz bırakır. Yemin ederim."

Ghastly, "Çok fazla konuşmamaya çalış," dedi. "Sinirimi bozuyorsun."

Kurukafa, "Tanith," dedi. Çadırdan dışarıya çıktı. Tanith, dedektife katıldı ve birlikte köprüyü geçmeye başladılar. Gallow ve Murder Rose kendilerini karşıladı.

Altlarından akan Liffey karanlık ve pisti.

Gallow ortada buluşunca, "Kurukafa," dedi. "Merhamet dilenmeye mi geldin? Yoksa ağlamaya mı? Belki de taraf değiştirmek istiyorsun. Ama artık çok geç, ama denediğini görmek güzel olurdu."

"Efendin nerede, Gallow?"

Gallow gülümsedi. "Benim efendim yok. Diablerie, aynı kafa yapısına sahip özgür..."

Kurukafa, "Batu senin efendin," diye araya girdi. "Emirleri o veriyor, size ne yapacağınızı söylüyor, ihtiyacınız olunca da sırtınızı sıvazlıyor. Nerede? Bizi izliyor, değil mi?"

Gallow, "Buralarda bir yerde," diye cevap verdi. Murder Rose adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. "Ah, evet, güzel noktaya parmak bastın, Rose. Teksaslı ortağımız nerede?"

"Takas bitene kadar bizimle kalacak."

"Bilgece bir hareket olsa gerek. Sizi kandırmamızı istemezsiniz, değil mi? Çocuğu gönderin, kelepçelerini takmayı unutmayın."

Gallow arkasına döndü ve çadıra doğru yürüdü, Murder Rose da adamın peşinden gitti.

Tanith ve Kurukafa kendi çadırlarına girdi.

Kurukafa, Fletcher'a baktı. "Hazır mısın?"

Fletcher, Tanith'e baktı. Tanith çocuğun artık korkusunu gizlemediğini farketti, apaçık ortadaydı. Fletcher çaresizce Kurukafa'ya baktı ve kelepçelerin takılması için ellerini uzattı. "Bir planın var, değil mi?"

"Var."

"Ne olduğunu söyler misin?"

"Dünyayı kurtaracağız, evimize gideceğiz."

"İyi bir planmış."

"Her şeyin doğru zamanı vardır."

Çadırın tepesine yağmur damlaları düşmeye başladı.

Kurukafa, "Sana bir şey olmasına izin vermem," dedi.

"Sence Valkyrie'nin başına bir şey gelmiş midir?"

"Crux muhtemelen onu bir hücreye tıkmıştır. Herhalde, şimdi hepimizden daha güvenli bir yerdedir."

"Pekala."

Tanith, "Sana zarar vermeyecekler," dedi. "Sana ihtiyaçları var."

Fletcher başıyla onayladı. "Bu iş bitince, birlikte bir kahve içmeye gider miyiz? Beni tanımaya başlasan çok seveceksin. Ben kendimi yıllardır tanıyorum ve çok seviyorum."

Tanith gülümsedi. "Belki."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Fletcher olumsuzca başını iki yana sallayıp gülümsedi, sonra baloncuğun içine adım attı ve gözden kayboldu. Tanith elini öne uzattı ve hemen görünmez olduğunu gördü, sonra bir adım attı ve Fletcher'ın çadırdan çıkışına şahit oldu. Kurukafa da yanındaydı, Ghastly neler olup bittiğini görmek için Sanguine ile birlikte dışarıya çıktı.

Fletcher köprüye adım attı. Diğer tarafta, çadırın içinden Guild çıktı. İki tutsak yağmurun altında birbirine doğru yürümeye başladı.

Kurukafa, Sanguine'e baktı. "Ne planlıyorlar?"

"Kim ne planlıyor?"

Ghastly kolunu bükünce Sanguine hemen konuşmaya başladı. "Bir şey planlamıyorlar. Bu, adil bir takas olacak."

"Ghastly, kolunu kır."

"Ghastly, kolumu kırma!"

"Kır."

"Bir bomba var!"

Kurukafa öne eğildi. "Nerede?"

"Guild'in ceketinde." Sanguine dişlerini sıktı. "Orada olduğunu bile bilmiyor. Ateşleyici, Gallow'da. Küçük bir bomba ama herkesi öldürmeye yeter. Buna ben de dahilim.

Bir iyilik yapar ve adamın bize yaklaşmasına engel olursanız, çok sevinirim."

Tanith köprüye baktı. Fletcher ve Guild ortada yan yana geldi, hiç konuşmadan yürümeye devam etti. Sonra Kurukafa öne çıktı, silahını eline aldı ve Guild'e doğrulttu.

Tanith, "Ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

Kurukafa, "Yakına girmesine engel oluyorum," dedi. Ateş etti.

Guild bacağından vuruldu ve yere düştü. Fletcher geriye sıçradı.

Dehşete kapılan Tanith, dedektifin kolunu sıkıca kavradı. "Sen delirdin mi?"

Kurukafa, Fletcher'a seslendi. "Yerinden kıpırdama!" dedi. "Guild'in yanında kal!" Tanith'ten kuruldu. "Fletcher yakında olduğu sürece Gallow bombayı patlatamaz."

Diğer tarafta bir hareketlilik oldu, Gruesome Kray ve Murder Rose çadırdan dışarıya çıktı, ama ikili Fletcher'a doğru koşmaya başlayamadan Kurukafa parmaklarını şıklattı ve havaya bir alev topu attı. Alev topu, baloncuğu yok etti ve gökyüzüne yükseldi. Yakından geçenler meraklı gözlerle köprüye baktı ve Tanith diğer taraftaki düşman çadırının etrafını üç kişinin sardığını gördü, ikisi erkek biri kadındı.

Kara Büyücüler.

Diğer çadırın üzerini karanlık kapladı ve Gallow dışarıya fırladı. Murder Rose'a çarptı ve birlikte yere düştüler. Kara Büyücüler peşlerinden gitti, gölgeler vücutlarını kuşatıyordu.

Gallow çabucak kendine geldi ve ceketinin içinden silahını çıkarttı, ateş etti. En yakındaki Kara Büyücü pelerininin gölgesini mermileri emmek için kullandı, sonra ekseni etrafında döndü, pelerin uzadı ve bir bıçak gibi savruldu, Gallow ikiye bölünmemek için kenara çekilmek zorunda kaldı.

Murder Rose, Solomon Wreath'e doğru koştu, ama büyücü asasının ucunda gölgeleri topladı ve saldırıya geçti. Gölgeler birer mızrak gibi öne fırladı, bir tanesi Rose'un bacağına saplandı. Kadın bir çığlık atarak yere düştü.

Tanith üçüncü Kara Büyücü'nün Kray'e doğru tabancasını ateşlediğini gördü, ardı ardına tetiğe basıyor ve silahını doldurmaya gerek görmüyordu. Mermilerden biri Kray'in dizine saplandı, adam çılgınca göğsüne doğru yayılan karanlıktan kurtulmaya çalıştı.

Sanguine, "Sanırım zamanı geldi," dedi. Tanith arkasına döndü. Sanguine geldiğinden beri elinde bir şey tutuyordu ve kimse ne olduğunu merak etmemişti, şimdi aynı nesne yere düşüyordu...

Beyaz bir parlaklık her yeri kapladı ve Tanith geri çekildi, gözleri kamaşmıştı. Diğerlerinin de küfürler savurdu-

ğunu duydu ama Sanguine gözleri olmadığı için bir kahkaha attı.

Ama Kurukafa için de aynı şey geçerliydi.

Sanguine'in kahkahası boğuk bir sese dönüştü ve Tanith birinin yere düştüğünü duydu. Bir gümbürtü geldi ve bir hırıltı duyuldu. Biri yanından geçip gitti, çadırdan dışarıya çıktı, ardından silah sesleri ve bağırışlar geldi.

Tanith gözlerini kıstı, görüntüler hala bulanık ve dağınıktı, ama yavaşça form alıyorlardı. Kahverengili bir figürü gördü, Sanguine yerde yatıyordu, ama Ghastly'nin formu hala bulanıktı.

Ghastly, "Kurukafa?" diye seslendi.

Tanith, " Peşlerinden gitti," diye cevap verdi. Ghastly'nin yüz hatları hala bulanıktı ama yara izleri yavaşça berraklaşmaya başlamıştı.

Ghastly, "Her zamanki gibi," diye mırıldandı. "Bir şey görebiliyor musun?"

Tanith, "Evet," diye cevap verdi. Kılıcını aldı ve köprüye adım attı. Yağmurun ve sisin içinde, köprünün diğer tarafında Kara Büyücüler'in savaştığı yerde gölgelerin dans ettiğini seçebiliyordu.

Kurukafa önündeydi, uzun boylu ve zayıf bir figürdü, kolunu öne uzattı ve ancak Kray olabilecek bir figür geriye savruldu.

Tanith ayaklarından biri basamaklardan birine takılınca sendeledi, ama görüşü kendine geliyordu. İleride, Fletcher'ın bulanık formu Guild'in yanına çömelmişti. Renkler normale dönmemiş olsa da, Guild'in kan kaybettiğini ve teninin solduğunu farkedebiliyordu.

Tanith ikiliye doğru koşarken arkasından gelen Ghastly'nin sesini duydu. Diablerie etkisiz durumdaydı ve iyi adamlar Fletcher ile Guild'i güvenceye almak üzereydi. Savaş sona ermişti ve kazanmışlardı.

Ama sonra Batu'nun planının son aşaması sahne aldı.

Nehirden bir şey yükseldi ve parmaklıkları aştı, etrafa sular saçtı. Deniz Cadısı kemikli ellerini uzattı ve Fletcher'ı bileğinden kavradı. Hiçbir şey söylemeden çocuğu havaya kaldırdı. Guild, Fletcher'ı tutmak istedi, ama elinden bir şey gelmedi. Tanith köprünün kenarından aşağıya inen Fletcher'ın yüzündeki korku dolu ifadeyi gördü, bir şapırtı duydu ve çocuğu kaybettiklerini anladı.

Gallow emir verdi ve arkasına dönüp kaçmaya başladı. Gallow minibüse binerken Murder Rose hemen arkasındaydı, aracın tekerlekleri ciyakladı ve hızla uzaklaştılar. Kurukafa, Kray'in peşinden gitti ama çok geçti. Kray parmaklıkların üzerinden kendini Liffey'in soğuk sularına bıraktı.

Tanith, savaş şimdi sona erdi, diye düşündü.

Kara Büyücüler, Kurukafa'ya baktı. Solomon Wreath arkasına döndü ve uzaklaştı, pelerini yağmur ve rüzgarla dalgalandı.

Ghastly, Tanith'in yanına gitti.

"Sanguine gitti," dedi. Ama bunu tahmin etmek zor değildi. Guild yerde baygın yatıyor, kanı yağmur suyuna karışıyordu. Yerinden kıpırdamayan Kurukafa ise yumruklarını sıkmış ve başını önüne eğmişti. Tanith bu görüntüye alışkın değildi. Sanki yenilgiyi kabullenmişti. Sonra sırtını dikleştirdi.

"Pekala," dedi. "Bir dahaki sefere."

33

HAPİSHANEDEN KAÇIS

alkyrie, pantolonunun paçasındaki kurumuş çamuru silkeledi. Çamur parçaları yere düşerken havaya bir toz bulutu kalktı ve Valkyrie paçalarını yatağın kenarına sürttü.

Scapegrace inledi ve Valkyrie doğruldu. Birkaç dakika başka bir ses çıkartmadı, sonra bir kez daha inledi ve hafifçe kıpırdadı. Valkyrie yavaşça kendine geldiğini ve harekete geçmeye hazırlandığını gördü.

Kafasını kaldırdı ve kırık parmaklarının yatağın demirine bağlayan sargı bezine baktı, sonra çaresiz ve hırpalanmış bir kedi gibi garip bir ses çıkarttı. Hücrenin kapısına baktı, sonra başını çevirdi ve Valkyrie'yi gördü.

"Oh, hayır," diye inledi.

Valkyrie, "Kıpırdarsan," diye tehdide başladı, ama Scapegrace araya girdi.

"Kıpırdamaya niyetim yok," dedi. "Burada yatacağım. Hiçbir şey yapmaya halim yok."

"Çünkü kıpırdarsan..."

Scapegrace, "Kıpırdamayacağım!" diye haykırdı. "Kırık parmaklarım olmasaydı, evet, bir şeyler yapardım, belki ayağa kalkar ve seni öldürmeye çalışırdım."

"Konuşmak da yok. Konuşmanı istemiyorum."

Scapegrace öfkeyle Valkyrie'ye baktı. "Biliyor musun, seni her görüşümde, ona daha çok benzetiyorum."

"Kime?"

"Dedektif Kurukafa'ya. Çok zeki olduğunu sanıyor ve üstünlük taslıyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Hata yapıyorsun. Onun hakkında hikayeler duydum, bilirsin. Yaptıkları hakkında. Düşündüğü gibi büyük bir kahraman değil."

"Benim onun hakkında ne düşündüğümü bilmiyorsun."

Scapegrace bir kahkaha attı. "Gözlerinde görebiliyorum. Herkes görüyordur. Onu sürekli takip etmen, her dediğine inanman, çok şirinsin."

Valkyrie ağırlığını yavaşça diğer tarafa verdi ve yatak inledi, sargı bezleri hafifçe gerildi. Scapegrace acıyla inledi.

Valkyrie, "Özür dilerim," dedi.

Scapegrace, "Bunu kasıtlı yaptın!" diye haykırdı.

Kapıdaki bölme açıldı ve bir çift göz belirdi.

Ses, "İçeride neler oluyor?" diye haykırdı. Valkyrie ayağa kalktı, yatak yine hareket etti ve Scapegrace bir çığlık daha attı.

Valkyrie, "Beni burada tutamazsınız!" diye bağırdı.

"Sen kimsin? İçeride... iki kişi mi var?"

Valkyrie sesi tanıdı, önceki gün karşılaştıkları muhafızdı.

"Weeper?" dedi.

Adam içeriye göz gezdirdi ve Valkyrie'yi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Valkyrie Cain?"

"Remus Crux beni buraya tıktı, beni öldürmek isteyen bir adamın yanına. Beni burada tutamazsın. Lütfen."

Scapegrace alaycı bir biçimde gülümsedi. Valkyrie ayağıyla yatağın kenarına vurdu ve Scapegrace acıyla miyavladı.

Weeper, "Neden seni başka birinin hücresine koydu?" diye sordu. "Dört tane boş hücremiz var. Sen iyi misin? Yaralı mısın?"

"Lütfen, beni buradan çıkart."

"Üstlerimden emir almadan mahkumları transfer edemem."

"Ama bu bir transfer değil! Bir hücreden diğerine geçeceğim! Lütfen, Weeper. Beni bu adamın yanında bırakırsan, beni öldürecek."

Valkyrie, Scapegrace'e doğru sert bir bakış attı ve adam iç geçirdi.

Scapegrace, "Kız haklı," dedi. "Onu öldüreceğim."

Kapının diğer tarafında Weeper olumsuzca başını iki yana salladı. "Özür dilerim, prosedürlere uymam lazım. Siz burada bekleyin, ben on dakika içerisinde sorunu çözerim."

Valkyrie, "Gitme!" diye haykırdı. Valkyrie ellerini arkasına gizledi, Weeper'ın ellerinin serbest olduğunu görmemiş olmasını arzuladı. "Lütfen, beni başka bir hücreye al, sonra üstlerinle konuşursun. Burada savunmasızım. Lütfen, Weeper."

Valkyrie dehşete kapılmış gibi gözlerini açtı ve Weeper iç geçirdi.

"Tamam," dedi. "Ellerini delikten uzat, kelepçe-takayım."

"Ellerim zaten kelepçeli. Crux beni buraya sokarken kelepçelerimi çözmedi."

Weeper olumsuzca başını iki yana salladı. "Kesinlikle kurallara aykırı bir uygulama," dedi. Valkyrie adamın hücrenin kapısını açmaya hazırlandığını gördü.

Weeper, "Pekala," dedi. "Hemen bir başka hücreye geçeceksin. Benimle sohbet etme veya vaktimi boşa harcama. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Ve Scapegrace, sen yerinde kal, yoksa Yarıcılar'ı buraya çağırmak zorunda kalırım."

Scapegrace, "Yerimden kıpırdamıyorum," dedi.

"Pekala, kapıyı açıyorum."

Kapı açıldı ve Valkyrie rahatlayarak iç geçirdi. "Teşekkürler," dedi.

"Boş hücreye geç."

Valkyrie koridora çıktı. "Çok teşekkür ederim."

"Hücreye. Şimdi."

Valkyrie, "Gerçekten çok üzgünüm," dedi. Ellerini öne uzattı ve havayı itti. Hava dalgalandı, Weeper boş hücreye doğru savruldu, tökezledi ve yere düştü. Adam kendine gelemeden, Valkyrie kapıyı kapatmaya hazırlandı.

Hemen adamın gözleri kapıdaki delikte belirdi. "Ah, hayır. Yine mi?"

"Çok üzgünüm."

Scapegrace ayağa kalktı ve dikkatlice parmağındaki sargıları çözdü. "Sen nasıl bir adamsın?" diye sordu. "İki gün içerisinde iki kez kendi hücrelerinden birine tıkılıyorsun! Senin gibi moronlara madalya vermeleri gerekir, biliyor musun?"

Scapegrace hücresinden dışarı çıkmaya hazırlanırken Valkyrie adamın önünü kesti ve parmaklarını şıklatıp bir alev topu yarattı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye kükredi.

Scapegrace gözlerini kırpıştırdı. "Kaçıyoruz."

"Biz mi?"

"Evet, biz. Birlikte kaçacağız."

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ama sana yardım ettim!"

"Yerinden kalkmadın ve sadece inledin."

Scapegrace, "Hepsi sana yardım etmek içindi," dedi. "Buradan çıkmak için benim yardımıma ihtiyacın var. Elini kolunu sallayarak buradan çıkabileceğini mi sanıyorsun? Sana yardım edecek bir dosta, birer çift daha göze, muhafızların dikkatini dağıtacak birine ihtiyacın var. Sanırım ben Yarıcılar'ın dikkatini başka tarafa çekmek konusunda ne kadar yetenekli olduğumu ispatladım."

Valkyrie kapıyı adamın suratına kapatmak istiyordu ama Scapegrace haklıydı. Yerleri tespit edilirse, başka yönlere kaçarlar ve Yarıcılar otomatik olarak yetişkin olanın peşinden giderdi.

"Senin kaçmana yardım etmem için bir tane mantıklı sebep söyle? Senin hayatta en çok istediğin şey insanları öldürmek."

Scapegrace, "Evet, ama..." diye kekeledi. Sonra ayaklarına baktı ve dudakları titredi. "Ama senin de dediğin gibi, bu konuda çok yetenekli değilim, değil mi?"

"Ben... sanırım değilsin."

Valkyrie iç geçirdi ve alevi söndürdü.

"Pekala," dedi. "Benimle gel ve sessiz ol."

Valkyrie, Weeper'ın masasına koştu, çekmeceleri açıp kapattı, telefonunu aradı. Sonunda telefonu buldu ve ekranda beş cevapsız çağrı simgesi gördü. Scapegrace sırıtarak açık bir çekmecedeki paraları cebine atarken Valkyrie de cep telefonundan Kurukafa'yı aradı. Valkyrie ayağıyla iterek çekmeceyi kapattı ve Scapegrace'in parmakları araya sıkıştı. Adam bir çığlık attı, içgüdüsel olarak sağ elini sol elinin parmaklarıyla sıkıca kavradı ve bunu yapınca bir çığlık daha attı.

"Valkyrie." Kurukafa'nın sesi diğer taraftan geldi. Rahatlamış gibiydi ama sanki acelesi vardı. "Neredesin?"

Scapegrace hoplayıp zıplayarak sessizce çığlıklar atmaya devam ederken Valkyrie adamı görmezden geldi.

"Tapınak'tayım," diye cevap verdi. "Takas nasıl gitti?"

Kurukafa tereddüt etti. "İyi değildi. Fletcher'ı aldılar, biz de Guild'i aldık ama adam baygın. Yüce Büyücü uyanana kadar biz hala kaçak sayılırız. Kendi başının çaresine bakıp dışarıya çıkmak zorundasın. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki, yapabilirim. Gizli tüneli kullanacağım."

"Sakın yapma. Guild önceki sefer biz orayı kullandığımız için tüneli kapatmıştır. Ana kapıdan dışarıya çıkmak zorundasın. On dakika içerisinde dışarıya çıkmazsan, ben içeriye gireceğim."

"Biri geliyor, gitmek zorundayım."

Valkyrie telefonu cebine soktu ve Scapegrace'e saklanmasını işaret etti. Duvarın dibine sindiler ve Valkyrie kafasını uzatıp koridora baktı. Koridordan bir büyücü geçti, hücrelerin bulunduğu tarafa kafasını çevirip bakmadı. Valkyrie adamın ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledi.

Fazla zamanları yoktu. Her geçen saniye değerliydi.

Sonra ışıklar söndü.

Valkyrie arkasına döndü ve kendini savunmaya hazırlandı. Ama her yer sessizdi. Elini öne uzattı, havayı okumak için elinden geleni yaptı, ama tek hareketlilik arkasından geliyordu.

Scapegrace, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Nereden bileyim?"

"Bunu sen yapmadın mı? Yoksa dedektifin veya dostlarının işi mi?"

"Bunu biz yapmadık. Belki de sıradan bir elektrik kesintisidir."

"Tapınak'ta mı? Tapınak'larda elektrik kesintisi olmaz. Belki de benim dostlarımdır, kaçmama yardımcı oluyorlardır."

"Senin dostun yok."

"Düşük bir ihtimal ama imkansız değil."

Valkyrie parmaklarını şıklattı ve avcunda bir kıvılcım oluşturdu, sonra büyüyle kıvılcımı besledi, alev büyüdükçe

ortam da aydınlandı. Alevin ışığı duvarlarda dans etmeye başladı.

Birinin bağırdığını duydular, ses telaşlı gelse de kendileri için tehdit oluşturmuyordu. Scapegrace haklıysa ve bu bir saldırıysa, belki de henüz başlamamıştı. Belki bu durumdan faydalanabilirlerdi.

Adımlarını hızlandırıp karanlık koridorda yürümeye başladılar. Ara sıra önlerinde veya arkalarında alevler gördüler, Büyücüler'den uzak durmak için yön değiştirdiler. Valkyrie yön hissini kaybetmemeye çalışıyor, zihnindeki Tapınak'ın haritasını takip ediyordu.

Önlerinde bir şey hareket etti ve Valkyrie bir çığlık atmamak için kendini zor tutarak geri çekildi. Bir Yarıcı'ydı, yol ayrımından geçip gitti ve karanlığın içinde uzaklaştı. Ya yüzünü görmemiş, ya da görmüş ama Valkyrie'yi tehdit olarak algılamamıştı. Valkyrie, Yarıcılar'ın karanlıkta görüp göremediğini merak etti.

Yanlarındaki koridordan sesler geldi, bu yüzden insanlardan uzak durmak için sağa saptılar. Scapegrace'in şimdiye kadar bir faydası olmamış ve Valkyrie adamdan kurtulmanın en iyi yolunun ne olacağını düşünmeye başlamıştı.

Valkyrie tanıdık bir ses duydu ve durdu. Scapegrace duramayıp kıza çarptı ve parmakları iki vücudun arasında sı-

kıştı. Scapegrace arkasına döndü ve dizleri üzerine çöküp dişlerini sıktı.

Valkyrie, "Sessiz ol," diye fısıldadı. Alevi söndürdü. Bay Bliss kendilerine doğru yaklaşıyor, yanındaki zarif kadın da elinde bir meşale tutuyordu. Valkyrie, Tapınak müdürünün rahatlatıcı sesini duydu.

Yönetici, "Konumunuza saygım sonsuz," dedi. "Ama güvenlik konusunu Yarıcılar hallediyor, Yaşlılar değil. Ayrıca, Yüce Büyücü yaralandığı için, sizin güvende olmanız lazım."

Bliss, "Birisi benim yanıma gelip neler olduğunu söyleyene kadar, iş işten geçmiş olabilir," dedi.

Valkyrie sırtını dikleştirdi. Bliss kendisine yardım eder ve müdür de kendisine ne söylenirse onu yapardı. Bu, Scapegrace'i hücresine geri göndermek için mükemmel bir fırsattı.

Yönetici, "Efendim," dedi. Birden yerinde dondu kaldı. Meşalenin ışığıyla duvarda bir şey aydınlandı. Valkyrie yüzeye oyulmuş sembolü gördü. Yönetici öne eğildi. "Bunu daha önce de görmüştüm," dedi. "Sadece nerede olduğunu hatırlamıyorum."

Bliss, "Sembolden uzak dur," dedi. "Semboller kardeşimin uzmanlık alanıdır, benim değil, yine de..."

"Ve?"

"Bir uyarı sembolü, sessiz bir alarm. Buradan geçersek, koridorda bizi bekleyen her kimse geldiğimizden haberi olacak."

Valkyrie kaşlarını çattı. Yakınlarda saldırıya geçmeyi bekleyen düşmanlar varsa, hiçbirini görmemişti.

Yönetici geri çekildi. "Diğer taraftan gidelim ve buraya Yarıcılar'ı gönderelim."

Bliss sembole doğru eğildi. "Işığı yaklaştır."

"Efendim, bu güvenli değil."

"Işığı sembole tut."

Bliss yavaşça sembole uzandı ve şekil parıldamaya başladı. Bliss olumsuzca başını iki yana salladı.

"Yanılmışım, bir uyarı sembolü değilmiş."

Yönetici, "Hayır," dedi. "Değil."

Bir düzine kadar yeni sembol açığa çıkarken kadın geriye çekildi ve Bliss kendini mavi bir ışık çemberinin içinde buldu.

Bliss yerinden doğrulmaya çalıştı, ama çemberin içine enerji aktı ve ışık demetleri bedeninin içinden geçip sembolleri birbirine bağladı, Bliss tam ortada kalmıştı. Artık bir meşaleye ihtiyacı olmayan müdür alevi söndürdü.

Valkyrie şaşkınlıkla olan biteni seyretti. Hain, Tapınak müdürüydü. Sanguine'e, Grotesquery'nin kafesinin nasıl açılacağını söylemiş ve bir sene önce Baron Vengeous'u nerede bulacaklarını haber vermişti. Guild tarafından işe alınan kadın, aslında Diablerie için çalışıyordu.

Bliss inledi ve dizleri üzerine çöktü. Güçlü omuzları düştü ve başı öne eğildi.

Tapınak müdürü, "Öldürmesi kolay bir adam değilsin," dedi. "Batu bunun için uzun süre araştırma yaptı. Birkaç dakika sonra her şey sona erecek. Çok acı çekeceğini garanti etti."

Valkyrie, Bliss'i kurtarmak için bir plan yapmasına yardımcı olmak amacıyla Scapegrace'e doğru döndü, ama köşeyi dönerek uzaklaşan figürü gördü. Öfkelendi ve Bliss'e doğru döndü. Mucizevi bir biçimde kadını etkisiz hale getirse bile, tuzağı nasıl etkisiz hale getireceğini bilmiyordu. Bunun için müdürü saf dışı bıraktığında kadının kendinde olması gerekliydi, bu da neredeyse imkansızdı.

Aklına zekice bir şey gelmedi, bu yüzden sürünmeye başladı, mümkün olduğunca gölgelerde kaldı. Sinecek gölge kalmayınca, derin bir nefes aldı ve öne atıldı. Valkyrie havayı itti ve kadın arkasına döndü, avuçlarını öne uzattı. Aralarındaki hava dalgalandı ve titreşti, ama Tapınak müdürünün gülümsemesi daha da genişledi.

Bu sefer havayı dalgalandıran Tapınak müdürü oldu ve Valkyrie'nin ayakları yerden kesildi. Valkyrie sırtını duvara çarptı ve kadın kolunu kaldırınca tavana doğru çıkmaya başladı.

Kadın, "Sen sadece genç bir öğrencisin," dedi. "Beni yeneceğini gerçekten düşünmüyordun, değil mi? Ama asil bir denemeydi."

Valkyrie'nin etrafını kuşatan hava çok ağırdı, yer bile değiştirmiyordu. Valkyrie kollarını hareket ettirmek istedi ama yerinden kıpırdayamıyordu. Nefes almak için başını yana çevirdi ama içine çekecek hava bulamadı.

Kadın, "Üzgünüm," dedi. "Nefes almana izin verememem. Bay Bliss gibi sen de ölmek zorundasın. Biliyorsun, Batu'nun planına sadık kalmalıyım."

Valkyrie çaresizce içine hava çekmek için uğraştı. Parmaklarını şıklatmaya çalıştı, ama bunu gören Tapınak müdürü geriye kalan oksijeni de çekip aldı ve bir kıvılcım bile çakmadı.

Ama ciğerleri alev gibi yanıyordu.

Kulaklarında nabzını işitiyordu ama başka bir ses daha duydu. Biri çığlık atıyor ve çığlık gitgide yaklaşıyordu. Bakışlarını hafifçe sola çevirince karanlığın içinden çıkan Scapegrace'i gördü, adam sırtını duvara çarptı ve bir başka yöne savruldu. İki Yarıcı peşinden gitti ama Bliss'i mavi bir çemberin içinde görünce ikisi de dondu kaldı. Valkyrie hala tavandaydı, Tapınak müdürü ise şaşkın gözlerle Yarıcılar'a bakıyordu.

Yarıcılar oraklarını ellerine aldı.

Kadın, havayı kontrol etmeyi bıraktı ve Valkyrie yere düştü. Tapınak müdürü bir adım geriledi.

"Yapmayın. Bakın... beni dinleyin. Ben sadece... lütfen..."

Yarıcılar öne atıldı ve kadın kaçmak için arkasına döndü, ama Valkyrie kadına bir çelme taktı ve dengesini bozdu. Tapınak müdürü tökezleyip mavi çemberin içine düştü ve sembollerden çıkan enerji demetleri Bliss'i bırakıp kadını hedef aldı. Kadın bir çığlık attı ve bedeni büküldü. Sonra bir cızırtı duyuldu, havaya ozon kokusu yayıldı ve mavi ışık kayboldu.

Yine her yer karanlıkta kaldı ama Valkyrie'nin gözünün önünde mavi kıvılcımlar dans ediyordu. Bir meşale yandı. Tapınak müdürü yerdeydi, hareket etmiyordu ve Yarıcılar'dan biri Bliss'i kontrol ediyordu.

İkinci Yarıcı, Valkyrie'e doğru yöneldi. Valkyrie sürünerek uzaklaşmak istedi ama Yarıcı kendisine engel oldu.

Bliss, "Kızı bırakın," diye mırıldandı.

Yarıcı durdu ve Valkyrie ayağa kalkıp koşmaya başladı.

İleride dans eden ışıklar görene kadar koşmaya devam etti. Bir odaya daldı. Crux'un sesini duydu, dedektifin geçip gitmesini bekledi, sonra açığa çıktı ve koşmaya devam etti. Giriş salonuna ulaştı, birisi acil durum ışıklarını yakmıştı, dışarıya çıkan insanların arasına karışırken başını önüne eğdi. Tapınak'ın basamaklarını çıktı ve kullanılmayan Balmumu Müzesi'ne adım attı. Büyücüler olası bir saldırıdan bahsediyor ve teoriler üretiyordu. Valkyrie ilk fırsatta, gruptan ayrıldı.

Balmumu Müzesi'nden çıktı ve gri bir gökyüzünden dökülen yağmura adım attı. Sokağın karşısına geçti. Mor Tehlike açığa çıktı ve Valkyrie araca bindi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Aranmore Çiftliği'ne gidiyorlar."

"Gidelim."

Kurukafa'nın kucağında içinde Eskiler'in Asası'nı barından siyah bir çanta vardı. Lastikler ciyakladı ve hapishaneden kaçış başarıyla sonlandı.

34

ARANMORE SAVAŞI

olun geri kalanında araca sessizlik hakimdi, sadece Kurukafa'nın becerikli elleri ani manevralarda yoldan çıkmalarına engel oluyordu. Aranmore'a ulaştıklarında yağmur dinmişti, Mor Tehlike köşeyi döndü ve dolambaçlı yolda hızlandı. Tepenin üzerinde bir duman bulutu vardı ve Ghastly'nin minibüsü göründü. Yana yatmış, yanıyordu, ama kapıları açıktı.

İleride bir patlama oldu ve Tanith'in siper aldığını gördüler. Tanith yere kondu ve çiftlik evinin yanına sığındı. Tam bu sırada ayakları dibini kurşunlar taradı.

Valkyrie, "Makineli tüfekleri var," dedi.

"Ve el bombaları."

Mor Tehlike durdu ve Kurukafa aşağıya indi. Valkyrie siyah çantayı aldı.

Kurukafa, "Başını alçakta tut," dedi. Koşmaya başladı.

Valkyri, çiftlik evinin diğer tarafındaki arazide Diableri-e'yi gördü. Fletcher'ın elleri kelepçeliydi ve Gallow tarafından sürükleniyordu. Murder Rose, Valkyrie'yi gördü ve silahını kaldırıp nişan aldı. Valkyrie önce tökezledi, ama sonra koşmaya başladı ve kısa sürede duvarın dibine ulaştı.

Kurukafa tabancasını eline aldı. Tanith'e döndü. "Ghastly?" diye sordu.

Tanith, "Buralarda bir yerde," diye cevap verdi. Yere yine kurşunlar saplanınca geri adım attı.

Çiftliğin kapısı açıldı ve Paddy dışarıya çıktı, elinde bir pompalı tüfek vardı ve bir savaş narası attı. Kurukafa havayı itti ve adam ateş ederken pompalının namlusunu havaya kaldırdı. Sonra parmaklarını oynatarak silahı adamın elinden düşürdü.

Paddy kimi vurmak üzere olduğunu farketti ve yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim! Özür dilerim!"

Kurukafa, "Sen hala burada ne yapıyòrsun?" diye sordu. "Sana gitmeni söylemiştim."

"Dürüst olmak gerekirse, bana ne söylediğin umrumda değil. Silahımı geri ver."

"Paddy, bu güvenli değil."

"Sence burada olmaya hakkım yok mu? Burası benim evim. Kırk iki senedir de böyle. Birkaç Büyücü etrafta gezinip kurşunlar yağdırıyor diye evimi terketmem."

Valkyrie, "Bu çok tehlikeli," dedi.

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, küçük bayan. Pompalı tüfeğim için yeterince fişeğim var ve bu da yeni pantolonum. Ben hazırım."

Kurukafa, "Savaşmaya gönüllüysen," dedi. Pompalıyı geri fırlattı. "Valkyrie'nin yanında kal."

"Bana güvenebilirsin, İskelet."

Yanlarındaki toprak yarıldı ve iki figür havaya saçıldı – Ghastly'nin bir eli Billy-Ray Sanguine'in boğazındaydı. Yere çarptılar ve takla attılar, Ghastly rakibini elinden kaçırdı. Sanguine nefes almaya çalıştı, ciğerlerine havayı doldurdu, usturasını eline aldı ve Ghastly'nin üzerine yürüdü.

Ghastly üzerine gelen vuruştan kaçtı, sonra bir yumruk savurdu ve Sanguine'in başı geriye gitti. Ghastly'nin yumruğu adamın kaburgalarında patladı ve ayaklarını yerden kesti. Ghastly üzerine gelirken Sanguine gelişigüzel usturasını savurmaya çalıştı, ama mükemmel bir kroşe çenesinde patladı.

Sanguine'in dizlerinin bağı çözüldü.

Kurukafa, "Çiftlik evine," diye emir verdi.

İçeriye ilk giren Tanith oldu. Kurukafa kendisinden önce Valkyrie'yi içeriye soktu. Kulübeler ve iş makineleri, makineli tüfeğini yeniden doldururken kahkahalar atan Murder Rose'dan korunmalarına yardımcı oluyordu.

Kurukafa, Ghastly'e seslendi. "Kara Büyücüler nerede?"

"Wreath'in batıdan gelmesi gerekiyordu, arkalarına dolaşacaktı. Neden geciktiler, bilmiyorum."

Tanith, "Asla Kara Büyücüler'e güvenme," dedi.

Valkyrie kafasını kaldırıp risk aldı. Diğer tarafta, Gruesome Kray'in Grotesquery'nin bedenini Jaron Gallow'un yere çizdiği çemberin içine bıraktığını gördü. Fletcher kaçmak istedi ama Kray çocuğu yakaladı, Işınlayıcı'yı çemberin içine yatırdı. Gallow şimdi çemberin etrafına semboller çizmekle meşguldü.

Valkyrie neler olup bittiğini soramadan, semboller parıldamaya başladı ve kırmızı bir duman saldı, çemberden de kara bir duman yükseldi ve tebeşirle çizilen dairenin etrafında bir hortum gibi kükreyerek dönmeye başladı.

Kurukafa, "Lanet olsun," dedi. Rose yerine Gallow'u hedef aldı. Ama sanki mermiler dumana çarptı ve durdu, sonra hortumun içine çekilerek göğe yükseldi.

Valkyrie, dizleri üzerine çökmüş Fletcher'a baktı, kelepçeleri yerdeydi. Gallow yakınındaydı ve çocuğu omuzlarından tutuyordu. Kelepçeler çıkmıştı ama Fletcher ışınlanma-

ya çalışırsa Gallow'u da beraberinde götürmek zorundaydı – ki böyle bir şey yaparsa korkunç bir biçimde cezalandırılacağını biliyor olmalıydı.

Gallow, Fletcher'ın ellerini Grostesquery'nin üzerine koymasını istedi. Fletcher emre itaat etti. Gerçekten boyut kapısını açacaktı. Duman yoğunlaştı ve Fletcher gözden kayboldu.

Valkyrie bir kahkaha atarak çiftlik evine bir şey fırlatan Murder Rose'a baktı.

Valkyrie'nin tam arkasında bir patlama oldu ve ayakları yerden kesildi. Etrafa tahta, cam ve metal parçaları saçıldı. Kulakları çınlıyordu, ağzı kurumuştu ve omzunda bir acı vardı.

Kurukafa, "Valkyrie!" diye seslendi.

Valkyrie, "Ben iyiyim!" diye karşılık verdi. Sesi duygusuzdu. İçinde Asa'yı barındıran çantayı aradı ve bir köşede olduğunu gördü.

Arkasındaki duvara mermiler saplandı ve Ghastly uzanıp kızı tehlike bölgesinden uzaklaştırdı.

Ghastly, "Kıpırdama," dedi. Sırtında bir şeyi kavradı ve çekti. Valkyrie bir çığlık attı ve Ghastly'den uzaklaştı. Adamın elinde ucu kana bulanmış bir cam parçası vardı. "Başka bir yerinde bir şey var mı?"

Valkyrie, "Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

"Senin için yeni kıyafetlerim var. Onları hiçbir şey delip geçemez. Minibüsün arkasında bir çantanın içindeler. Gidip alabilir misin?"

Valkyrie başıyla onayladı ve yerinden kalktı. Yüzünü buruşturmamak için elinden geleni yaptı. Yine makineli tüfeğin sesi duyuldu ve duvardaki bir resim paramparça oldu, çerçevesi etrafa saçıldı. Ghastly kapıyı açtı.

"Git," dedi. Valkyrie çiftlik evinden dışarıya çıktı. Yanan minibüse doğru koştu, kendini yere attı ve arkasına ulaşana kadar tozun toprağın içerisinde kaydı.

Toz bulutunu dağıtmak için havayı hareket ettirdi ve arka koltuktaki çantayı gördü. Uzandı ve çantayı askısından yakaladı, kendine çekti. Duman üzerine çöktü ve Valkyrie gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Sürünerek geri çıktı, öksürdü ve ayakları altında çimenleri hissedene kadar geriledi. Gözleri, açtığında sulanmıştı.

Parmak uçlarıyla üzerine basarak spor ayakkabılarını çıkarttı ve yırtılmış ceketini bir kenara fırlattı, sonra kolsuz tüniği tişörtü üzerine giydi. Pantolonu pis ve çamurluydu. Çıkartıp çimenlerin üzerine fırlattı ve yeni siyah pantolonunu giydi, üzerine nasıl oturduğunu, ne kadar mükemmel dikildiğini farkedecek vakti olmadı. Yeni botları da sanki yıllardır giyiyormuş gibi rahattı.

Valkyrie eski kıyafetlerinin ceplerini karıştırdı ve bulduğu şeyleri yeni giysilerinin ceplerine koydu, sonra ceketini

giydi. Öncekinden biraz daha kısaydı, kalçasına kadar iniyordu. Ceketinin kolları hariç bütün kıyafetler simsiyahtı, kolları ise kurumuş kan gibi koyu bir kırmızıydı.

Saçlarını bağladı ve arkasında fısıltıya benzer bir ses duydu. Geriye dönünce üzerine doğru savrulan yumruğu gördü. Geri çekildi, neredeyse eski giysilerine takılıp yere düşüyordu. Saldırgan üzerine gelmeye devam etti, kağıdımsı derisi ve dikişleri vardı, ağır ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Valkyrie parmaklarını şıklattı ve adamın göğsüne bir alev topu fırlattı. Alevler adamın içine işledi ve içindeki gazları tutuşturdu, ama hemen arkasında bir tane daha, onun arkasında da bir tane daha vardı. Valkyrie çiftlik evine doğru koşmaya başladı, arayı biraz açtıktan sonra dönüp geriye baktı.

Kağıt Adamlar'dan bir ordu ağır adımlarla tarlayı geçerek çiftlik evine doğru yürüyordu.

Valkyrie içeriye girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Silah sesleri susmuştu, ama yine de başını önüne eğdi.

"Kağıt Adamlar," dedi. Tanith hemen kapıya koştu ve elini yüzeyin üzerinde gezdirdi.

"Dayan," dedi. Kapının üzerine bir parıltı yayıldı.

Kurukafa, "Kaç tane?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki iki yüz, belki üç yüz."

Ghastly, "Ah, lanet olsun," dedi.

Kurukafa, "Diableri onları buraya nasıl getirdi, bilmiyorum," dedi. "Ama Kağıt Adamlar ile daha önce de savaştım ve sorun olacaklarını sanmıyorum. Sadece etrafını kuşatmalarına izin verirsen başın dertte demektir."

Tanith, "Üç yüz taneden bahsediyoruz," dedi. "Etrafımızı kuşatmaları zor olmasa gerek."

"Bizi meşgul etmek için ellerinde ne varsa üzerimize yolluyorlar. Fletcher'ı boyut kapısını açmadan durdurmak -"

Makineli tüfeğin sesi gelince Kurukafa cümlesini yarıda kesti ve herkes siper aldı.

Kağıt Adamlar kapıyı yumruklamaya başladı, ama Tanith'in büyüsü sayesinde kapı eskisine göre çok daha sağlamdı. Ama pencereler için yapabileceği bir şey yoktu ve birkaç saniye sonra Kağıt Adamlar geriye kalan camları da kırmaya başladı. Cam kırıkları vücutlarında delikler açtı ve dışarıya yeşil bir gaz çıktı, delinenler bir balon gibi söndü, ama arkalarında ölenlerin yerini almayı bekleyenlerin sayısı çoktu.

Murder Rose yine ayağa kalktı ve çiftlik evine doğru mermi kustu. Kurukafa tabancasını kılıfına koydu.

"Dışarıya çıkıyorum," dedi. "Cesaret gösterisi zamanı."

Ghastly, "Cesaret gösterilerinden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Paddy yerinden kalktı ve ateş etmeye başladı, yedek fişeği bol olduğu için aralıksız ateş edebiliyordu, ama Kuru-

kafa harekete geçmeden önce Murder Rose'un makineli tüfeği yeniden doldurmasını bekledi.

"Şimdi," dedi. Sonra pencereden aşağıya atladı. Ghastly ve Tanith arkasındaydı.

Valkyrie pencereden Kurukafa'ya baktı, dedektif doğrudan kırmızı ve siyah duman bulutuna doğru koşuyor, diğerlerini halletme işini Ghastly ve Tanith'e bırakıyordu. Ghastly havayı itti, Rose sendeledi ve Tanith üzerine atıldı. Makineli tüfek elinden düşünce Murder Rose bıçaklarını eline aldı.

Kray, Ghastly'nin üzerine yürüdü ve Kağıt Adamlar da arka bahçeye dolmaya başladı. Paddy, Valkyrie'yi pencerenin önünden aldı.

"Sessiz olursak, bizim burada olduğumuzu unuturlar," dedi.

Valkyrie, "Ben burada oturup ölmelerini seyredemem," dedi. Adamın elinden kurtuldu. Başını önüne eğerek pencerenin altından geçti ve siyah çantanın yanına gitti.

Paddy yüzünde meydan okur bir ifadeyle kızın peşinden gitti. "İskelet arkadaşının emirleri gayet açık, Valkyrie. Buradan; ancak onlar başarısız olursa çıkabilirsin."

"Bana söylenenleri yapmak huyum değildir. Bunu biliyor."

Paddy, "Kurukafa senin son umut olduğunu söyledi," dedi. "Orada savaşan herkes için senin burada kalman ve

sana ihtiyaç olana kadar beklemen lazım. Şimdi dışarıya çıkarsan ve başına bir şey gelirse, onlara ne faydan olur?"

Valkyrie elini çantanın içine soktu ve parmaklarıyla Asa'yı kavradı.

Paddy, "Yardım etmek istediğini biliyorum," dedi. "Oturup beklemek senin için çok zor olmalı, ama plana sadık kalmazsan, her şeyi kaybedebilirsiniz."

Valkyrie dişlerini sıktı ve Paddy'e baktı, sonra omuzları çöktü.

"Özür dilerim."

Adamın haklı olduğunu biliyordu. İlk kez, bir planları vardı. En azından, buna sadık kalmalıydı.

Dışarıdan çarpışmanın sesleri geliyordu.

Paddy, "Sen ne yapabilirsin?" diye sordu. "Neden son umutları sensin? Kimsede olmayan bir özel gücün mü var?"

Valkyrie olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır. Ama kimsede olmayan bir silahım var." Çantanın içinden Eskiler'in Asası'nı çıkarttı. "Bu dünya üzerinde bir Tanrı'yı öldürebilecek tek silah bu ve ben bunu kullanabilecek tek insanım."

Paddy kaşlarını çattı. "Bu, büyük bir sorumluluk."

Valkyrie, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Benimle ilgili bir kehanet var, biliyorsun. Ben öleceğim ve dünya sona erecek."

"Kehanet bu günle mi ilgili?"

"Kulağa mantıklı geliyor, değil mi? Ben ölürsem ve benim yerime asaya sahip çıkacak biri yoksa, her şey sona erer. Demek ki, bugün öleceğim."

"Ve ailen bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyor, değil mi?"

"Hayır."

"Ama bilselerdi, seninle gurur duyarlardı. Hiç çocuğum olmadı, ama olsaydı, senin gibi olmalarını isterdim."

Paddy yatağın yanındaki masanın üzerinde duran eski bir resmin yanına gitti, yanında duran altın yüzüğü eline aldı.

"Bu, annemindi," dedi. "Hep, bunu evleneceğim kadına hediye etmeyi istedim. Çok yazık. Geriye kalan yıllarım da göz açıp kapayıncaya kadar bitecek ve bu yaşlı adamdan geriye bir şey kalmayacak. Kimse beni hatırlamayacak."

Valkyrie bu sırada Asa'yı çantanın içine geri koydu ve çantanın fermuarını kapattı. Adama ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Paddy, Valkyrie'nin yanına gitti, elinde altın yüzük vardı. "Bunu takar mısın?"

"Ben... Paddy... bunu yapamam."

"Evleneceğim kadını bulamadım."

"Hala vaktin var."

"Sen iyi bir kız ama korkunç bir yalancısın. Tabii ki, büyü gerçekten var olduğuna göre, hayatta mucizeler de ola-

biliyor demektir. Bana bir iyilik yapar mısın? Benim ihtiyacım olana kadar bu sende kalabilir mi?"

"Yüzüğü kendine saklamak istemediğine emin misin?"

"Bunu, gerçekten değerini bilecek birine veriyor olmak, benim için çok anlamlı."

Valkyrie tereddüt etti, sonra yüzüğü aldı ve işaretparmağına geçirdi.

Paddy gülümseyerek, "Sana çok yakıştı," dedi.

Valkyrie de gülümseyerek karşılık verdi. "Ben yüzüğüne iyi bakarım," diye söz verdi. "Ama çok uzun süreceğini sanmıyorum."

Çatıdan ayak sesleri geldi, hızla hareket ediyorlardı. Pencerenin kenarına ulaştıklarında, bir düzineden fazla Yarıcı'nın çiftlik evinin çatısından aşağıya atladığını gördüler. Ellerinde orakları vardı, Kağıt Adamlar neler olup bittiğini anlayamadan, oraklar savrulmaya başladı.

Paddy, "Bunlar bizim tarafımızda mı?" diye sordu. Kafası karışmıştı.

Valkyrie, "Evet," diyerek gülümsedi.

Valkyrie, Ghastly'nin alev topları fırlattığını gördü. Kağıt Adamlar alev aldı ve içlerindeki gaz tutuştu. China'yı gördü, tepeden tırnağa siyahlar giymişti, kollarındaki sembollere dokundu ve üzerine doğru gelen Kray'i mavi bir enerji dalgasıyla yere serdi.

Kurukafa duman sütununun dibindeydi, ellerini içeriye sokmaya çalışıyordu. Valkyrie bir an için Fletcher'ı gördü, elleri hala Grotesquery'nin üzerindeydi, uzaktan bile ne kadar acı çektiğini anlamak mümkündü. Yerinden kalmak istedi ama Gallow omuzlarına bastırmaya devam etti, sonra Fletcher sırtını dikleştirdi ve Valkyrie çocuğun çığlık attığını duydu.

Fletcher'ın on metre uzağında havada sarı bir ışık belirdi. Gitgide büyüdü ve parlaklaştı. Çok hızlı genişliyordu, on saniye içerisinde bir insan kafası büyüklüğüne ulaştı. Valkyrie içinde ne olduğunu görebiliyordu. Merkezde ışık sakindi ve parlaklığı daha azdı, ama kenarları öfkeli alevler gibiydi, boyut kapısını genişletiyordu.

Kara Büyücüler de bahçeye ulaştı, görünümlerinden anlaşıldığı kadarıyla, yol boyunca savaşmışlardı. Solomon Wreath emir verdi ve kadın büyücü pelerinini savurdu, sivri kenarıyla etrafındaki Kağıt Adamlar'ı biçti. Erkek büyücü eski tabancasını ateşledi ve her mermi birkaç Kağıt Adam'ı birden yere serdi.

Wreath asasını ölümcül bir silah gibi kullanıyor, düşmanlarının üzerine karanlık dalgalar gönderiyordu.

Valkyrie gittikçe büyüyen boyut kapısına baktı, hayatta kalma şansları gitgide azalıyordu.

Tanith şimdi Murder Rose'un karşısındaydı, ama yüzünde daha önce Valkyrie'nin şahit olmadığı bir ifade vardı –

korku. Murder Rose, Tanith'ten daha iyiydi ve Tanith de bunu biliyordu.

Silahlar savruldu ve Tanith geri çekildi. Rose uzun bıçaklarıyla Tanith'in çaresizce savurduğu vuruşları kolaylıkla karşılarken gülümsüyor, Tanith ile dalga geçiyor, istediği zaman bu oyuna bir son verebileceğini biliyordu.

Ve Rose da oyuna bir son vermeye karar verdi.

35

İMKANSIZ İŞLER

anith geriye doğru bir takla atmak istedi ama Murder Rose öne atıldı, bıçaklarından birini rakibinin omzuna sapladı.

Valkyrie yerinden kalktı ve Tanith'in ismini haykırdı.

Tanith geri çekilirken ümitsizce kılıcını savurdu. Rose öne adım attı ve bir başka bıçağı bu sefer Tanith'in sağ bacağına sapladı.

Tanith bir dizi üzerine düştü, ama boğazına doğru hamle yapan Rose'u son anda bileğinden yakaladı. Rose sakin bir biçimde bıçağın ucunu Tanith'in eline batırdı ve tüm gücüyle itti.

Tanith bir çığlık attı ve Rose kızı tekmeleyerek yere serdi, son vuruşu yapmaya hazırdı.

Valkyrie bulanık bir form gördü, beyaz bir şeydi. Murder Rose, Beyaz Yarıcı'nın orağından kaçmak için kenara çekilmek zorunda kaldı.

Yarıcı orağını rakibinin bacaklarına doğru savurdu ve Rose bir takla attı, sonra doğal olmayan bir hızla öne atıldı. Beyaz Yarıcı üzerine doğru gelen bir bıçağı karşıladı, bir diğerinden kurtulmak için kenara çekildi. Yarıcı, Rose'un bacağını tekmeledi. Rose tökezledi ve orağın bıçak kısmı kadının gırtlağını sıyırıp geçti.

Rose kendini savunmak için rakibinin bacaklarına saldırmak istedi ama Yarıcı hemen harekete geçti. Orağın sapı Rose'un çenesinde patladı ve kadın yere düştü.

Valkyrie, Tanith'in yardımına koşmaya hazırlanırken, önündeki duvar patladı. Valkyrie geriye savruldu, öksürmeye başladı. Yanından Paddy'nin sesini duydu ve tozun dumanın içinden bakınca küfürler savuran Gruesome Kray'in ayakta durmakta güçlük çektiğini gördü.

Bay Bliss duvarda açılan dev delikten içeriye adım attı.

"Kız kardeşimi?" diye haykırdı. Kray'in doğrulmasını bekledi. "Sen benim kız kardeşimi mi öldürmeye çalıştın?"

Kray bir yumruk savurdu. Bliss yumruğu havada yakaladı ve sıkmaya başladı, Kray elindeki bütün kemikler kırılırken çığlıklar attı.

Bliss adama bir yumruk attı ve Kray karşı duvara yapıştı. "Kız kardeşim, ailemden geriye kalan tek kişi."

Bliss, Kray'in üzerine atıldı ve birlikte duvarı delerek dışarıya fırladılar, dövüşe dışarıda devam ettiler.

Ghastly ilk delikten içeriye adım attı, Tanith'i içeriye taşıdı. Tanith'in kanaması çoktu ama kılıcını hala sıkı sıkı elinde tutuyordu. Valkyrie yanlarına koşarken Ghastly yaralı arkadaşını bir sandalyeye oturttu.

Tanith, "Hala savaşabilirim," diye mırıldandı.

Ghastly, "Ona göz kulak ol," dedi. Dışarıya çıktı.

Valkyrie, "Tanith," dedi. Eğilip nasıl olduğuna baktı. "Tanith, beni duyabiliyor musun?"

"Beni yendi, Val..."

"Şanslıydı." Valkyrie, Paddy'e baktı. "Sargı bezin veya bir ilkyardım çantan var mı?"

Adam başıyla onayladı ve uzaklaştı. "Buralarda bir yerde olması lazım."

Paddy çekmecelere göz gezdirirken Valkyrie de gidip adama yardım etmek istedi. Ama Tanith'in kendinden geçmediğinden emin olmak için arkasına baktığı anda duvarın çatladığını gördü. Billy-Ray Sanguine içeriye adım atarken arkadaşını uyaracak vakti olmadı. Sanguine, Tanith'i saçlarından tuttu ve başını masanın üzerine yatırdı.

Paddy pompalıyı eline aldı ama Sanguine, Tanith'i adamın üzerine fırlattı. Valkyrie parmaklarını şıklattı ama kıvıl-

cım çıkartamadı. Sanguine yerin içine girdi. Valkyrie adamın arkasındaki duvardan çıktığını duydu ve bakmadan bir tekme savurdu. Botu rakibinin bacağında patladı, Sanguine inledi ve Valkyrie bir yumruk savurdu. Sanguine üzerine gelen vuruşu karşıladı ve bir yumrukla karşılık verdi, vuruş Valkyrie'nin göğüs kafesi üzerine geldi. Valkyrie geriye uçtu, bir sandalyeye takıldı ve kendini yerde buldu.

Pompalı ardı ardına ateş etti, ama Valkyrie kafasını kaldırınca Paddy'nin şaşkın gözlerle bir duvara baktığını gördü. Sanguine yerden çıktı ve adamın arkasında belirdi, sonra Paddy'i duvara çarptı.

Sanguine, "Herkes ölmeye o kadar hevesli ki, işin eğlencesi kalmıyor," dedi.

Sanguine, Valkyrie'nin üzerine yürüdü. Valkyrie masanın üzerine atladı ve yuvarlandı. Sanguine bir kahkaha attı ve kızın peşinden gitti, ama Valkyrie Tanith'in kılıcını eline aldı ve arkasına dönüp geniş bir açıyla savurdu. Kılıç, Sanguine'in midesine saplandı ve adam ağzı açık kaldı. Valkyrie geri adım atarken Sanguine midesine doğru baktı.

"Sen ne yaptın?" diye sordu.

Yaradan dışarıya kanlar aktı ve çabucak adamın takımını kırmızıya buladı.

"Sen ne yaptın?" diye haykırdı. Sesindeki öfke attığı yumruklardan çok daha etkiliydi.

Yer, Sanguine'i içine çekti.

Paddy yerde inliyordu ama görünüşe göre iyiydi. Valkyrie, Tanith'i yeniden sandalyeye oturttu ve kılıcını yanına verdi, sonra pencerenin kenarına gitti.

Boyut kapısından bir şey dışarı çıktı ve Valkyrie'nin zihninde bir patlama oldu, pencerenin önünden geriye savruldu.

Düşünceleri kesildi.

Ellerine kırık camlar batmıştı. Dışarıdaki rüzgarın sesi de kesildi. Dünya donuklaştı ve kardı.

Bir başka şok dalgası çiftlik evine çarptı.

Ve bir tane daha.

Valkyrie'nin ağzı kurudu ve başı zonklamaya başladı. Yavaşça, yerinden kalktı ve duvardaki delikten dışarıya baktı.

Dışarıda, diğerleri de yerdeydi. Herkes yerdeydi. Çok sayıda Kağıt Adam. Siyahlı birileri. Kırmızı ve siyah bir duman bulutu. Bir iskelet. Kendisine doğru gelen bir iskelet vardı.

Valkyrie bir ses duydu. "Valkyrie."

İskeletin ellerinde eldivenler vardı. İnce parmakların kolunu kavradığını hissetti ve yine aynı kelimeyi duydu. "Valkyrie." Ardından başka kelimeler geldi. "Bana bak, Valkyrie, bak-"

Kelimeler iskeletin ağzından çıkıyordu. Kurukafa'nın.

Valkyrie, "Kurukafa," diye mırıldandı.

"Odaklanman lazım. Onları gördün mü? Boyut kapısından çıkanları? Onlara baktın mı?"

Valkyrie'ye kendi sesi bile yabancıydı. "Göz ucuyla," diye cevap verdi.

İskelet kendisini ayağa kaldırdı. Şimdi diğer sesleri de duyuyordu. Herkes ayağa kalkmaya çalışıyordu. China. Ghastly. Kara Büyücüler'i gördü, ayağa kalkarken Kağıt Adamlar'dan geriye kalanlara saldırdılar.

Bir çocuğu gördü, Fletcher Renn, sürünerek duman sütununun içinden çıktı. Adamı çemberden dışarıya şok dalgası fırlatmış olmalıydı, hemen harekete geçti ve Fletcher'a doğru uzandı.

Fletcher kayboldu, biraz ötede belirdi. Adam, Gallow, Fletcher'ın üzerine atıldı. Fletcher bir kez daha kayboldu ve yakında bir yerde açığa çıktı. Gallow öfkesinden çılgına dönmüştü. Fletcher Renn gözlerini kapattı ve konsantre oldu, bu sefer ışınlandı ama yakında bir yerde çıkmadı.

Artık boyut kapısını açık tutan Fletcher olmadığı için, havadaki parlak halka küçülmeye başladı. Valkyrie yok olana kadar küçülen halkayı seyretti.

Kurukafa, "Valkyrie," dedi. "Kendine gelmen lazım, anlıyor musun? Valkyrie Cain, sana ihtiyacım var."

Valkyrie, dedektife baktı, düşünceleri berraklaştı ve başıyla onayladı. "Evet."

"Benimle misin?"

Her şey normal döndü. "Evet, evet, seninleyim. Boyut kapısı kapandı."

"Ama birkaç tanesi dışarıya çıktı. Ben üç tane olduklarını gördüm. Onları hemen şimdi Asa ile yok etmen lazım."

Valkyrie başıyla onayladı, tam Asa'nın yanına gitmeye hazırlanırken köşeyi dönen Kray'i gördü. Kray, iskeleti ve kızı umursamadı, sendeleyerek yürüdü, Bliss hemen peşindeydi.

Kray, "Beni rahat bırak!" diye bağırdı. Kolu yaralıydı ve kanıyordu, kolunun iç kısmındaki dövme kırmızı bir parlaklığa bürünmüştü.

Valkyrie bir nabız gibi atan dövmenin sesini duydu ve yüzünü buruşturdu. Tüyleri diken diken oldu ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Çok korkuyordu. İçine tarif edilmez bir korku düşmüştü.

Kurukafa kızı kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Ona bakma," dedi.

Bir an için, Valkyrie hiçbir şey görmedi.

Sonra göz ucuyla gördü. Ağaçların arasında, iki metre boyunda, sürekli form değiştiren bir yaratık vardı. Sanki bir ışık hilesiydi, inanılmaz açıları olan soyut bir cisimdi. Kafasını çevirdi, ama zihninde görüntüsü hala canlıydı. Sanki beynine kazınmıştı. Bir düşünce, veya düşünceden geriye

kalandı, ya da hiç bilmediği bir şeyin anısıydı, veya hepsinin bir gölgesiydi, geceleyin bir gölün yüzeyine yansıyan bir görüntü gibiydi.

Gerçek olamazdı. Cisim değildi. Ağırlığı yoktu. Bir kütlesi vardı, ama kütlenin ardında derinlikten yoksundu. Gerçek olabilir miydi? Mantıklı değildi. Gerçek olamazdı ve mantığı varlığını reddediyordu.

Bu garip açıları ve mantığa meydan okuyan nitelikleri olan şeye bir kez daha bakmak için kafasını çevirmek istedi, ama başı dönmedi. İmkansızın varlık bulmuş haliydi, herhangi bir formu olmayanın form almasıydı ve dünyada dolaşırken gök gürlemesini andıran ayak seslerini değil, binlerce ölü dilin fısıltısını ve leş yiyen kuşların sessiz çığlığını beraberinde getiriyordu.

Ortamda bir değişim oldu ve Kray bir çığlık attı. Valkyrie yine başının içinde aynı basıncı hissetti ve gözlerini kırpıştırdı. Görüntüler berraklaşmaya başladı.

Çılgınlık diyarından gelen yaratık yok olmuştu. Gruesome Kray çökmüş omuzları ve önüne düşmüş başıyla hareketsiz duruyor, ama saçları rüzgarla dalgalanıyordu. Dalgalanıyor ve dökülüyordu.

Saçları tel tel dökülmeye ve yüzü birden erimeye başladı. İlk yok olanlar burun ve kulaklardı, derinin içine emildiler. Dudaklar kapandı, ağız mühürlendi, gözler sıvılaştı ve

yuvalarından çıkarak yanaklardan aşağıya süzüldü. Gözkapakları kapandı ve birbiriyle birleşti. Yüzü Olmayanlar ilk bedeni ele geçirmişti.

Bliss yaratığa doğru koştu, ama Kray, ya da Kray'in bedenini ele geçiren Yüzü Olmayan, sadece elini öne uzattı.

Bliss'in hızı kesildi. Adam iki büklüm oldu ve Valkyrie yüz ifadesinden ne kadar acı çektiğini anladı. Suratına kazınan bir şey daha vardı. Şaşkınlık. Bliss gibi bir adam acı çekmeye alışkın değildi.

Yüzü Olmayan kolunu havaya kaldırdı ve Bliss'in ayakları yerden kesildi.

Yüzü Olmayan parmaklarını kapattı ve Bliss'in bedeni bükülerek kemiklerle etler birbirine girdi.

Valkyrie midesi kalksa da Bliss'in ölümünü seyretti.

Kurukafa, Valkyrie'yi çiftlik evinin içine çekti. "Asa," dedi. Yüzü Olmayan'a doğru koşmaya başladı.

36

DÜŞMANLAR

alkyrie çiftlik evinin içine girdi. Paddy başını çevirdi ve Valkyrie boş gözlerle adama baktı.

Bay Bliss ölmüştü.

Midesi ağzına geldi ama köşeye koştu, kusmaya başladı.

Paddy, "Buradalar, değil mi?" diye sordu.

Valkyrie öğürdü ve tükürdü, ağzını elbisesinin koluna sildi. "Üç tanesi."

Paddy başıyla onayladı. "Sana büyülü asanı getireyim."

Adam çantanın yanına koştu. Valkyrie'nin dizleri zayıftı, yüzü buz gibiydi.

Valkyrie, "Ölürsem," dedi. "Ama biz kazanırsak, ailemi bulup bunları onlara yaşattığım için ne kadar üzgün olduğumu ve onları çok sevdiğimi söyler misin?"

Paddy, "Endişelenecek bir şey yok," dedi. Çantanın yanına gitti ve Asa'yı eline aldı. Valkyrie'nin arkasında bir yere baktı. Valkyrie kaşlarını çattı, arkasına döndü ve bir şey görmedi, sonra geriye dönünce Paddy'nin savurduğu asa yüzünde patladı.

Valkyrie duvara çarptı ve sendeledi. Paddy asayı bir kez daha savurdu ama Valkyrie kolunu havaya kaldırıp vuruşu karşıladı, ardından bir yumruk geldi ve Valkyrie'nin başı geriye savruldu.

Tanith'in sessizce lanet okuduğunu duydu, kafasını kaldırdı ve gözünün önünde yıldızlar dans ediyordu. Tanith kılıcına ulaşmak istedi ama Paddy asayı kadının eline vurdu. Tanith bir çığlık attı ve Paddy arkasına geçti, kolunu kadının boğazına doladı ve Tanith'i sandalyeden çekip aldı. Tanith mücadele etmek istedi, ama gücü kalmamıştı, birkaç saniye sonra baygın yere yığıldı.

Valkyrie'nin bilinci karanlık ve aydınlık arasında gidip geliyordu, yüzünün bir tarafı da ıslaktı. Parmaklarını şıklattı ama bir şey olmadı.

Paddy kendi kendine, "Nasıl olduğunu unutmuşum," dedi. Asa'yı masanın üzerine koydu. "Mücadele etmek. Genel-

de yaşamın çok sakindir. Senin için de her şey sakin olabilirdi, eğer üzerinde koruyucu kıyafetlerin olmasaydı. Bıçağım onu delemez." Elinde bir bıçak belirdi. "Ama boğazını kesebilirim, ya da gözlerini oyabilirim."

Valkyrie dudaklarını yaladı ve kanın tadını aldı.

"Işınlayıcı'ları sen öldürdün," dedi. Yerinden doğruldu.

"Evet."

"Sen Batu'sun."

Paddy, Valkyrie'nin yanına giderken kolunu sıvadı ve kolundaki dövmeyi gösterdi. "Öyleyim."

Valkyrie yerinden kıpırdamadı, adamın yakına girmesini bekledi, sonra parmaklarını öne uzattı ve elini öne attı, ama havayı hissedemedi, birbirine geçen katmanlara ulaşamadı. Paddy, veya Batu, bıçağı eline saplayınca bir çığlık attı.

Batu, "Aptal kız," dedi. Bıçağı Valkyrie'nin boynuna savurdu. Valkyrie geri adım attı ve tökezledi, yere düştü ve yuvarlandı. Parmaklarını şıklattı ama bir şey olmadı. Batu üzerine geldi ama Valkyrie son anda kenara çekilmeyi başardı.

"Sen onlardan birisin," dedi. Bıçaktan uzak durmaya çalıştı.

"Kimden? Diablerie mi?" Batu öne atıldı ve Valkyrie geri çekildi. Batu gülümsedi ve birbirlerinin etrafında daireler çizmeye başladılar. "Ben gerizekalı değilim, Valkyrie.

Etrafında gördüğün her şey, tüm bu ölümler, delilik ve yıkım? Dünyanın sonunun gelecek olması? Hepsi benim eserim."

"Ben gençken, Trope Kessel bana boyut kapısından bahsetti ve bunun iyi bir fırsat olduğunu biliyordum. Diableri-e'yi yoktan yarattım, hepsi liderleri olarak beni kabul etmeye çok hevesliydi. Çünkü benim öngörülerim vardı, kimsenin ulaşamadığı bilgilere ulaşabiliyordum."

"Büyücüler benimle en büyük sırlarını paylaşıyordu. Neden biliyor musun? Çünkü ben bir ölümlüydüm. Çünkü benim gibi sıradan birinin kendilerini tanrılaştıran büyücülere zarar verebileceğini düşünmüyorlardı."

"Onları öldürmeden önce, birçok kez evlerine gittim ve onlarla çay içtim, sohbet ettim ve onlar yokken kedilerini besledim. Benim için özel bir deneyim oldu."

"Sen ve Dedektif Kurukafa bile bana kandınız. Siz çocuğu getirene kadar ben boyut kapısının tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyordum. Bunun için size bir teşekkür borçluyum."

Valkyrie'nin başı döndü ve bir kez daha sendeledi. Bıçak savruldu ama Ghastly'nin diktiği kıyafetler yine işe yaradı. Batu rakibinin üzerine yürürken gülümsüyordu.

Valkyrie, "Neden?" diye sordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Batu, "Büyü," diye cevap verdi. "Babam bir büyücüydü. Ağabeyim de. Ama ben değildim. Bende o ilham yoktu, biliyor musun? Ama artık, nihayet, sıra bana geldi."

Valkyrie olumsuzca başını iki yana salladı. "Ya büyü gücüyle doğarsın, ya da doğmazsın. Büyü gücü sana sonradan verilemez."

"Her sorunun bir çözümü vardır."

Valkyrie adamın gözlerindeki parıltıyı gördü ve her şeyi anladı. "Sen kendi bedenini onlara vereceksin, öyle mi?"

"Ah, çok zekisin."

"Bir Yüzü Olmayan'ın seni ele geçirmesine izin mi vereceksin?"

"Ve sonrasında sıradan büyücülerin hayal bile edemeyeceği bir güce sahip olacağım. Onlar tanrı değil, Valkyrie. Onlar da senin geride bıraktığın insanlardan farklı değil. Ama ben? Ben gerçek bir tanrı olacağım."

"Ama sen olmayacaksın. Kişiliğin tamamen silinecek. Bedenin bile değişecek. Büyü yapmanın ne demek olduğunu bile hatırlamayacaksın."

Batu, "Hatırlayacağım," dedi. "Bazı kısımlarım sağlam kalacak, bazı kısımlarım ise Yüzü Olmayan ile birleşecek. Biliyorum. Ama ben güçlüyüm, değil mi? Büyü gücüne sahip olmadan doğdum. Güçlü olmak zorundayım. Çelik gibi bir iradem olmalı. Diğerleri gibi beni tamamen silemezler."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Diablerie'nin geri kalanını da kurban mı edeceksin?"

"Karanlık Tanrılar'ın kendilerine uygun bir beden arayarak vakit kaybetmesini istemiyorum. Bunu, onlar için kolaylaştırmaya karar verdim."

Batu bir kez daha saldırıya geçti. Valkyrie elindeki acıyı umursamaksızın, dirseğini adamın yüzüne geçirdi, sonra bileğini iki eliyle kavradı ve büktü.

Batu, Valkyrie'ye bir omuz attı. Birlikte duvara çarptılar ve Batu kalçasını kullanarak rakibini yere devirdi. Yaşlı bir adamdı, ama hala güçlü ve çevikti. Adamın bıçak tutan elini bırakmak istemeyen Valkyrie, havada bir tekme savurdu ve adamın sağ bacağına vurdu. Sonra bir takla attı ve bu sefer sol bacağı hedef aldı. Batu üzerine düşerken Valkyrie adamın yüzünü karşılaması için dizini havaya kaldırdı.

Bıçak yere düştü ve Valkyrie adamın altından çekildi, bir tekme atarak bıçağı odanın karanlık bir köşesine gönderdi. Batu kan tükürdü ve Valkyrie saldırıya geçti.

Ama yaşlı adam düşündüğünden daha hızlıydı. Üzerine gelen tekmeyi yana savurarak savuşturdu, sonra havaya sıçradı ve Valkyrie'yi ceketinden tutup geriye itti, masanın dibine yatırdı. Valkyrie sol eliyle Asa'yı kavradı ama Batu kızın bileğini tuttu, Asa'yı kendinden uzaklaştırdı. Siyah yıldırımlar tavanın bir kısmını toza dönüştürdü.

Valkyrie, Asa'yı rakibine doğru çevirmeye çalıştı, ama Batu kızın bileğini bırakıp Asa'yı kavradı, bir kez daha yıldırımlar hedefi bulmadı. Duvarın bir kısmı toza dönüştü.

Batu, Valkyrie'nin üzerine yüklendi ve siyah kristali kendinden uzak tuttu. Asa parıldadı ve yıldırım masanın köşesine çarptı. Masa tuz buz oldu ama birbiriyle boğuşan ikilinin konumlarında bir değişiklik olmadı. Batu hala tepedeydi ve Asa'nın kristali şimdi Valkyrie'ye dönüktü.

Batu'nun yüzünde nefret ve kararlılık dolu bir ifade vardı. Kanlı dişlerini sıkıp, "Bitir," diye mırıldandı. "Dünyanın sona erdiğini görmemek için kendi işini kendin bitir."

Valkyrie boştaki eliyle Batu'nun göğsüne vurdu ve adamın inlediğini duydu. Bir kez daha vurdu ama adamın asayı tutan eli gevşemedi. Havayı itmek istedi, ama hiçbir şey olmadı, sonra parmağındaki altın yüzük aklına geldi.

Yüzük büyü gücünü engelliyordu.

Baş parmağıyla yüzüğe uzandı. Parmağına sıkı oturmuştu, ama yerinden oynadı ve Valkyrie yavaşça yüzüğü parmağından çıkarttı. Ve hemen avucunda havayı hissetmeye başladı.

Parmaklarını şıklattı ve bir alev topu yaratıp Batu'nun yanına bastırdı. Batu bir çığlık attı ve geri çekildi, tişörtündeki alevleri söndürmeye çalıştı. Sonra arkasına döndü ve kaçtı, duvardaki delikten dışarıya çıktı.

Valkyrie yerden kalktı. Başında inanılmaz bir ağrı vardı ve yüzünün bir tarafı kanıyordu, ama başka bir şeyi yoktu. Tanith'in yanına gitti ve okulda ilk yardım derslerinde kendisine öğretildiği gibi nazikçe bedenini sırtüstü çevirdi. Sonra birden Asa'nın elinde olmadığını farketti.

Etrafa göz gezdirdi ve odanın her yerine baktı, ama Asa ortalıkta yoktu. Batu, Asa'yı almış olmalıydı. Sessizce küfretti ve delikten dışarıya çıktı, ağaçların arasında gözden kaybolmak üzere olan figürü son anda gördü.

Ve Batu'nun peşine düştü.

37

KOVALAMACA

Batu lanet olasıca kızdan kurtulmak için ağaçların arasına daldı, sonra yön değiştirdi. Valkyrie burnunu ve birkaç dişini kırmış, ayrıca sol yanı da kötü bir biçimde yanmıştı, ama bu gibi önemsiz şeylerin intikamına engel olmasına izin veremezdi. Çalıların arasına gizlendi ve kızın geçip gitmesini bekledi, sonra bir çukur kazdı ve Asa'yı içine attı. Üzerini toprakla ve yapraklarla kapattı.

Bahçeye gidip katliamı görünce bir kahkaha attı.

Bir düzine Yarıcı ölmüştü. Parçaları her yerdeydi, sanki zemini kandan ve kemikten bir halı kaplıyordu. Yüzü Olmayan, yanık ve paramparça olmuş giysileri ile, ağır adım-

larla cesetlerin arasında dolaşıyordu. Yüzü yoktu ve ürkütücü bir görünümü vardı.

Üç Yarıcı havaya kalktı, bedenleri kendi üzerine katlandı ve iki büklüm oldu. Geriye kalan parçalara dört bir yana savruldu. Hala hayatta olan Yarıcılar'ın üniformaları arkadaşlarının kanına bulanmıştı, ama bitmek tükenmek bilmeyen bir kararlılıkla saldırmaya devam ettiler. Ama orakları düşmanın derisinden geri sekti, bir çiziğe bile sebep olmadı.

Batu arkasına döndü ve koşarak kendisine doğru gelen Murder Rose'u gördü. Kadın, "Sen ne yaptın?" diye haykırdı. "Bu dövmelerin bizi koruyacağını söylemiştim! Bizi onlara karşı koruyacaktı!"

Batu, "Onlar sizi korumaz," dedi. Çok heyecanlı olsa da sesi sakindi. "Onlar birer davetiye."

Rose şaşkın gözlerle Batu'ya baktı, sonra arkasına döndü ve koşarak uzaklaştı. Batu kadının arkasından baktı ve ağaçların arasına daldı.

Kadının peşinden imkansızlıklardan oluşan bir akıntı gitti, ağaçlar sallandı ve çatırdadı. Sonra bir çığlık duyuldu, ardından ortama sessizlik hakim oldu.

Dışarıda bir yerlerde bir tanrı daha vardı ve Batu'nun onu bulması gerekiyordu.

38

DÖRT BİR YANDAN

alkyrie durdu ve etrafına bakındı. Batu'yu kaybetmişti. Ormanın derinliklerine gitmeye gerek yoktu, adam araziyi kendisinden daha iyi biliyordu, ama zaten ormanın derinliklerine gittiğinden de şüpheliydi.

Hayır, daha fazla ilerlemek mantıksızdı. Çok uzağa gitmiş olamazdı. Büyük planının başarıya ulaştığını görmek isteyecekti, bunun için de ortalığın karıştığı yerde olması gerekiyordu.

Arkasından bir ses geldi ve Remus Crux ağaçların arasından çıkarken Valkyrie arkasına döndü.

"Ödümü koparttın," dedi.

Remus bir kolunu bedenine yapıştırmıştı ve topallıyordu. Kan ter içindeydi ve çok acı çekiyor gibi duruyordu. Yüzünde kurumuş kan lekeleri vardı.

"İyi misin? Remus? Buralarda yaşlı bir adam gördün mü?"

"Seni tutukluyorum." Remus sağ elini ceketinin içine soktu. Valkyrie öne atıldı, adam tabancasını çıkartmadan bileğini sıkıca kavradı.

Remus, "Demek bana karşı geliyorsun!" diye haykırdı. Mücadele eden ikili bir ağaca doğru savruldu.

Valkyrie dirseğini adamın yaralı koluna geçirdi ve Remus bir çığlık attı, Valkyrie silahı adamın elinden aldı ve havayı iterek kendini kurtardı. Silahı ağaçların arasına fırlattı ve Remus avucunu öne uzattı. Bir hava akımının göğsünde patlamasıyla Valkyrie geriye savruldu. Omzu yere çarptı ve yerde yuvarlanırken çenesini göğsüne bastırdı.

Crux elinde bir alev topuyla topallayarak kendisine doğru geliyordu. "Bir Tapınak görevlisine saldırdın!"

Valkyrie adamın üzerine atladı, adamın sağ elini bir kenara iterken çenesine bir yumruk savurdu, Remus sendeledi.

Valkyrie, "Boynumu kırabilirdin!" diye haykırdı. Adamın yaralı bacağına bir tekme attı. Crux çığlık attı ve yere düştü, Valkyrie geri çekildi ve eline baktı. Kendi kemiklerini kırmamış olmayı arzuladı. Tanith her zaman yumruklarını

değil dirseğini kullanmasını söylüyordu. Keşke tavsiyesine uymuş olsaydı.

Yerde çığlıklar atıp kıvranan ve hıçkırıklara boğulan Remus'a baktı. Bir yere gidecek gibi durmuyordu. Arkasına döndü ve geldiği tarafa koştu.

İleride birini gördü, sırtını bir ağaca yaslamıştı. Fletcher Renn. Omuzları öne düşmüş ve başı önüne eğikti. Kıyafetleri kana bulanmıştı. Saçları darmadağınıktı.

Fletcher, birinin geldiğini duydu ve hafifçe kafasını kaldırdı. Sanki yerinden kıpırdamak bile acısını arttırıyordu.

"Onlara yardım ettim," dedi.

"Biliyorum. Ama şimdi de bize yardım etmelisin. Paddy'i gördün mü?"

Fletcher olumsuzca başını iki yana salladı. "Kimseyi görmedim. Onlara karşı koymadım. Beni tehdit ettiler ve yaraladılar, bu bana yetti. Ben her zaman kahraman olduğumu düşünürdüm, biliyor musun?" Acı bir kahkaha attı.

Valkyrie çocuğa baktı. "Kabalık etmek istemem ama bunun için vaktimiz yok."

"Buradan gitmek mi istiyorsun? Ben bir yere ışınlanmak için gücümü topluyorum. Herhangi bir yere, buradan başka bir yere gitmek istiyorum. Belki eve giderim. Şimdi Londra'da olmayı çok isterdim."

"Gidemezsin. Paddy, yaşlı adamı biliyor musun? Batu, oymuş. Tüm bunların arkasında o varmış ve Asa'yı benden aldı.

Muhtemelen bir yere gizlemiştir veya bir çukurun içine atmıştır. Fletcher, Asa'yı bulamazsam, Yüzü Olmayanlar'ı boyut kapısından geri göndermeliyiz. Bunun için sana ihtiyacımız var."

Fletcher ağzı açık Valkyrie'ye bakakaldı. "Sen delirdin mi? Kapıyı açmak beni yok ediyordu. Demek istediğim, gücümü kullanabiliyor olsaydım, burada olur muydum? Çok cesur olduğum için mi buradayım sanıyorsun? Gücümü toplayınca buradan gideceğim."

"Bizi terkedemezsin. Bu herkesi kurtarmak için son şansımız. Tek şansımız."

"Bu benim savaşım değil."

"Bu, herkesin savaşı."

"Diğer büyücüler neler olduğunu duyunca bize yardım etmeye gelecek, dünyanın dört bir yanından. Onları durduracaklar, bunu ben yapmayacağım. Ben sadece büyü gücüyle doğan bir çocuğum." Valkyrie'ye baktı. "Sen de benimle gelmelisin."

"Yapamam. Sen bize yardım etmeyeceksen, Asa'yı bulmak tek şansımız."

"Ölürsün."

"Muhtemelen, ama yapabileceğim bir şey yok." Sırtını dikleştirdi.

Valkyrie, Fletcher'a bir şans tanıdı. Fikrini değiştirmesi için bekledi, ama böyle bir şey olmadı. Sırtını ağaca yaslamış duruyordu.

Valkyrie koşmaya devam etti, ağaçların arasından çıkınca Yüzü Olmayanlar'dan biriyle savaşan Kurukafa'yı gördü. Dedektif havayı itti ama bu bir işe yaramadı, hava sadece dalgalandı ama Yüzü Olmayan'ı etkilemedi.

Kara Büyücüler'den biri Yüzü Olmayan'a arkadan saldırdı, gölgelerden pelerinini savurdu. Yüzü Olmayan elini uzattı ve kadının içi dışına çıktı.

Yüzü Olmayan yürümeye devam etti, Kurukafa geri çekildi, yaratık kolunu havaya kaldırdı.

Ama sonra Valkyrie'yi gördü ve durdu. Yüzünü kıza döndü.

Kurukafa, "Valkyrie!" diye bağırdı. "Kaç!"

39

İNANÇ KRİZİ

endisi için geliyordu.

Jaron Gallow tepesinden bir şeyin yaklaştığını hissetti. Batu'nun kollarına yaptığı dövme parıldadı, bir işaret fişeği gibi yerini belli ediyordu. Nereye gizlenirse gizlensin, ne kadar hızlı koşarsa koşsun, Yüzü Olmayan kendisini bulacaktı.

Böyle olması gerekmiyordu.

Koşarken kemerini çıkarttı ve koluna sarıp sıktı. Kan dolaşımının kesildiğini hissedebiliyordu. Çiftlik evinin yanındaki bahçeye ulaştığında sol eli uyuşmaya başlamıştı.

Dizleri üzerine çöktü ve bir Yarıcı'nın orağını eline aldı. Kolunu yere koydu ve orağın eğimli bıçak kısmını dirseği-

nin altına bastırdı. Nefes alıp verişi hızlandı ve terlemeye başladı, ama tereddüt edecek zamanı yoktu.

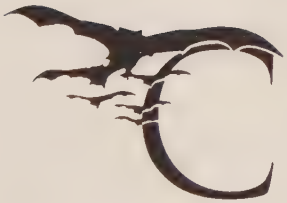
Hava dalgalandı ve kulakları tıkandı. Kendisini bulmuştu.

Jaron gözlerini kapattı ve orağı koluna bastırdı. Bıçak kısmı tek harekette etlerini ve kemiklerini kesti, çığlığı bir böğürtüye dönüştü.

Yere yığıldı, kana bulanmış kolunu bedenine bastırırken gözlerini açtı. Kesik kolunu gördü ama Yüzü Olmayan gitmişti.

40

TANRILARI ÖLDÜRMEK

hina, çayırla ormanın arasında bir yerde Crux'u yerde otururken buldu. Başı önüne eğikti ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Adama doğru yürürken yaralı olduğunu görebiliyordu. Etrafta başka kimse yoktu. Görecek kimse yoktu.

China, "Merhaba, Remus," dedi.

Remus kafasını kaldırdı. Gözlerini kıstı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

China nazikçe, "Sana ne oldu?" diye sordu.

Remus, "Hepiniz bu işin içindesiniz," diye mırıldandı.

China gözlerini kıstı. "Onları gördün mü, Remus? O yaratıkları? Uçan varlıkları? Onlara baktın mı?"

Remus titredi, olumsuzca başını iki yana salladı ve bedenini daha sıkı kavradı. Zihni kavrulmuştu. Üçüncü Yüzü Olmayan kendine bir beden ararken yaratığa bakmış olmalıydı.

Bu, China'nın işini daha da kolaylaştıracaktı.

China eğildi, adamın omzuna elini koydu. "Sırrımı kimseyle paylaştın mı, Remus? Kimseye bir şey söyledin mi?"

Remus, "Sır mı?" diye fısıldadı.

China, "Kızmayacağım," dedi. "Söz veriyorum. Kimseye söyledin mi? Kurukafa ile ilgili meseleyi?"

Crux, "Kurukafa..." diye mırıldandı. Hatırlamaya çalıştı.

"Kimseye söyledin mi?"

Remus düşünmek için başını yana çevirince ceketi açıldı ve China altın parıltısı gördü.

Nazik bir ses tonuyla, "Orada ne var?" diye sordu. Elini uzattı. Remus'un sıkı sıkı kavradığı şey Eskiler'in Asası'ydı.

"Benim."

"Tabii ki, senin, Remus. Çok güzel. Bakabilir miyim?"

"Benim, ben buldum. Bir adam çukur kazıyordu. Sonra o geldi."

"Kim geldi?"

"Kız. Bana zarar verdi."

"O, nazik bir kızdır. Asana bakabilir miyim? Hemen geri vereceğim, söz veriyorum."

Crux isteksizce Asa'yı uzattı ve China kalıtı adamın elinden aldı, hafifçe gülümsedi.

"Biz dostuz, değil mi? Sırrımı kimseyle paylaştın mı? Kızmayacağım, söz veriyorum."

Remus olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Kimseye bir şey söylemedim."

"İyi çocuk." China botunun içinden uzun ve ince bir bıçak çıkarttı. "Kafan karışık, değil mi? Ben bu sorununu çözeceğim, söz veriyorum."

"Asayı geri ver."

"Bunu yapamam."

Remus hırladı ve birden China'ya doğru döndü. Elindeki taşı China'nın kafasına vurdu. China yere düştü ve Crux kırık ayağının üzerinde doğruldu.

Remus, "Sen de onlardansın!" diye haykırdı. "Hepiniz!"

Ayağa kalkmayı başardı ve China'ya tepeden baktı, taşı tekrar vurmaya hazırdı, ama sonra bir şey oldu ve adamın ayakları yerden kesildi.

China doğruldu ve kendisine doğru koşan Valkyrie'yi gördü.

Valkyrie, "Asa'yı bana ver!" diye bağırdı. Kızın arkasında bir Yüzü Olmayan vardı ve hızla yaklaşıyordu.

China, Asa'yı fırlattı ve Valkyrie nesneyi havada yakalayıp arkasına döndü. Yüzü Olmayan durdu ve boş yüzüyle Valkyrie'ye baktı. Yavaşça elini havaya kaldırdı.

China, Valkyrie'nin paniğe kapıldığını görebiliyordu, sanki bedeninin patlamasını veya parçalara ayrılmasını bekliyordu. Ama sonra Asa'yı kaldırdı ve ateş etti.

Kristal parıldadı ve siyah yıldırım çatırdadı, Yüzü Olmayan'ın göğsüne doğru fırladı. Yüzü Olmayan sendeledi, bir ağzı olmamasına rağmen çığlık attı, öfke ve acı dolu vahşi bir çığlıktı. Siyah yıldırım bedenine sarındı ve Valkyrie bir kez daha ateş etti. Derisi kurudu ve çatladı. China, tanrının bedeni terketmeye çalıştığını farketti, ama artık çok geçti. Vücudu bir anda toza dönüştü.

Rüzgar tozları dört bir yana savururken China ayağa kalktı. Valkyrie hala Asa'yı Yüzü Olmayan'ın az önce durduğu yere doğru tutuyordu, kolunu indirmek istedi, ama başaramadı.

Kurukafa koşarak yanlarına geldi. "Ne oldu? Sen iyi misin? O çığlık neydi?"

China, "Bir tanrının ölüm çığlığıydı," diye cevapladı.

Valkyrie, "Paddy!" dedi. "Paddy aslında Batu'ymuş!"

China, Paddy'nin kim olduğunu bilmiyordu, ama Kurukafa'nın başını hafifçe yana yatırıp dişlerini sıktığını gördü.

Kurukafa, "Bu şayede Işınlayıcı'ların evlerine girip onları kolaylıkla öldürmüş olmalı," dedi. "Biz kiminle konuştuğunu sorduğumuzda Peregrine'in aklına da Paddy gelmiş olmalı."

China, Valkyrie'nin söylenenleri duymadığını farketti. Hala, az önce Yüzü Olmayan'ın durduğu yere bakıyordu.

Valkyrie, "Durup bana baktı," dedi. "İçimi dışıma çıkartabilirdi, ama yapmadı. Neden?"

China, "Seni tanımış olmalı," dedi. "Damarlarında Eskiler'in kanının dolaştığını sezmiş olmalı, senin farklı olduğunu anladı."

China alnındaki kanı sildi ve Crux'un durduğu yere baktı. Adam gitmişti, öfkeyle dişlerini sıktı ama bir şey söylemedi.

Valkyrie, "Şimdi onları durdurabiliriz," dedi. "Asa bizde, onları durdurabiliriz. Tek yapmam gereken Asa'yı uzatmak ve ateş etmek."

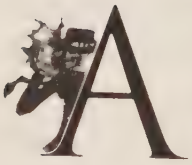
Kurukafa, "Bu doğru," dedi.

"Pekala, diğerleri nerede?"

China arkasından gelen sesi duydu ve başını yana çevirdi.

41

SİYAH YILDIRIM

rkalarından bir bufalo sürüsü geliyormuş gibi bir gürültü geldi ve Murder Rose'un bedenini ele geçiren Yüzü Olmayan ağaçların arasından çıktı. China'yı bir kenara itti ve Kurukafa'yı yere serdi. Valkyrie geriye savruldu ve Asa'yı elinden düşürdü. Yüzü Olmayan, Valkyrie'ye doğru eğilirken biri elini uzattı ve Valkyrie'yi bileğinden kavradı.

Fletcher Renn, "Sıkı tutun," dedi. Işınlandı.

Valkyrie göz kırptı.

Çiftlik evinin diğer tarafında, yanan minibüsün yanında belirdiler. Fletcher, Valkyrie'yi bıraktı.

"Geri döndün!"

"Tabii ki."

Valkyrie, "Kurukafa!" diye haykırdı. "Onları yalnız bırakamayız!"

"Planım bu değildi." Fletcher, Valkyrie'ye doğru bir adım attı. Valkyrie, Fletcher'a sarıldı.

Bir saniye içerisinde ağaçların yanına geri döndüler. China hala yerdeydi, Yüzü Olmayan açığa çıktıklarını gördü ve Kurukafa'yı tutup üzerlerine fırlattı. Valkyrie kenara çekildi ve Kurukafa, Fletcher'a çarptı.

Yüzü Olmayan, Valkyrie'nin üzerine yürüdü.

Valkyrie, Asa'yı gördü ve elini uzattı, havayı hissetti ve cismi kendine çekmeye çalıştı. Asa yerde yuvarlandı. Yüzü Olmayan neredeyse yanına gelmek üzereydi.

Valkyrie iki elini birden kullandı ve havayı kendine çekti, Asa havaya yükseldi ve eline doğru uçtu. Valkyrie ayağa kalktı ama Yüzü Olmayan uzanıp Asa'yı Valkyrie'nin elinden aldı.

Valkyrie, Asa'yı geri almak istedi, ama Yüzü Olmayan elini öyle bir kenara itti ki, Valkyrie havaya uçtu. Yüzü Olmayan iki eliyle Asa'yı sıkıca kavradı, duruşundan ne kadar öfkeli olduğu belliydi, elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu ve neler yapabildiğini, asırlar önce ne yaptığını biliyor gibiydi. Altın asa ufalanmaya başladı ve kırıldı, Valkyrie yaratığın parmakları arasındaki siyah kristalin vahşice parıldadığını

gördü. Kristal kırıldı ve etrafa siyah yıldırımlar saçıldı, sonra Yüzü Olmayan toza dönüştü.

Asa'nın parçaları yere düştü, artık kullanılacak durumda değildi. Kristalden arda kalan da donuktu ve gücünü kaybetmişti.

Valkyrie ayağa kalktı ve Kurukafa ile Fletcher'ın yanına gitti. "Siz iyi misiniz?"

Kurukafa, "İyiyim," dedi. Ama Valkyrie koşup Fletcher'ı ayağa kaldırdı.

Fletcher, "Ben de iyiyim," diye homurdandı. "Biri daha gitti, değil mi? Çok da fena sayılmaz."

Valkyrie, "Aslına bakarsan," dedi. "Şimdi hapı yuttuk. Asa'yı kırdı." Kurukafa'ya döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

Kurukafa kravatını düzeltti ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "İlk olarak," dedi. "Benim nasıl olduğum seni Fletcher'ın nasıl olduğundan daha az ilgilendiriyor, bunu kabullenmem lazım."

"Ben kabullendim bile."

"Ah, ne güzel."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Fletcher'ın boyut kapısını yeniden açması lazım. Bunu yapabilir misin?"

Fletcher başıyla onayladı. "Evet. Sanırım yapabilirim. Umarım."

Kurukafa, China'nın yanına gitti. "Cevabın çok ümit vericiydi."

Valkyrie, "Boyut kapısını yeniden açarsak diğer taraftaki Yüzü Olmayanlar'ın buraya geçmesine nasıl engel olacağız?" diye sordu. Hep birlikte çimenlerin üzerinde yürüyorlardı.

Kurukafa, "Hiçbir şey yapmayacağız," dedi. "Tek yapabileceğimiz şey, kapının yeniden açıldığını farketmemeleri için dua etmek."

"Ciddi misin? Kurukafa?"

"Çok ciddiyim. Aslında, şansımız yaver gidebilir. Dünyamıza adım atan Yüzü Olmayanlar'ı çeken Diablerie'nin dövmeleriydi. Artık geriye dövme kalmadığına göre, onların dikkatini çekecek bir şey de yoktur."

"Bu plan binlerce farklı şekilde bozulabilir."

"Evet, benim planlarım genelde böyledir."

"Ama son Yüzü Olmayan'ı kapıdan nasıl geri göndereceğiz?"

"Bizi kovalamasına izin vereceğiz."

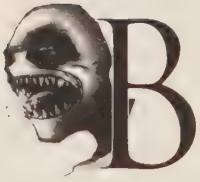
"Biz mi?"

"Biz derken, aslında senden bahsediyordum."

Valkyrie, "Korkunç bir plan," diye mırıldandı.

42

BATU

Batu'nun tüyleri diken diken oldu. Yüzü Olmayan tepesindeydi. Hissedebiliyordu. Tanrısı şimdi kendisine tepeden bakıyordu.

Batu arkasına döndü ve kollarını açtı, gözlerini tanrısına odakladı. Yüzü Olmayan içine girerken korku ve heyecanla çığlık attı.

Ve Batu artık yoktu.

43

BOYUT KAPISI

edektif Kurukafa ve Valkyrie Cain, Batu'nun bedenini ele geçiren Yüzü Olmayan'ı ağaçların diğer tarafında buldu. Ghastly havada asılı duruyordu, sırtı bükülmüştü ve ağzı açıktı, çığlık atmaya çalışıyordu. Damarları şişiyor, sanki Yüzü Olmayan adamın vücudundaki bütün damarları yüzeye çıkartmaya çalışıyordu.

Valkyrie, "Hey!" diye bağırdı.

Yüzü Olmayan yeni gelenlere baktı, üç veya dört saniye hareketsiz kaldı, sonra Ghastly'i bir kenara fırlattı ve koşmaya başladı.

Kurukafa, "Pekala," dedi. "Bize-"

Yüzü Olmayan elini savurdu ve ayakları yerden kesilen Kurukafa havaya savruldu.

Valkyrie sessizce küfretti ve arkasına döndü, koşmaya başladı. Planları, çok kısa sürede çok yakına girerse, yaratığın dikkatini Kurukafa'nın dağıtmasıydı. Ama şimdi Yüzü Olmayan ile arasında kimse kalmamıştı. Bu işin sonu kötü bitecekti.

Valkyrie ağaçların arasına daldı ve çalıların üzerinden atladı. Arkasına baktı, ağaçların köklerinden söküldüğünü ve dalların toza dönüştüğünü gördü. Yüzü Olmayan kendine yol açıyordu.

Yüzü Olmayan'ın kolunu savurduğunu gördü ve ayakları yerden kesildi. Yere düştü ve yerde yuvarlanırken ağzına burnuna toprak girdi.

Göz ucuyla beyaz bir şey gördü ve Beyaz Yarıcı, Yüzü Olmayan ile arasına girdi. Orağını Yüzü Olmayan'ın göğsüne doğru savurdu, sonra boynunu hedef aldı. Başka bir yaratık olsaydı hiç şansı yoktu, vuruşlar çok hızlı ve ustacaydı, ama orak Yüzü Olmayan'ın derisini bile çizmedi. Yüzü Olmayan, Beyaz Yarıcı'nın göğsüne bir yumruk attı. Beyaz Yarıcı havaya fırladı ve gözden kayboldu.

Yüzü Olmayan, Valkyrie'nin peşinden gitmeye devam etti. Valkyrie ağzındaki toprağı tükürdü ve burnunu sildi, yaklaşan yaratığa baktı. Adımlarını dikkatlice hesapladı ve

havayı itti. Dalgalanan hava, Yüzü Olmayan'a değil, yerdeki toprağa çarptı. Yüzü Olmayan ayağını yere basarken zemin yer değiştirdi ve yaratık dengesini kaybedip yere düştü.

Valkyrie koşmaya devam etti ve solunda kendisiyle paralel bir yol izleyen Kurukafa'yı gördü. Fletcher Renn'in bir kez daha ellerini Grotequery'nin göğsüne bastırdığı yere doğru koşmaya devam ettiler. Sarı boyut kapısı açılıyordu.

China, çemberin etrafına semboller çizmekle meşguldü. Kırmızı ve siyah bir duman havaya yükseldi. China, "Nerede?" diye sordu.

Valkyrie nefes nefese, "Arkamda," diye cevap verdi. Bir gölge belirdi ve Dedektif Kurukafa, Valkyrie'yi kenara itip kızın Yüzü Olmayan'ın altında ezilmesine engel oldu.

Valkyrie, Solomon Wreath'i gördü, asasının ucundan karanlık dalgalar yayılıyordu. Yanlarına kondu ve Valkyrie'yi ayağa kaldırdı, sonra asasını kullanarak Yüzü Olmayan'ın göğsüne yüzlerce siyah iğne fırlattı.

China duman bulutunun içinden, "Onu buraya getirin!" diye bağırdı. "Kapının yakınına girerse içeri çekilir."

Sarı boyut kapısının çekim gücü muazzamdı. Valkyrie durduğu yerden bile gücü hissedebiliyor, boyut kapısına doğru yavaş yavaş kayıyordu. Kurukafa, Wreath'e yardım ederken, Valkyrie de boyut kapısından uzaklaştı.

Valkrie, Yüzü Olmayan'ın dengesini bozmak için ayağının altındaki toprağı hedef aldı, ama bu sefer işe yaramadı. Savaşırken hareketlerini önceden tahmin etmek çok güçtü.

Fletcher, "Kapıyı elimden geldiğince açık tutmaya çalışacağım!" diye haykırdı.

Wreath birden çığlık atmaya başladı. Sağ bacağı büküldü ve katlandı, etrafa kanlar saçıldı. Kurukafa havayı dalgalandırdı ve Kara Büyücü'yü ölmeden uzağa fırlattı. Wreath yere kondu ve yaralı bacağını kavradı, ama artık geriye sadece Kurukafa kalmıştı.

Yüzü Olmayan, Dedektif Kurukafa'yı yakaladı ve parmaklarını kaburgalarının arasına soktu. Kurukafa yerden havalanırken çığlık atmaya başladı.

Wreath, "Valkyrie!" diye seslendi. Valkyrie adama doğru döndü ve kendisine doğru fırlatılan asayı gördü. "Bunu kullan!"

"Nasıl kullanacağımı bilmiyorum!"

"Lanet olasıca şeyi kullan!"

Valkyrie asayı eline aldı ve içindeki karanlık gücü hissetti. Asanın ucundan gölgeler aktı ve bileğine dolandı. Wreath eğer asasını kendi isteğiyle vermiş olmasaydı, gölgeler şimdi kemiklerini tuz buz etmeye başlayacaktı.

Asayı Yüzü Olmayan'a doğru çevirdi, gücün odaklanmaya başladığını hissetti, sonra asayı öne uzattı ve bir gölge

uzantı Yüzü Olmayan'ın bacağının arkasına saplandı. Yüzü Olmayan, Valkyrie'ye doğru döndü.

Valkyrie asayı sıkı sıkı kavramaya devam etti, sonra odaklanıp yeniden saldırıya geçti. Yine gölgeler asanın ucundan fırladı ve Yüzü Olmayan'ın etrafına dolandı. Yaratık, Kurukafa'yı bıraktı ve öfkeyle ellerini savurarak gölgeleri dağıttı.

Valkyrie, Yüzü Olmayan'ın üzerine yürüdü ve asasını fırlattı. Yüzü Olmayan asayı yakaladı ve kırdı. Gölgelerin patlamasıyla birlikte Valkyrie geriye savruldu ve Yüzü Olmayan da tökezledi.

Valkyrie kendini Ghastly'nin kollarında buldu. Ghastly inledi ve kızı yere bıraktı. Valkyrie, Yüzü Olmayan'ın boyut kapısının tam önünde durduğunu gördü. Çekim gücünden kurtulmaya çalışıyordu.

Neredeyse diğer tarafa geçmek üzereydi.

Valkyrie, "Vurun!" diye bağırdı. "Biri ona bir şeyle vursun!"

Ghastly öne adım attı ve China duman sütununun içinden çıktı, ama Yüzü Olmayan'ın göğsünden fırlayan uzantılar ikiliyi geriye itti. Organların ve kasların birleşimi olan uzantılar ağaçlara tutundu ve son bir çabayla kendini kapıdan uzaklaştırmaya ve içindeki tanrıyı kurtarmaya çalıştı.

Sonra Kurukafa ayağa kalktı, Yüzü Olmayan'a baktı ve ağır adımlarla üzerine yürüdü, saldırı pozisyonu aldı. Elleri-

ni öne uzattı ve havayı itti. Yüzü Olmayan geriye savruldu ve boyut kapısının içinde kayboldu, çırpınan uzantıları, dalları ve ağaçları da beraberinde götürdü. Kurukafa hemen yana döndü.

"Grotesquery!" diye bağırdı. "Şimdi!"

Duman bulutunun içinde, Fletcher ellerini Grotesquery'nin göğsünün altına soktu ve itti, çemberin dışına çıkarttı. Kurukafa havayı kontrol etti ve Grotesquery'i kendine çekti. Göğüs kafesini kucakladı ve boyut kapısının içine fırlattı.

Bağlantı koptuğu için kapı kapanmaya başlamıştı.

Sonra bir uzantı dışarıya fırladı ve Kurukafa'nın bileğini kavradı.

Uzantı, Dedektif Kurukafa'yı kendine çekti. Kurukafa yere düştü ve kapıya doğru çekilirken bir yerlere tutunmaya çalıştı.

Valkyrie, "Kurukafa!" diye çığlık attı. Dedektife doğru koştu.

Kurukafa kafasını kaldırdı ve elini uzattı, ama çok geçti. Kapıdan diğer tarafa geçti.

■■■

Valkyrie, Fletcher'a döndü. "Kapıyı açık tut!"

"Yapamam!"

Kapı kapandığında, Valkyrie üç adım uzağındaydı.

"Kapıyı aç!" diye bağırdı.

Ama Fletcher olduğu yerde dondu kaldı, Valkyrie dumanın içindeki şaşkın yüzü görebiliyordu. Fletcher olumsuzca başını iki yana salladı.

"Hayır! Fletcher, hayır! Kapıyı açmak zorundasın!"

Fletcher, "Grotesquery gitti," dedi. "Açamam."

China'yı gören Valkyrie kadının yanına koştu. "Bir şeyler yap!"

China, Valkyrie'ye bakamadı. Mavi gözleri, güzel ve donuk gözleri, az önce Kurukafa'nın durduğu yere odaklanmıştı. Valkyrie kadını itti ve Ghastly'nin yanına koştu.

"Bir şeyler yap!"

Ghastly duygudan yoksun bir ses tonuyla, "O gitti," dedi.

"Gidemez!"

Valkyrie etrafına bakındı, bir şeyler yapabilecek birini, bir planı olan birini aradı. Ama kimseyi göremedi. Kimse ne yapılacağını bilmiyordu.

Sonra dizleri üzerine çöktü. Gözlerinden yaşlar boşandı, sanki içinden bir parçayı koparıp almışlardı. Zihninde düşünceleri donup kalmıştı.

Her yer sessizdi. Duman yavaşça dağıldı ve rüzgarla dört bir yana savruldu. Her yer sakin ve huzurluydu, ama etraflarında arkadaşlarının, düşmanlarının ve meslektaşlarının cesetleri vardı. Ortam büyü ve ozon kokuyordu.

44

GÖREV

aris çok güzel olmalıydı.

Ailesi eve gelmiş, babası yansımasını kucaklamış ve televizyonun karşısına oturmuştu. Annesi bavulları boşaltırken hafta sonlarının ne kadar güzel geçtiğini anlatmıştı. Uzun yürüyüşler, güzel yemekler ve romantik akşamlar. Annesi, yansımaya Beryl ve Fergus ile iyi vakit geçirip geçirmediğini sormuş, yansıma da her zamanki gibi kolaylıkla yalan söylemiş ve ne kadar güzel vakit geçirdiğini anlatmıştı.

Valkyrie bu anıları içine çekti ama incelemeye gerek görmedi. Döndüklerinden beri ailesiyle hiç konuşmamıştı – kendisi olarak. Yüzüne bakınca korkunç bir şey olduğunu

anlamalarından korkuyordu. Şimdi bununla uğraşmak istemiyordu. Zaten bir şeylerin farkına varsalar bile, makul yalanlar bulabileceğinden de emin değildi.

Mezarlıkta dikildi ve bekledi. Yine yağmur yağıyordu. Her zaman yağmur yağıyordu. Yağmurdan tiksinmeye başlamıştı.

Geldiğini duymadı ama yaklaştığının farkındaydı.

Solomon Wreath, "Geldiğin için teşekkürler," dedi. "Guild ile konuştun mu?"

Valkyrie arkasına döndü.

"Geçen hafta beni Tapınak'a çağırdı. Artık kaçak olmadığımı söyledi."

"Güzel haberler."

"Herkese, zaferi kazananın kendisi ve Bliss olduğunu söylediğini biliyor musun? Bliss öldüğü için üzgün gibi görünüyor ama Kurukafa hakkında hiçbir şey söylemiyor."

"Duydum, ama bizim için önemli olanlar gerçeği biliyor."

Valkyrie, "Herkes gerçeği öğrenmeli," dedi.

"Arkadaşın nasıl? Yaralanan?"

"İyileşiyor. Hiçbir şey Tanith'i yatakta tutamaz." Valkyrie etrafındaki mezar taşlarına baktı, sonra Kara Büyücü'ye döndü. "Asanı kırdığım için üzgünüm."

Wreath omzunu silkti. "Güç serbest kalınca benim içime aktı, ben onu yeni bir nesneye akıtana kadar da içimde fokurdadı ve kaynadı." Yeni asasını gösterdi, kırılanın aynısıydı.

"Ne kadar orijinal."

Solomon gülümsedi. "Asayı kullanış şeklin beni çok etkiledi. Kara Büyü konusunda doğal bir yeteneğin var."

"Acemi şansı diyelim."

"Saçmalama. Aslına bakarsan, Doğa büyülerinin senin için doğru yol olup olmadığını bile düşünmeye başladım."

"Benim de Kara Büyücü olmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Ama ben eğitimime başladım."

"Gençsin. Senin için doğru disiplini bulana kadar defalarca kez fikrini değiştirebilirsin. Bizim büyülerimiz sizinkiler kadar zarif mi? Muhtemelen hayır. Bize de sizin kadar saygı duyuyorlar mı? Kesinlikle hayır. Ama bir öğrenci olarak, parmaklarının ucunda Kara Büyü'nün gücüne ihtiyacın var, şimdi eskisinden de fazla."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Dedektif Kurukafa'yı geri getirmek istiyorsun, değil mi?"

Valkyrie gözlerini kıstı. "Kurukafa gitti."

"Pek sayılmaz."

"Kapı kapandı."

"Ben kapandığını sanmıyorum."

Valkyrie olumsuzca başını iki yana salladı. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Yorgunum ve eve gidip dinlenmek istiyorum."

"Fletcher Renn'in boyut kapısını açmasını sağlayan şey neydi?"

"Grotesquery, Isthmus Çapası'ydı ve ..." İç geçirdi. "Bu Isthmus çapasından çıkan görünmez, büyülü ve harikulade bir iplik, Yüzü Olmayanlar'ın boyutunu bizim dünyamıza bağlıyor, kapının kapanmasına engel oluyordu. Fletcher de bu sayede kapıyı açabildi."

"Kesinlikle. Şimdi tek ihtiyacın olan şey yeni bir Isthmus Çapası."

"Grotesquery gitti. Kurukafa onu boyut kapısından diğer tarafa fırlattı çünkü kimsenin kapıyı bir daha açmasını istemiyordu. Yüzü Olmayanlar'dan da geriye bir şey kalmadı."

Wreath, "Yüzü Olmayanlar'a ait bir şey olması gerekmez," dedi. "Sadece, o boyutta var olan bir şeyle bağlantısı olmalı."

"Ne gibi?"

"Kurukafa gibi."

"Bay Wreath..."

Solomon gülümsedi. "Kurukafa'nın bu dünyada hala bir parçası var. Aslında, bu ülkede."

"Özür dilerim, ama neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Dedektif Kurukafa'nın kafası, Bayan Cain."

Valkyrie'nin içinde bir ümit ışığı belirdi. "Onu kaybetmiş. Bana anlatmıştı. Şimdi kullandığı kafayı da bir poker oyununda kazanmış."

"Hepsi doğru. Ama bu kayıp kafayı bulup Fletcher Renn'e verecek olursan, dedektifle kafası arasındaki bağlantıyı bulabilir. Dedektif Kurukafa'nın kafası, boyut kapısının tamamen kapanmasına engel oluyor."

"Ve... yeniden açılabilir mi? Fletcher bunu yapabilir mi?"

"Ve Kurukafa'yı kurtarabilir."

"Nerede? Kafası nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu bulmak sana kalmış."

"Bana neden yardım ediyorsun?"

"İyi bir insan olduğum için olamaz mı?"

"Bu işte senin de bir çıkarın olmalı."

"Çok zekisiniz, Bayan Cain. Aslında benim de bir kazancım olacak."

"Ne?"

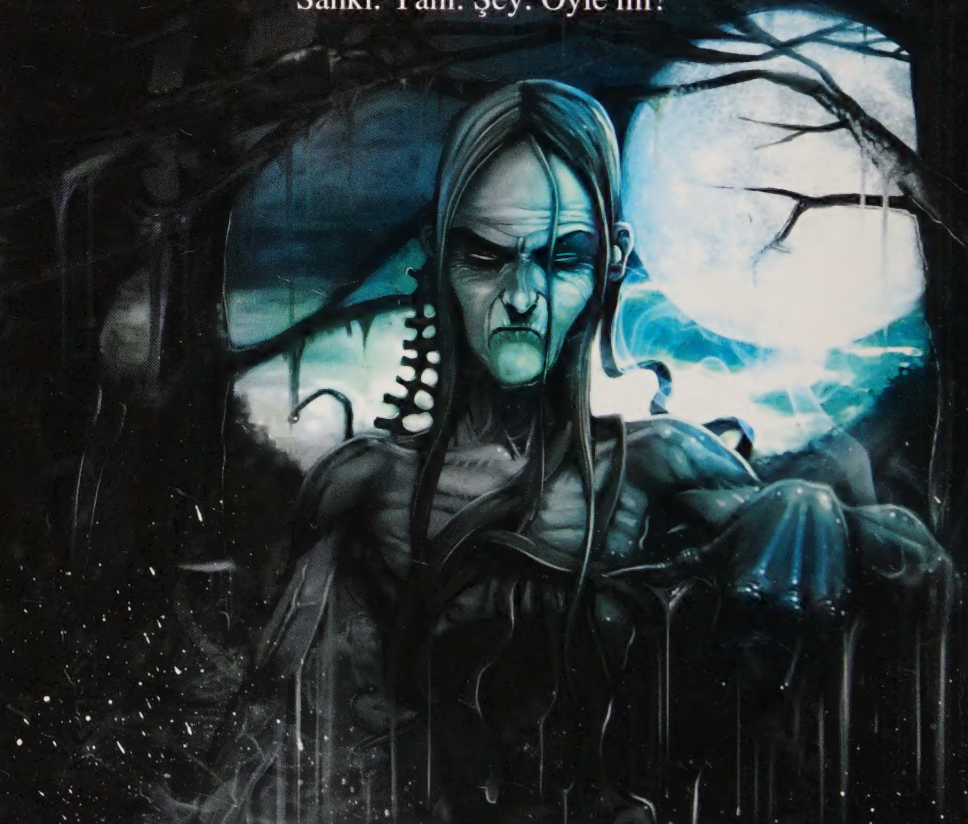
"Sen. Bu araştırmayı yürütebilmek ve yapman gerekenleri yapabilmek için şimdiki güçlerinden fazlasına ihtiyacın olacak. Umarım, Kara Büyü yolunu seçersin."

Wreath geri çekildi ve asasını yere vurdu. Gölgeler adamın etrafını kuşattı ve yüzü kararmadan önce Valkyrie adamın gülümsediğini gördü.

Wreath, "Yine görüşeceğiz," dedi. Gölgeler dağıldı ve Wreath yok oldu.

Her şeyi çoktan gördünüz!

Kötü adamın teki dünyanın sonunu getirmeye niyetli ve Dedektif Kurukafa'yla Valkyrie bu felaketin gerçekleşmesini engellemek için kahramanca savaşıyor. Şüphesiz bu uğurda çürüğe çıkan birkaç kişi de oluyor fakat merak etmeyin, sonunda işler tatlıya bağlanıyor gibi. Sanki. Yani. Şey. Öyle mi?

Derek Landy, İrlanda'da, Dublin'de oturuyor. Zamanını yazmak ve Ninjalardan korunmak için Mançkin Ordusu'nu yetiştirmekle geçiriyor.

ISBN: 978-605-4228-06-5

ARTEMİS GENÇ